

A 21105 H. Vm. j. 41.

HOMERI ODYSSEA

EDIDIT

A szakleltár K.
csoporthoz:
tolyószáma: C. 31.

GUILLIELMUS DINDORF.

EDITIO QUINTA CORRECTOR QUAM CURAVIT

C. HENTZE.

PARS I.

ODYSSEAE I—XII.

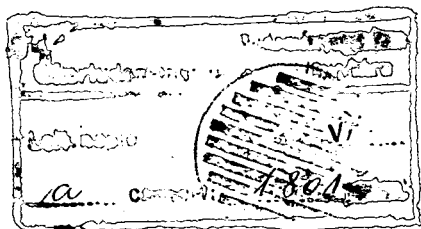
LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.

MDCCCXCI.

Sz 1/91: ☐ A ☐ 21105

LIPSIÆ: TYPIS B. O. TEUBNERI.

Praefatio.

Novam hanc carminum Homericorum editionem qui comparaverit cum quarta Dindorfiana, is haud paucas mutatas esse inveniet et lectiones et scripturas. Quod ut propterea molestum videbitur, quia editio in scholis maxime usurpatur, ita necessario factum esse ea ipsa re intelligetur, quod editio inde ab anno MDCCCLVI recognita non erat. Itaque cum recognoscendi curam suscepissem, id mihi propositum esse putavi, ut quae et recentiorum editorum curis emendata et ceterorum virorum doctorum studiis Homericis inventa erant, diligenter adhiberem. Atque in lectionibus quidem constituendis a Dindorfio recedere non dubitavi, ubicumque vel sententia vel librorum ceterorumque testimoniorum auctoritate aliae magis commendari visae sunt. In scriptura emendanda fere secutus sum Bekkerum: qui quas editionibus suis constituit leges, ut et ad indolem atque originem sermonis Homericum et ad artis metricae rationem optime accommodatae esse videntur, ita recentioribus editoribus fere omnes probatae sunt. Ita cum constitui textum et emendatiorem neque a ceteris editionibus in scholarum usum destinatis multum recedentem, id effecisse mihi videor, quod maxime fuit petendum. Interpunctionem moneo ad discipulorum usum accommodatam esse; quae si minus constans videbitur, eo quod mihi propositum fuit, ut excusetur, futurum esse spero.

Addo singulis partibus tabulam, qua, quibus locis hujus quintae editionis et quartae discrepent lectiones, facile intelligatur.

C. Hentze.

Index lectionum a quarta editione discrepantium.

	Ed. V.	Ed. IV.
α	70 ἐστὶ	ἔσκε
	83 πολύφρονα	δαΐφρονα
	88 Ἰθάκηνδ'	Ἰθάκην
	110 ἄρ' deletum est.	
	117 δώμασιν	κτήμασιν
	208 μὲν	γὰρ
	211 ἐνὶ	ἐπὶ
	242 οἴχετ'	ᾧχετ'
	243 οὐδέ τι	οὐδ' ἔτι
	320 ἀνόπαια	ἀνοπαῖα
	370 τόδε	τόγε
	402 δώμασιν οἷσιν	δώμασι σοῖσιν
	404 ναιετοώσης	ναιεταώσης
	414 ἀγγελίης	ἀγγελίῃ
β	11 δύω κύνες ἀργοὶ	κύνες πόδας ἀργοὶ
	45 κακὰ	κακὸν
	116 ὄ	ᾧ
	137 ὧς	ὥς
	151 πυκνά	πολλά
	233 ὧς	ᾧς
	241 καταπαύετε	κατερύκετε
	383 δ' del.	
	394 ῥ' ἶέναι	δ' ἵμεναι
γ	9 ἔκαιον	ἔκηαν
	33 κρέα τ'	κρέα
	51 χειρὶ	χερσὶ
	182 ἵστασαν	ἕστασαν
	205 περιθεῖεν	παραθεῖεν
	255 ὧς περ ἐτύχθη·	ὧς κεν ἐτύχθη,
	283 σπέρχοιεν	σπερχοίατ'
	290 τροφέοντο	τροφόντα
	304. 305 mutato ordine.	
	348 ἦ — ἦδὲ	ἦ — ἦε

Ed. V.

Ed. IV.

γ	469 ποιμένα	ποιμένι
	489 Ὀρσιλόχοιο.	Ὀρσιλόχοιο
δ	251 ἀνειρώτων	ἀνηρώτων
	457 πάρδαλις	πόρδαλις
	465 ἐρεύνεις	ἀγορεύεις
	484 μύθοισιν	μιν ἔπεσιν
	585 ἔδοσαν	δίδοσαν
	627 ὕβριν ἔχοντες	ὕβριν ἔχεσκον
	665 τοσσῶνδ'	τόσσων δ'
	668 πρὶν ἥβης μέτρον ἐκέσθαι	πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι
	712 ἥ τίς μιν	εἰ τίς μιν
	734 τεθνηκυῖαν	τεθνηκυῖαν
	789 ἥ οἱ	εἰ οἱ
	833 ἥ που	εἰ που
ε	156 ἄμ πέτερησι	ἐν πέτερησι
	281 ὅτ' ἐρινὸν	ὅτε ῥινὸν
	295 ἔπεσον	ἔπεσε
	391 ἥ δὲ	ἥδὲ
	402 δὲ	γὰρ
	409 ἐπέρησα	ἐτέλεσσα
	471 μεθείη	μεθείη
	472 ἐπέλθοι	ἐπέλθῃ
	478 διάη	διάει
	490 αὔοι	αὕη
ζ	50 διὰ δώμαθ'	κατὰ δώμαθ'
	87 ὑπεκπρόρρεεν	ὑπεκπρορρέει
	100 ταί δ'	ταί γ'
	102 κατ' οὔρεα	κατ' οὔρεος
	160 τοιονδε	τοιοῦτον
	168 δειδία δ'	δειδιά τ'
	172 κάμβαλε	κάββαλε
	173 ὄφρ' ἔτι	ὄφρα τι
	269 ἀποξύνουσιν	ἀποξύουσιν
	278 ἥ	ἥ
	289 ὦκ'	ὦδ'
	310 περὶ γούνασι	ποτὶ γούνασι

Ed. V.

Ed. IV.

η 14 ἀμφι δ'	ἀντάρ
26 ἔχουσιν	νέμονται
74 ἦσί τ' ἐν	οἷσιν τ' εὖ
86 ἐληλέδατ'	ἐληλέατ'
104 μύλῃς	μύλῃς
107 καιροσσεῶν	καιροσέων
114 πεφύκασι	πεφύκει
208 τοι	μοι
221 ἐνιπλησθῆναι	ἐνιπλήσασθαι
272 κέλευθον	κέλευθα
θ 29 ἦ	ἦ
116 θ' post Ναυβολίδης de- letum est.	
147 κ' ἔρσιν	κεν ἦσιν
163 ἦσιν	εἷσιν
192 πάντων	πάντα
198 τόδε γ'	τόνγ'
285 ἀλαδς σκοπιήν	ἀλαοσκοπιήν
318 ἀποδῶσιν	ἀποδώσει
394 ἀολλέα	ἀολλέες
494 δόλον	δόλφ
497 αὐτίκα καὶ	αὐτίκ' ἐγὼ
526 ἀσπαίροντα ἰδοῦσα	ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα
538 γάρ πως	γάρ πω
574 ναιετωάσας	ναιεταώσας
ι 73 προερέσσαμεν	προερεύσσαμεν
102 πῶς τις	πῶ τις
135 ὑπ'	ὑπ'
144 περὶ	παρὰ
147 οὔτ' οὖν	οὔδ' οὖν
192 ὃ τε	ὅτε
239 ἔντοθεν	ἐκτοθεν
280 ἦ	ἦ
338 ἔντοθεν	ἐκτοθεν
377 ἀναδύη	ἀναδύη
383 ἐρεισθεῖς	ἀερεθεῖς

Ed. V.

Ed. IV.

ι	388	λέοντα	λέοντα
	425	οἷες	οἷες
	485	ἄψ	αἰψ'
	554	ὁ γε	ἄρα
κ	16	καὶ μὲν	αὐτὰρ
	19	δῶκε δέ μ'	δῶκέ μοι
	30	έόντες	έόντας
	75	ἔρρε, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν	ἔρρ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν
	244	αἰψ'	ἄψ
	316	τεῦχε — δέπαι	τεῦξε — δέπα
	389	ἀνέωξε	ἀνέωγε
	425	ὀτρύνεσθε ἔμοι ἄμα πάν- τες ἔπεσθαι	ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἄμα πάν- τες ἔπησθε
	474	ἔς ὑπόροφον	ἐϋκτίμενον
	497	οὐδέ νύ μοι κῆρ	οὐδέ τι θυμὸς
	532	κατάκειτ'	κατέκειτ'
λ	6	κατόπισθε	μετόπισθε
	58	ἰὼν	ἔων
	83	ἀγόρευεν	ἀγορευον
	149	ἐπιφθονέης, ὁ δέ	ἐπιφθονέοις, ὅδε
	218	ὅτε τίς κε θάνησιν	ὅτε κέν τε θάνωσιν
	232	πίνειν	πιέειν
	249	τέξεις	τέξεται
	273	νῆι	νίει
	284	Μινυεῖω	Μινυηῖω
	357	πομπήν δ'	πομπήν τ'
	381	ἀγορεύειν	ἀγορευῶσαι
	385	ἄλλῃ	ἄλλην
	498	εἰ γὰρ	οὐ γὰρ
	515	προθέεσκεν ἐὼν	προθέεσκε τὸ ὄν
	531	ἐξέμεναι	ἐξίμεναι
	565	ὅμως	ὁμῶς
	615	δ' αὖτ' ἔμ' ἐκείνος	δ' αὐτίκα κείνος
	624	κρατερώτερον	χαλεπώτερον
	635	Ἀίδεω	Ἰδιδος
	640	εἰρεσίῃ	εἰρεσίῃ

Ed. V.

Ed. IV.

μ 40	ὁ τέ σφεας	ὅτις σφέας
52	ἀκούσης	ἀκούης
61	δὴ τοι	δ' ἦτοι
77	οὐδ' ἐπιβαίη	οὐ καταβαίη
168	ἡ δὲ	ἡδὲ
209	ἔπει	ἔπι
243	κυανέη	κυανέη
256	κεκλήγοντας	κεκλήγοντας
268 = 273	ἦ — ἐπέτελλεν	οἷ — ἐπέτελλον
275	ἔφασκεν	ἔφασκον
319	μῦθον	πᾶσιν
370	μέγ'	μετ'

F. A. Wolfi
Summaria.

I.

Invocata Musa ut Ulyssem canat ab eversa Troia errantem et, amissis omnibus sociis, domum redeuntem (1—10), narratio ducitur ab eo tempore, quo Calypsus insulam ille relicturus est. Absente enim Neptuno, cuius ira virum iam dudum reditu arcebat, decretum fit in concilio deorum, ut Calypso eum ab Ogygia insula discedere domumque reverti sinat (11—95): Minerva autem, quae id maxime agit, in Ithacam ad filium ipsius pubescentem festinat, ubi magna turba procorum, nuptiis Penelopes imminantium, Ulyssis copias quotidianis conviviis absumit (96—112). Apud eos aeger animi Telemachus assidens reverenter excipit deam, Mentae, Taphiorum regis, specie indutam, quae ipsum variis sermonibus ad spem patris propediem reducis videndi excitat hortaturque ad concionem Ithacensium agendam, in qua procorum iniurias palam accuset, et ut ipse statim de patre sciscitatum ad Nestorem ac Menelaum proficiscatur, recens ab erroribus regressos (113—318). Mox, ubi ex oculis evanuit dea, non sine indicio numinis, Phemius, procorum epulis adhibitus, canere orditur de infelici navigatione Achivorum; quo argumento offensa Penelope cantorem ad alia revocare conatur: sed a filio libere reprehenditur, qui nunc primum etiam cum procis contumacius generosa simpli-

citare expostulat et in crastinum indicit concionem, haud dissimulato consilio suo (319—419). Interim flexo in vesperam die proci a cantu et saltatione cubitum discedunt domos, ipseque Telemachus dormitum it (420—444).

II.

Ithacensibus postero mane ad concilium vocatis Telemachus queritur contumeliam domus et profligationem bonorum atque populi misericordiam et auxilium implorat (1—79). Antinous, ex principibus procorum, culpa in Penelopen translata, finem malorum fore negat, nisi ipsa nupserit alicui, aut ad Icarium patrem redeat (80—128). Respondenti Telemacho et turbam domo excedere aperte iubenti aquilae praetervolantes auspiciū faciunt, quod infaustum procis interpretatus vates Halitherses ridetur ab Eurymacho (129—207). Ita quum nihil effectum videt, altercatione protracta, iuvenis navem postulat, qua Pylum et Spartam vehatur percunctatum de patre; sed irrisum hac quoque spe frustratur dissoluta concio (208—259). Inde in litore solus veneratur Minervam, quae Mentoris cuiusdam specie adstans ei instructam navem et se ipsam navigationis comitem pollicetur (260—295). Statim domum reversus Eurycleam promam cibaria itineri parare iubet, inscia matre (296—381), Minerva autem ex populo socios colligit, navique ab Noëmone accepta et deducta ambo vesperi solvunt ex portu (382—434).

III.

Telemachum cum Minerva advenientem comiter excipit Nestor, quum maxime in littore publicis epulis et sacris Neptuno faciendis occupatus (1—74). Is vero adolescenti, de patre sciscitanti, nihil novi refert, quippe omnium illius rerum ignarus; sed, quid sibi et aliis ducibus Achivorum in reditu ab excidio Ilii acciderit, et qui ex illis domum reverterint, diligenter enarrat (75—200): tum monitis bonisque ominibus ad ulciscendas procorum iniurias excitatum, memorata etiam Agamemnonis

caede¹ et laudato Oreste, sceleris ultore, hortatur, ut quam primum pergat ad Menelaum, nuper ex longinquo errore reversum (201—328). Ad vesperam, antequam in urbem redeunt Pylii, abit Minerva, quam in discessu agnitam veneratur Nestor et vitulam deae immolaturum se vovet (329—394). Ita Telemachus in aedes Nestoris ducitur et ibi pernoctat (395—403). Mane postridie in domo regis privatum sacrum fit Minervae, quo peracto Telemachus cum Pisistrato, Nestoris filio, curru contendit Spartam (404—485). Nocte proxima apud Dioclem, principem Pheraeorum, deversati altera Spartam pervehuntur (486—497).

IV.

Menelaus nuptias filiorum celebrat, quum ad aulam eius accedunt Telemachus et Pisistratus; quibus liberaliter hospitio invitatis epulae apponuntur (1—67). Cum iis super coenam sermonem confert Menelaus, non sine blanda mentione Ulyssis, quae statim detegit filium, quem et Helena intrans agnoscit (68—154). Mox viri desiderio affectis omnibus lacrimae oboriuntur; sed earum remedium affert Helena, quae cum Menelao ad somnum usque temporis apud Ilium acti et virtutum Ulyssis memoriam repetit (155—305). Postero die calamitatem domus suae querenti Telemacho et patris fortunam percunctanti narrat Menelaus de erroribus suis, et quid ipsi responderit Aegyptius Proteus de casibus redeuntium Achivorum, nominatim Aiakis Locrensis et Agamemnonis, atque de Ulyssis in insula Calypsus commoratione; denique adolescenti, ut longius Spartae maneat, rogato munera hospitalia promittit (306—619). Interea proci, ut Telemachi abitum compererunt, de insidiis revertenti locandis consilia agitant, quae Medon excepta aperit Penelopae, adhuc ignarae profectionis (620—714). Afflicta hoc nuntio regina lamentatur; dein precata Minervam divino somnio confirmatur per quietem noctis eius, qua delecti procorum in Asteridem insulam navigant, ut caedis consilium exsequantur (715—847).

V.

Concilio deorum iterum facto, agente Minerva, Iupiter Mercurium mittit ad Calypso, ut Ulyssem ex insula sua abire patiatur (1—84). Imperium gravate accipit Nympha, neque tamen detrectare ausa (85—147) heroem, dudum patriae desiderio tabescentem, edocet non morari se, quo minus statim discedat (148—227); ipsaque propere eum adjuvat in fabricanda rate, qua benigne dimissus navigationem solus aggreditur (228—281). Duodevigesima die navigationis, quum iam Phaeacum insulam, Scheriam, e longinquo videt, forte praetervehens Neptunus excitat tempestatem, quae trabium compaginem dissolvit (282—332). Sed ipse alveo ratis insidens, ventorum fluctuumque ludibrium, misericordiam deae marinae experitur, Leucotheae, quae ei redimiculum praebet pectori subligandum, cuius virtute facilius in terram enatet (333—364). Atque ita tandem, quamvis fremente Neptuno, praesentem mortem effugit et ad proximum litus Phaeacum nudus evadit, ubi semianimem cubile foliis stratum placido somno recreat (365—493).

VI.

Phaeacum regis Alcinoi filiam, Nausicaam, per quietem iubet Minerva vestimenta lavatum ferre ad litus insulae, in quo Ulysses procubuerat (1—47). Id facile permittente patre ac vehiculum praebente, mane illuc pervehitur, tum opere facto ludum exercet cum ancillis (48—109). Eo strepitu excitatus Ulysses supplex implorat virginis misericordiam (110—185), ab eaque statim in tutelam receptus lavacro, veste ac cibo recreatur (186—250): mox diligenter admonitus cum ancillis sequitur currum redeuntis et occidente sole venit ad lucum Minervae, qui ante urbem est, ubi familiare sibi numen solita veneratione precatur (251—331).

VII.

Postquam Nausicaa domum redierat, Ulyssi occurrit Minerva, in speciem puellae mutata, illumque nebula

cinctum in urbem et ad aedes Alcinoi ducens diligenter admonet (1—77). Sic solus ingreditur regiam, splendidissime ornatam; ubi primores Phaeacum congregatos videt circa Areten reginam, cui primum supplicat, atque Alcinoi, qui eum hospitio accipit donaque promittit et navem, qua propediem in patriam deducatur (78—225). Percunctante post coenam Arete, cuius esset et unde vestem haberet (agnoverat enim ea), paucis refert, quae sibi acciderant ab Ogygia insula usque ad Scheriam naviganti (226—297); bonumque animum habere iussus, suadente nocte, quieti concedit (298—347).

VIII.

Postero die in publico concilio consultat Alcinoi de hospite domum deducendo principesque populi et florem iuventutis ad epulas vocat illi praeendas (1—45). Statim iuvenes, adornata navi, in regiam Alcinoi conveniunt, quo et Demodocus accitur, canendi ad citharam peritus (46—103). Pransi omnes conferunt se in forum ad gymnicos ludos faciendos, quibus Ulysses lacessitus se immiscet et certamine disci vincit (104—255). Deinde saltatur a iuvenibus carmen, quod Demodocus cantat de amoribus Martis et Veneris; etiam simplex genus saltationis additur (256—384). Iam parantur Ulyssi dona a principibus et Euryalo; qui eum antea dictis lacessierat; mox in Alcinoi aedibus calida lotus epulas adit (385—469). In his Demodocus, de equo ligneo et Ilii excidio canens, heroi memoriam superioris fortunae et lacrimas movet; ex quo eum rogat Alcinoi, ut, quis sit et quos casus peressus sit, exponat (470—586).

IX.

Quatuor hinc libris Ulysses apud Phaeacas seriem multiplicis erroris sui enarrat. Itaque refert, quis et unde domo sit (1—38); ut ab Ilio profectus primum ad Ciconas appulerit, atque expugnata eorum urbe Ismaro,

LXXII sociis amissis, fugatus abscesserit (39—61); utque inde circa Maleam promontorium Borea a cursu suo ad Lotophagos sit deiectus (62—104), tum in terram immanium Cycloperum (105—192); ubi cum duodecim viris ad Polyphemum, Neptuni filium, penetraverit (193—286); qui cruentis dapibus expletus, quas caede sex sociorum eius instruxerat (287—344), vino etiam, quod Ulysses ingesserat, temulentus, quum in somnum procubisset, excaecatus (345—412) et parte gregis spoliatus, fugientem saxis incessit (413—566).

X.

Refert deinceps, ad insulam Aeoli, tempestatum arbitri, pervectum se accepisse ab eo ventos praeter Zephyrum, Ithacam petenti secundum, utre conclusos (1—27); socios autem, quum patria iam in conspectu esset, male cupidos solvisse utrem, unde emissam procellam eos ad Aeoliam reiecissem, verum expulsos ab rege et in vastum mare occidentalis plagae abreptos (28—79). Ita ad Laestrygonas anthropophagos deferuntur, ubi naves XI et multi sociorum intercidunt (80—132); mox una navi ad Aeaem appellant, insulam Circes, a qua XXII viri cum Eurylocho praemissi in suum ora convertuntur (133—260). Ulysses tum ipse, herba magica a Mercurio accepta, ad deam ingressus potentiam eius effugit atque adeo virtute efficit, ut socii pristinam speciem recipiant (261—399). Denique anno exacto apud Circe cum sociis, Ithacae memor iubetur ab illa consulendi Tiresiae causa proficisci ad fauces inferorum prope Oceanum, quo loco defunctorum animae excitantur (400—549). Illuc navigaturo casus unum etiam socium eripit, Elpenorem (550—574).

XI.

A Circe digressus venit in oram Cimmeriorum, eum ad locum, qui descensus ad manes perhibetur (1—22). Ibi sacris rite perfectis, scrobem complet sanguine victimarum; at circumvolantibus animabus, nullam sinit attin-

gere haustum, nisi prius Tiresias vates inde libasset (23—50). Primum obvio Elpenori sepulturam promittit; tum matrem videt, Anticleam; mox Tiresiam, cuius causa venerat, ex quo reditum ac reliquos vitae casus cognoscit (51—151); ex matre, quae iam ad haustum cruoris admittitur, fortunam domus suae (152—224): plures etiam priscarum videt heroïdum, Tyro, Antiopen, Alcemenen, Epicasten, Chloridem, Ledam, Iphimediā, Phaedram, Procridem, Ariadnen, Maeram, Clymenen, Eriphylen (225—332). Excitatus deinde a Phaeacibus ad persequendum sermonem (333—376) heroës quoque, quorum animae occurrerint, recenset, Agamemnonem, de sua suorumque caede exponentem (377—466), Achillem, Patroclum, Antilochum, Aiace[m] maiorem (467—567); praeter hos Minoem iudicantem et feras sectantem Orionem; item Tityum, Tantalum, Sisyphum, variis suppliciis cruciatos; denique imaginem Herculis (568—626). Quibus visis, partim et colloquutus ex Oceano revehitur in altum (627—640).

XII.

Reversus in Aëaeam insulam, Elpenoris corpore humato (1—15), a Circe, ut evitet mala cetera, edocetur; ut Sirenas praetereat iisque oppositos scopulos, navibus infestos, et proximi freti portentosa pericula cum gregibus et armentis Thrinaciae, haud tangendis (16—141). Bono animo ingreditur mare, Sirenū letalem cantilenam audit impune (142—200); scopulos erraticos praetervehitur et Charybdin, dum Scylla sex socios e navi abripit (201—259): sed ab Eurylocho et reliquis sociis coactus appellit ad Thrinaciam, ubi tempestate diutius detenti in cibi penuria, frustra prohibente ipso, incustoditis bobus Solis non parcunt (260—373). Quod ut comperit deus, ultionem mandat Iovi, qui impios statim diris prodigiis terret (374—396), mox navigantes fulmine percutit, excepto Ulysse (397—419), qui fragmento lacerae navis inhaerens solus ad Ogygiam insulam evadit (420—453).

XIII.

Enarrato errore suo, Ulysses a primoribus Phaeacum nova munera accipit, quae postero mane in navem instructam comportantur (1—23); perque reliquam diem sacrificio et epulis adhibitus, compellatis principibus, discedit et quietissima navigatione in Ithacam devehitur (24—95). Ibi quum portum Phoreynis in vicinia antri Nympharum intraverunt remiges, dormientem exponunt in litore; navem autem remeantem in saxum mutat Neptunus, placatus eam ob rem a Phaeacibus (96—187). At expectatus Ulysses primum ignorat insulam suam, quippe nebula cinctus consilio Minervae, cum qua, speciem adolescentis induta, sermones confert e mentito nomine, neque adeo edoctus, ubi sit, ac deam praesentem veneratus caute agere desinit (188—351); mox postquam, dilabente nube, redditam patriam salutavit, Minerva eius bona recondit in antro ipsumque ante omnia ad caedem procorum hortatur et, ne agnoscatur ab Eumaeo, magistro subulcorum, notisque ceteris, in senem mendicum transformat (352—440).

XIV.

Simulato hospiti, in casam introducto, Eumaeus, fidissimus servorum semperque memor domini, carnem porcellinam cum vino apponit (1—110.) Oriuntur inter eos varii sermones de Ulysse, velut absente, quem in patriam reversurum esse ne iurato quidem credit Eumaeus, nec dubitat quin etiam Telemachus in itinere procorum insidiis occisus sit (111—184). Deinceps, quis esset, interrogatus Ulysses longam seriem fabularum fingit, testatus simul, se apud Thesprotos de ipsius propinquo reditu audivisse (185—359): verum ille, nimis incredulus, oblatam de ea re sponsionem abnuat (360—408). Denique coenati ambo cum reliquis subulcis (409—456) cubitum discedunt frigida nocte, qua Ulysses, priscis ambagibus sermonis usus, corpori tegendo laenam quaerit accipitque ab Eumaeo, qui mox ad suum custodiam egreditur (457—533).

XV.

Telemachum, Lacedaemoni desidentem, in somnis monet Minerva, domum ut redeat, quaque via procorum insidias vitet (1—43). Ergo is primo mane a Menelao revertendi veniam petit, atque acceptis ab ipso et ab Helena muneribus conspectaque avi secunda, cum Pisistrato pergit ad navem, in portu Pylio relictam (44—181). Pheris iterum deversati altero die Pylum perveniunt: unde Telemachus, Pisistrato ad patrem remisso et assumpto Theoclymeno, vate Argivo, tum ob caedem exule, propere solvit ac tutus devia navigatione in patriam advehitur (182—300). Ulysses interea cum Eumaeo super coenam consilia confert de profectione in urbem; simul de parentibus suis sciscitatur et de priore fortuna ipsius (301—388): qui natales suos enarrat atque ut infans olim a Phoenicibus ex insula Syria raptus et Laertae venditus sit (389—495). Iam appulsam navem suam Telemachus ad urbem mittit, Theoclymenum cuidam sociorum commendat, ipse autem diverso itinere ad Eumaeum proficiscitur (496—557).

XVI.

Redux ab itinere Telemachus venit in casam Eumaei (1—41). Ibi primum cum patre, adhuc senis mendici personam gerente, colloquutus et domesticam calamitatem conquestus, Eumaeum reditus sui nuntium mittit ad matrem (42—153). Ita soli quum sunt, Minervae numine iuvenis redditus Ulysses a filio pater cognoscitur (154—239); mox cum eo de caede procorum deliberat et, quae deinceps domi agenda sint, praescribit (240—321). Interim aliquis sociorum Telemachi ex navi, in portum urbis invecta, simul cum Eumaeo nuntiat Penelopae saluum revertisse filium (322—341). Nec multo post redit navis speculatoria procorum, qui irritis insidiis dolent iamque in concione de Telemacho occidendo nova consilia ineunt (342—408). Quibus ad se perlatis, Penelope in virorum conventum degressa, eo nomine Antinoum,

auctorem sceleris, accusat (409—451). Sub noctem ad Ulyssem, rursus transformatum, et filium eius redit Eumaeus (452—481).

XVII.

Insequenti die Telemachus, patre in urbem ablegato, ipse eodem proficiscitur (1—30); statimque ex domo, salutatis Euryclea et matre, properat in forum, ut Theoclymenum hospitem adducat (31—83). Hunc ubi epulis excepit, matri enarrat ordinem peregrinationis, quaeque a Menelao audierat: simul Theoclymenus reginae propinquum Ulyssis reditum praedicit (84—165). Ibi coenam apparentibus procis supervenit ille, ab Eumaeo ductus, primum a Melanthio caprario iniuria affectus (166—289). Ad aulam quum accesserunt, canis domesticus Argus, agnito domino, repente moritur (290—327). Iam ipsam domum ingressus a convivis ambiendo cibos mendicat; quos et Telemachus praebet et procis: sed Antinous eum conviciis consecatur et ingesto scabello, non sine indignatione ceterorum procorum (328—491). Quam ob contumeliam diras Antinoo imprecata Penelope, ad se accessit virum, si quid forte de Ulysse cognoverit; is autem in colloquium venturum sese ad vesperam pollicetur (492—584). Eodem tempore in agrum redit Eumaeus, manente Ulysse (585—606).

XVIII.

Mendicante apud procos Ulysse, alius mendicus accedit ex urbe, Irus, ut illum de proprio limine detrudat (1—13). Inde iurgium inter utrumque; mox, hortantibus et praemium ponentibus procis, iusto certamine luctantur (14—100). Victor Ulysses seminecem Irum extra ianuam proiicit: Amphinomo autem, uni ex procis, propinquum regis adventum et gravem ultionem praedicit (101—157). Degressa rursus in conventum virorum Penelope, filium de nova contumelia miseri hospitis obiurgat (158—243); et callida oratione studia procorum experiens spemque

nuptiarum ostentans ab illis sibi munera deposcit ac statim collata accipit (244—303). Interea Ulysses, inter procos, qui solitos ludos in noctem trahunt, remanens, a Melantho ancilla maledictis vexatur, ab Eurymacho irridetur et scabello petitur (304—404). Tandem a Telemacho moniti domum quisque suam abeunt (405—428).

XIX.

Eadem nocte Ulysses et Telemachus, praelucente Minerva, arma omnia in superiorem partem aedium seponunt, ne quid teli aut munimenti procis ad manum sit (1—46); tum ipse solus cum Penelope confert sermonem, in quo similia ut nuper ad Eumaeum, comminiscitur, Ulyssem in Creta apud se hospitio deversatum fingit, etiam vestitum eius et alia ad fidem faciendam vere describit, denique iurat se apud Thesprotos de propinquo reditu ipsius audivisse (47—307). Delectata his nuntiis Penelope, hospitalis officii causa, ei pedes ablui iubet; quod dum facit Euryclea nutrix, ab ea primum agnoscitur ex cicatrice, quam in Parnasso quondam venans acceperat; sed coercet statim mulierem, ne quid ultra quaerat vel garriat (308—507). Ulyssi dehinc ignara rei Penelope ominosum de reduce mox coniuge somnium narrat (508—553); cui tamen non satis confisa exponit se postero die procis certamen oblaturam atque ei, qui Ulyssis arcum facillime intenderit sagittisque destinata ferierit, continuo nupturam esse (554—581). Quod consilium quum approbavit Ulyssi, cubitum illa discedit (582—604).

XX.

Ulyssi diu insomnis nox, ancillarum lascivos discursus animadvertenti et procorum caedem anxie cogitanti (1—30). Tandem confirmat eum Minerva et recreat somno, ex quo lamentis Penelopae excitatus a Iove fausta omina poscit atque accipit (31—121). Mane regia domus ornatur sacro Apollinari novae lunae, dum Telemachus procedit in concionem (122—159). Mactandas victimas

adducit Eumaeus cum Melanthio et Philoetio, cuius fidelem in se animum Ulysses experitur (160—240). Interim a novis insidiis contra Telemachum deterriti sinistro augurio proci ex concione conveniunt ad prandium; in quo etiam Ulysses adest, a filio curatus, sed ab aliquo procorum crure bubulo petitus (241—344). Exinde oculis ac mente divinitus turbatos iuvenes graviter alloquitur Theoclymenus et imminens ipsis vaticinatur exitium; quare eum cavillando derisum domo excludunt (345—386). Quae omnia ex propinquo auscultans cognoscit Penelope (387—394).

XXI.

Nobilem arcum Ulyssis et sagittas promit Penelope iuvenibusque certamen matrimonii sui constituit (1—79). Desiderio domini percussus flet Eumaeus cum Philoetio; Telemachus autem duodecim ferramenta scopo destinata ordine statuit et ipse arcum tentat non sine spe successus (80—135). Proci deinceps tendere frustra aggrediuntur; primum Liodes vates, simul exitium praesagiens: sed Antinous cornu, quo facilius flectatur, molliri iubet (136—187). Interim Ulysses duobus illis gregum magistris extra aulam sese agnoscendum praebet eisque forium custodiam mandat (188—244). Reverso in conventum Ulysse, etiam Eurymachus frustra tentat: et Antinous sub praetextu diei festi certamen in posterum differt (245—272). Iam Ulysses iuvenes rogat, ut ipsum quoque vires seniles explorare sinant; illi contra prohibere ac deridere; tandem, annuentibus Penelope et Telemacho, ipsi arcum tradit Eumaeus: huius iussu Euryclea posticum ocludit, alium exitum Philoetius (273—392). Ita Ulysses arcum intendit et sagittam per omnia ferramenta mittit (393—434).

XXII.

Ulysses arcu suo aggreditur turbam procorum; ante omnes Antinoum, quo confixo, quis sit et quid struat, palam aperit (1—41). Eum placare frustra quaerit Eurymachus,

mox cum ense irruens ab eo occiditur; item Amphinomus a Telemacho (42—98): qui sibi suisque arma ex superiore parte aedium defert, sed ianuam obserare oblitus; per quam etiam procis Melanthius arma petit (99—162). Melanthium, iterum adscendentem, subsequuti Eumaeus et Philoetius opprimunt, constringunt, vivum ad columnam alligant (163—199). Ulyssi, cum filio et pastoribus illis procos urgenti, Minerva specie Mentoris, dein hirundinis, accedit, ut ipsi animos augeat et auxilium ferat (200—240). Inde acrior pugna, qua consternati perimuntur Ctesippus, Liodes, reliqui omnes (241—329): parcitur tantum Phemio citharoedo et Medonti praeconi, deprecante Telemacho (330—380). Ita expletus ultione Ulysses cadavera tolli et domum elui iubet; duodecim ancillae, quae Eurycleae indicio cum procis consuerunt, suspendio necantur, maiori cruciatu Melanthius (381—477). Perpetratis his rebus, Ulysses ignem adolet, incensoque sulfure domum piaculo purgat (478—494). Agnitum dominum fidae ancillae salutant (495—501).

XXIII.

Penelopen, adhuc dormientem, excitat Euryclea, ut Ulyssem sub mendici habitu latuisse et procos telis eius cecidisse nuntiet (1—31). Noscendi cupida descendit regina, inter gaudium metumque fluctuans ac caedem potius ab aliquo deorum editam putans: et ne assidentem quidem virum temere credit ipsum esse, nec, quamvis a filio obiurgata, alloquitur (32—110). At Ulysses, ne statim res per urbem vulgetur, Telemachum et pastores cum ancillis choreas agere iubet; lotusque mox ipse et a Minerva iuvenis redditus ad uxorem revertitur, cui lentitudinem exprobrat (111—172). Tandem illa, quo cautius verum exploret, de positu lecti genialis, ab ipso olim fabricati, sic loquitur, ut respondendo plane pateat opifex maritus (173—204). Tum denique agnito Ulyssi prima amoris signa dat Penelope orditurque sermonem, qui usque in noctem, quam amantibus solito longiorem facit dea,

multis de rebus habetur; etiam in lecto, ubi Ulysses laborum suorum summam repetit (205—343). Mane postridie domum mandat Penelopae atque, ut in ea se abdat, monet; ipse autem armatus cum filio et pastoribus rus exit ad Laerten (344—372).

XXIV.

Procorum animabus, a Mercurio ad infera compulsis, heroës occurrunt, tum alii tum Achilles et Agamemno (1—22). Ibi Agamemno Achilli iusta funebria exponit, ad Troiam ipsi peracta, et propriam necem dolet (23—97); miratusque turbam iuvenum, catervatim descendentium, ex uno eorum insignem Penelopes pudicitiam, procorum assiduitatem et occasum cognoscit atque Ulyssis fortunam et reginae fidem praedicat (98—204). Interea heros cum suis ad Laertem profectus, primum velut ignotus in hortis cum illo sermonem quaerit de filio affectusque cognitis, quas senex tulisset, aerumnis, dum eum aegritudine oppressum videt, repente sese filium aperit et caedem procorum perpetrata narrat (205—344). Laetus senex lavatur et ipse quoque a Minerva decoratus cum Dolio servo et reliqua familia atque Ulysse comitibusque eius ad prandium conveniunt, ubi redux agnoscitur et salutatur ab omnibus (345—412). Iam rumore caedis per urbem disperso, habetur concio Ithacensium, in qua Eupithes tumultum movet: continuo pars civium, quamquam reclamantibus Medonte et Halitherse, armati Ulyssem ad Laertis praedium persequuntur (413—471). Sed eos comitator Ulysses graviter premit; Eupithen occidit Laertes; ipsis praesens Minerva opitulatur, seditiosos exterret; tandem Iupiter deiecto fulmine proelium dirimit: sic facto foedere amnestia utrinque et pax componitur (472—548).

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν,
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὃ γ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐταίρων. 5

ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο,
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρ.

τῶν ἀμόθεν γε, θεὰ θύγατερ Διός, εἰπὲ καὶ ἡμῖν. 10

ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν ὄλεθρον,
οἴκοι ἔσαν πόλεμόν τε πεφενγότες ἠδὲ θάλασσαν·

τὸν δ' οἷον νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικὸς
νύμφῃ πότνι' ἔρυκε Καλυψὼ δῖα θεάων
ἐν σπέεσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι. 15

ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην, οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων
καὶ μετὰ οἴσιν φίλοισι. θεοὶ δ' ἐλέαιρον ἅπαντες

νόσφι Ποσειδάωνος· ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινε 20
ἀντιθέω Ὀδυσῆι πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαΐαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος οἱ δ' ἀνιόντος,
ἀντιῶν τὰν ῥων τε καὶ ἀρνειῶν ἐκατόμβης. 25

ἔνθ' ὃ γ' ἐτέρπετο δαιτὶ παρήμενος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζηνὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθρόοι ἦσαν.

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
τόν ῥ' Ἀγαμεμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης· 30

τοῦ ὃ γ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετηύδα·

„ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦν θεοὺς βροτοὶ αἰτιῶνται·
ἐξ ἡμέων γὰρ φασὶ κάκ' ἔμμεναι, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν,
ὥς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπὲρ μόνον Ἀτρεΐδαο 35

γῆμ' ἄλοχον μνηστήν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν ὄλεθρον, ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν ἡμεῖς,

Ἑρμείαν πέμψαντες εὐσκοπον ἀργεῖφόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἄκοιτιν·

ἐκ γὰρ Ὀρέστια τίσις ἔσσεται Ἀτρεΐδαο, 40
ὀππότε' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἦς ἱμείρεται αἴης.

ὥς ἔφαθ' Ἑρμείας, ἀλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
„ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων, 45

καὶ λίην κεῖνός γε εἰκότι κεῖται ὀλέθρῳ,
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι·

ἀλλὰ μοι ἄμφ' Ὀδυσῆι δαΐφροني δαίεται ἦτορ,
δυσμόρῳ, ὃς δὴ δητὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχει

νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης. 50

νῆσος δενδρήεσσα, θεὰ δ' ἐν δῶματα ναίει,
 Ἄτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἱ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύκει, 55
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης θανέειν ἱμείρεται. οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. οὐ νύ τ' Ὀδυσσεὺς 60
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ ῥέζων

Τροίῃ ἐν εὐρέῃ; τί νύ οἱ τόσον ᾠδύσαο, Ζεῦ;“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύνγεν ἔρκος ὀδόντων.
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην, 65
 ὅς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, περὶ δ' ἱερὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύνλωπος κεχόλωται, ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 ἀντίθεον Πολύφημον, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον 70
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θόωσα δέ μιν τέκε νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγεῖσα.
 ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 οὐ τι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. 75
 ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἔλθῃσι Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 ὃν χόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἶος.“

τὸν δ' ἡμεῖβεν ἔπειτα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη· 80
 „ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,

εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖδιν,
 νοσῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε,
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα διάκτορον ἀργεῖφόντην
 νῆσον ἐς Ὠγυγίην ὀτρύνομεν, ὅφρα τάχιστα 85
 νύμφῃ ἐνπλοκάμῳ εἴπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται·
 αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκηνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς 90
 πᾶσι μνηστήρεσσιν ἀπειπέμεν, οἳ τέ οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς.
 πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 ἥδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.“ 95
 ὥς εἰποῦς ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 [ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ,
 βριθὺ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν 100
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.]
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἰξασα,
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι Μέντη. 105
 εὗρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγῆνορας· οἱ μὲν ἔπειτα
 πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον
 ἥμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὓς ἔκτανον αὐτοί·
 κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρηροὶ θεράποντες
 οἱ μὲν οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ, 110
 οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίξον καὶ πρότιθεν, τοὶ δὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.

τὴν δὲ πολὺ πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἴ ποθεν ἑλθὼν 115
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δῶματα θείη,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ δῶμασιν οἷσιν ἀνάσσοι.
 τὰ φρονέων μνηστῆρσι μετρήμενος εἰσὶδ' Ἀθήνην,
 βῆ δ' ἰδυὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ
 ξεῖνον δητὰ θυρήσιν ἐφεστάμεν· ἐγγύθι δὲ στὰς 120
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἅμμι φιλήσεται· αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνοῦ πασδάμενος μυθήσεται, ὅτεό σε χοή.“
 ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ', ἣ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη. 125
 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρον πρὸς κίονα μακρὴν
 δουροδόκης ἐντοσθεν ἐνξόου, εὐθὰ περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἵστατο πολλὰ,
 αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσας, 130
 καλὸν δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνους ποσὶν ἦεν.
 παρ' δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον ἐκτόθεν ἄλλων
 μνηστῆρων, μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς ὀρυμαγδῷ
 δειπνῶ ἀδήσειεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 ἦδ' ἵνα μιν περὶ πατρὸς ἀποιχομένοιο ἔροιτο. 135
 χέρσιβα δ' ἀμφίπολος προχῶ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα,
 [εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων·] 140
 δαιτρός δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα·
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπαύχετο οἶνοχοεύων.

ἔς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγῆνορες. οἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε, 145
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 σῖτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν,
 [κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο.]
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 150
 μνηστῆρες τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλιν,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός·
 κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν
 Φημίῳ, ὅς δ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.
 ἦ τοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν, 155
 αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιν Ἀθήνην
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 „ξεῖνε φίλ', ἦ καὶ μοι νεμεσήσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 τούτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ ἀοιδή,
 ρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντι νῆποινον ἔδουσιν, 160
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὕμβρω
 κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἄλλ' κῦμα κυλίνδει.
 εἰ κείνόν γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίαιτο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρησαίαιτ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 ἢ ἀφνείοντες χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε. 165
 νῦν δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε κακὸν μῦθον, οὐδέ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἰ πέρ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φῆσιν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἡμᾶρ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς; 170
 ὁπποίης τ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο· πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
 οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίομαι ἐνθάδ' ἰκῆσθαι.
 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' ἐν εἰδῶ,

ἤνέον μεθέπεις ἥ καὶ πατρώιος ἐσσί
 ξείνος, ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων.“ 175

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλανκῶπις Ἀθήνη·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Μέντης Ἀρχιάλοιο δαΐφρονος εὖχομαι εἶναι 180
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

νῦν δ' ὧδε ξὺν νηὶ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθωνα σίδηρον.
 νηὺς δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος, 185
 ἐν λιμένι Πείθρῳ ὑπὸ Νηίῳ ὑλήεντι.

ξείνοι δ' ἀλλήλων πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἰ πέρ τε γέροντ' εἶρηαι ἐπελθὼν
 Λαέρτην ἦρωα, τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν 190
 γρηὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἥ οἱ βρωσίην τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἄν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἶνοπέδοιο.

νῦν δ' ἦλθον· δὴ γάρ μιν ἔφαντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 σὸν πατέρ'· ἀλλὰ νυτὸν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου· 195
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσσω' ἀέκοντα.
 αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ 200
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι οἶω,
 οὔτε τι μάντις ἔων οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.
 οὐ τοι ἔτι δηρὸν γε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης
 ἔσσεται, οὐδ' εἰ πέρ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 φράσσεται, ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν. 205

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος πάϊς εἰς Ὀδυσῆος.
 αἰνῶς μὲν κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας
 κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,
 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβήμεναι, ἔνθα περ ἄλλοι 210
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἔβαν κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν·
 ἐκ τοῦ δ' οὗτ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἴδον οὗτ' ἐμ' ἐκαῖνος.

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 μήτηρ μὲν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἐγὼ γε 215
 οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
 ὥς δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι νῆος
 ἀνέρος, ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπι γῆρας ἔτετμεν.
 νῦν δ', ὃς ἀποτμότατος γένητο θνητῶν ἀνθρώπων,
 τοῦ μ' ἐκ φασὶ γενέσθαι, ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.“ 220

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμνον ὀπίσσω
 θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγείνατο Πηνελόπεια.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; 225
 εἰλαπίνῃ ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.
 ὣς τέ μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκέουσιν
 δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νεμεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
 αἵσχεα πόλλ' ὀρόων, ὃς τις πινυτός γε μετέλθοι.“

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα· 230
 „ξεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρχει ἡδὲ μεταλλᾶς,
 μέλλεν μὲν ποτε οἶκος ὅδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
 ἔμμεναι, ὄφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
 νῦν δ' ἐτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες,
 οἳ κείνον μὲν ἄιστον ἐποίησαν περὶ πάντων 235
 ἀνθρώπων, ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὦδ' ἀκαχοίμην,

εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμῃ Τρώων ἐνὶ δῆμῳ
 ἢ φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπενυσεν·
 τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 ἠδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω. 240
 νῦν δέ μιν ἀκλειῶς ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο·

οἴχετ' αἴστος ἄπυστος, ἔμοι δ' ὀδύνῃς τε γόους τε
 κάλλιπεν. οὐδέ τι κείνον ὀδυρόμενος στεναχίζω
 οἶον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
 ὅσσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 245

Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
 ἠδ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 ἢ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες 250
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.“

τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήυδα Παλλὰς Ἀθήνη·

„ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικομένον Ὀδυσῆος
 δεύῃ, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφείη.
 εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν 255
 σταίῃ ἔχων πήληκα καὶ ἄσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
 τοῖος ἔων, οἶόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτα νόησα
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
 ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἴλου Μερμερίδαο·

ᾧχετο γὰρ καὶ κείσε θοῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεὺς
 φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
 ἰοὺς χρίεσθαι χαλκήρεας· ἀλλ' ὁ μὲν οὗ οἱ
 δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἶεν ἐόντας,
 ἀλλὰ πατήρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς· 260
 τοῖος ἔων μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 ἀλλ' ἦ τοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,

ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥε καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 ὅπως κε μνηστῆρας ἀπάσσαι ἐκ μεγάροιο. 270
 εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μῦθων.
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκίδνασθαι ἄνωχθι,
 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται χαμέεσθαι, 275
 ἅψ ἱτῶ ἐς μέγαρον πατρὸς μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
 [πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.]
 σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι.
 νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν, ἥ τις ἀρίστη, 280
 ἔρχεο πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο,
 ἦν τίς τοι εἶπησι βροτῶν ἢ ὕσσαν ἀκούσῃς
 ἐκ Διός, ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.
 πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθῃ καὶ εἶρεο Νέστορα διόν,
 κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον. 285
 ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 εἰ μὲν κεν πατρὸς βίοτον καὶ νόστον ἀκούσῃς,
 ἥ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσῃς μηδ' ἔτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν 290
 σῆμά τέ οἱ χεῦναι καὶ ἐπὶ κτέρεια κτερεῖξαι
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 αὐτὰρ ἐπὶν δὴ ταῦτα τελευτήσῃς τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτ' ἀκατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὅπως κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν 295
 κτείνῃς ἢ δόλῳ ἢ ἀμφιδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιάας ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκ ἐτι τηλίκος ἐσσί.
 ἥ οὐκ αἷεις, οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος Ὀρέστης

πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα; 300
 καὶ σύ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρόω καλὸν τε μέγαν τε,
 ἄλκιμος ἔσς', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων ἐν εἴπῃ.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἤδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώωσι μένοντες·
 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξεο μύθων.“ 305

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·
 „ξεῖν', ἥ τοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥς τε πατήρ ῥ' παιδί, καὶ οὐ ποτε λήσομαι αὐτῶν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὄφρα λουσάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ, 310
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε λιλαϊόμενόν περ ὁδοῖο. 315
 δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγῃ,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἰκόνδε φέρεσθαι,
 καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.“

ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὕρσι δ' ὥς ἀνόπαια διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ 320
 θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ εἰ πατὴρ
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. ὃ δὲ φρεσὶν ἦσι νοήσας
 θάμβησεν κατὰ θυμόν· δίσατο γὰρ θεὸν εἶναι.
 αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσόθεος φῶς.

τοῖσι δ' αἰοδὸς ἄειδε περικλυτός, οἳ δὲ σιωπῇ 325
 εἶατ' ἀκούοντες· ὃ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἄειδεν
 λυγρόν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετείλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν ἀοιδὴν
 κούρῃ Ἰκαρίοιο περιφρῶν Πηνελόπεια·

κλίμακα δ' ὑψηλὴν κατεβήσето οἷο δόμοιο, 330
 οὐκ οἴη, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,
 στῇ δα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο
 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κενὴν ἑκάτερθε παρέστη. 335
 δακρύσασα δ' ἔπειτα προσηύδα θεῖον ἀοιδόν·

„Φήμε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτῆρια οἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὰ τε κλείουσιν ἀοιδοί·
τῶν ἔν γέ σφιν ἄειδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ

οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' ἀοιδῆς 340
 λυγρῆς, ἣ τέ μοι αἰὲν ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 τεύρει, ἐπεὶ με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.

τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω μεμνημένη αἰεὶ,
 [ἀνδρός, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος].“

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα 345
 „μῆτερ ἐμή, τί τ' ἄρα φθονέεις ἐρίηρον ἀοιδόν
 τέρπειν, ὅππῃ οἱ νόος ὄρνυται; οὐ νῦν τ' ἀοιδοὶ!

αἵτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν
 ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστῳ.
 τούτῳ δ' οὐ νέμεσις Δαναῶν κακὸν οἶτον αἰεΐειν· 350
 τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
 ἢ τις ἀκονδόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.

σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
 οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ
 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες ὄλοντο. 355

[ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.]“

ἣ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκειν· 360

παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
 ἔς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν, ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλανκῶπις Ἀθήνη.
 μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρον σκιδέντα, 365
 πάντες δ' ἡρῆσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

„μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
 νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μηδὲ βοητὺς
 ἔστω, ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀκούμεν ἔστιν αἰοῖδου 370
 τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος ἀνδρῆν.

ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες
 πάντες, ἵν' ὕμιν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω
 [ἐξιέναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας
 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 375

εἰ δ' ὕμιν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντον νήποινον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἶεν ἐόντας,
 αἳ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοισθε.“ 380

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶξ ἐν χεῖλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Ἐυπείθεος υἱός·
 „Τηλέμαχ', ἥ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 ὑψαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν· 385
 μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν, ὃ τοι γενεῇ πατρώϊόν ἐστιν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 „Ἀντίνο', ἥ καί μοι νεμεσήσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 καί κεν τοῦτ' ἐθέλοιμι Διὸς γε διδόντος ἀρέσθαι. 390
 ἥ φῆς τοῦτο κάκιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχθαι;

οὐ μὲν γάρ τι κακὸν βασιλευμένῃ· αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀφνειὸν πέλεται καὶ τιμηέστερος αὐτός.
 ἀλλ' ἣ τοι βασιλῆς Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἡδὲ παλαιοί, 395
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο
 καὶ δμῶων, οὓς μοι ληίσσατο δῖος Ὀδυσσεύς.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ἡὔδα·
 „Τηλέμαχ', ἣ τοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 400
 ὅς τις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν·
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
 μὴ γὰρ ὅ γ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅς τις σ' ἀέκοντα βίῃφιν
 κτήματ' ἀπορραΐσει, Ἰθάκης ἔτι ναιετοώσῃς.
 ἀλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνοιο ἐρέσθαι, 405
 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ· ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 γαίης; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
 ἢ τίς τιν' ἀγγελίῃν πατρὸς φέρει ἐρχομένοιο,
 ἣ ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 οἶον ἀναΐξας ἄφαρ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν 410
 γινώμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὧπα ἐώκειν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὔδα·
 „Εὐρύμαχ', ἣ τοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἐμοῖο·
 οὔτ' οὔν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἴ ποθεν ἔλθοι,
 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάξομαι, ἣν τινα μῆτηρ 415
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπον ἐξερέηται.
 ξεῖνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώιος ἐκ Τάφου ἐστίν,
 Μέντης δ' Ἀγχιάλαιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.“

ὧς φάτο Τηλέμαχος, φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἔγνω.
 οἱ δ' εἰς ὀρχηστὴν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν 421
 τρεψάμενοι τέρποντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.
 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος ἀύλης 425
 ὑψηλὸς δέδμητο περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἔνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 τῷ δ' ἄρ' ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κεδνὰ ἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο,
 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν 430
 πρωθήβην ἔτ' ἐοῦσαν, ἑικοσάβοια δ' ἔδωκεν,
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τίεν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὐ ποτ' ἔμικτο, χόλον δ' ἄλλεινε γυναικός·
 ἦ οἱ ἅμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 δμῳάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα. 435
 ὦϊξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο,
 ἔξετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραίης πνικμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 ἦ μὲν τὸν πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖσι λέχεσσιν 440
 βῆ ῥ' ἱμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνη
 ἀργυρέη, ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι.
 ἔνθ' ὃ γε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶδς ἁώτῳ,
 βούλευε φρεσὶν ἦσιν ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ B.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημίᾳ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεῆος φίλος υἱὸς

εἵματα ἐσδάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θῆτ' ὦμφ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 βῆ δ' ἔμμεν ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἐναλὶγκίος ἄντην. 5
 αἶψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορήνδε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς.
 οἳ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἠγερθεν ὁμηγερέες τε γένοντο,
 βῆ ῥ' ἔμμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμη δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷ γε δῶω κύνες ἀργοὶ ἔποντο. 11
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷ γε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
 ἔξετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες.
 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἦρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν, 15
 ὃς δὴ γῆραϊ κύφους ἔην καὶ μυρία ἤδη.
 καὶ γὰρ τοῦ φίλος υἱὸς ἅμ' ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
 Ἴλιον εἰς ἐὺπῶλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν,
 Ἄντιφος αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύνκλωψ
 ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον. 20
 τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν, καὶ ὁ μὲν μνηστῆρσιν ὁμίλειν,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἶεν ἔχον πατρώια ἔργα.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθεται ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων.
 τοῦ ὃ γε δάκρυ χέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω. 25
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θῶκος,
 ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς δῖος ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσίν.
 νῦν δὲ τίς ὦδ' ἠγείρε; τίνα χρεῖω τόσον ἵκει
 ἢ νέων ἀνδρῶν ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 ἢ ἐτιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο, 30
 ἢν χ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ ἐτι δῆμιον ἄλλο πιφαύσκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, ὀνήμενος. εἴθε οἱ αὐτῷ

Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἤσι μενοινᾷ.“

ὥς φάτο, χαῖρε δὲ φήμη Ὀδυσσεύῃος φίλος υἱός, 35
οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοίνησεν δ' ἀγορεύειν,
στῇ δὲ μέσῃ ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ
κῆρυξ Πεισήνωρ πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.

πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·

„ὦ γέρον, οὐχ ἑκὰς οὗτος ἀνὴρ, τάχα δ' εἴσαι αὐτός, 41
ὅς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἰκάνει.

οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἐκλυνον ἐρχομένοιο,
ἣν χ' ὑμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πνθοίμην,
οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφανύσκομαι οὐδ' ἀγορεύω,
ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὰ ἔμπεσεν οἴκῳ 45
δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποτ' ἐν ὑμῖν
τοῖσδεσσιν βασίλευε, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν·

νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα
πάγχυ διαροαίσει, βίοντον δ' ἀπὸ πάντων ὀλέσσει.

ἄνθρωπος ὁ νοτιοανατολικὸς μελίσσας ἀνὴρ
μητέρι μοι, μνηστήρες ἐπέχραον, οὐκ ἐδελοῦσθαι 50
τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱες, οἳ ἐνθάδε γ' εἰσὶν ἀριστοί,
οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεροίγασιν νέεσθαι
Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδυνώσαιο θυγάτρα,
δοίῃ δ' ὥς κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι·

οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἥματα πάντα, 55

βοῦς ἱερῶντες καὶ οἷς καὶ πίονας αἶγας

εἰλαπινάζουσιν πίνουσί τε αἶδοπα οἶνον

μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ καταίνεται, οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ, 60
οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῇν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.

ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖ ἀμυνέμεν· ἢ καὶ ἔπειτα 60
λευγαλεοὶ τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκήν.

ἢ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δύναμῖς γε παρείη.

οὐ γὰρ ἔτ' ἀνσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἔτι καλῶς

οἶκος ἐμὸς διόλωλε. νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,

ἄλλους τ' αἰδέσθῃτε περικτίονας ἀνθρώπους, 65
 οἳ περιναϊετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 λίσσομαι ἡμὲν Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἥ τ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἔασατε πένθει λυγρῷ 70
 τεύχεσθ', εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς
 δυσμενέων κάκ' ἐρεξεν ἐνκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέξετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε ^{μυρτὰς} προβάσιν τε. 75
 εἰ χ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη·
 τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ^{κενὴν} ποτιπνύσσοίμεθα μύθῳ
 χορήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρόηκτους ὀδύνας ἐμβάλλετε θυμῷ.

ὣς φάτο χωόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ 80
 δάκρυ ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν, οὐδέ τις ἔτλη
 Τηλέμαχον μῦθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 „Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες 85
 ἡμέας αἰσχύνων· ἐθέλοις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 σοὶ δ' οὔ τι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἵτιοί εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 ἥδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. 90
 πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 ἀγγελίας προῖεῖσα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 ἥ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει·
 στιθαμένῃ μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινεν,
 λεπτόν καὶ ^{μενέμενον} περιμετῆρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπεν· 95

ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,
πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ οὐδ'·
„Ἀντίνο', οὗ πῶς ἔστι δόμων ἀέκουσαν ἀπῶσαι, 130
ἢ μ' ἔτεχ', ἢ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἄλλοθι γαίης,
ζῶει δ' γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δέ με πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰθαρίῳ, αἵ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἅλλα δὲ δαίμων
δώσει, ἐπεὶ μήτηρ στυγεράς ἀρήσεται ἔρινυς 135
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω· γὰρ ἐπεὶ
ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίζεται αὐτῶν,
ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἅλλας δ' ἀλεγύνετε δαῖτας
ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους. 140

εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωίτερον καὶ ἄμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντος νῆποινον ὀλέσθαι,
κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἶεν ἔοντας,
αἵ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
νῆποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθῇ.“ 145

ὥς φάτο Τηλέμαχος, τῷ δ' αἰετῶ εὐρύοπα Ζεὺς
ὑπόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.

τῷ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέτουντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο
πλησίῳ ἀλλήλοισι τιταινομένῳ περὺ γέσσιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰκέσθην, 150
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην περὰ πικνά,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὅσσοι δ' ὕλεθρον·
δρυψαμένῳ δ' ὀνύχεσσι παρειᾶς ἀμφί τε δειράς
δεξιῶ ἥξαν διὰ τ' οἰκία καὶ πόλιν αὐτῶν.

θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν· 155
ὥρμησαν δ' ἀνὰ θυμόν, ἃ περ τελέεσθαι ἔμελλον.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλκίδερσης

Μαστοριίδης· ὁ γὰρ οἶος δηλικίην ἐκέκαστο ^{ἐκείνῃ} ῥυτιδας γνῶναι καὶ ἐναΐσιμα μυθήσασθαι·

ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 160

„κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφανσκόμενος τάδε εἶρω·
τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὦν ἔσσειται, ἀλλὰ πού ἤδη
ἐγγυς ἐὼν τοῖσδεσσι φόνον καὶ κῆρα φυτεύει 165

πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νεμόμεσθ' Ἰθάκην ^{μετὰ τὴν} εὐδείελον· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὥς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
πανέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωΐον ἔστιν.

οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' ἐν εἰδῶς· 170

καὶ γὰρ κείνῳ φημί τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὥς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δέ σφιν ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

φῆν κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἅπο πάντας ἐταίρους
ἄγνωστον πάντεσσιν ἔεικοστίῳ ἐνιαυτῷ 175

οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος Πολύβου πάϊς ἀντίον ἠΰδα·

„ὦ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσι
οἴκαδ' ἰών, μή πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·

ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι. 180

ῥυτιδες δέ τε πολλοὶ ὑπ' ἀνγὰς ἡελίοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναΐσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

ᾤλετο τῇλ', ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ᾤφελες· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπέων ἀγόρευες,

οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ᾧδ' ἀντίης, 185

σῷ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἶ κε πόρησιν.

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

αἶ κε νεώτερον ἄνδρα παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδῶς

παρφάμενος ἐπέεσβιν ἐποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται, 190

[πρῆξαι δ' ἔμπης οὐ, τι δυνήσεται εἵνεκα τῶνδε·]
σοὶ δέ, γέρον, θῶν' ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
τίνων ἀσχαλλῆς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.

Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
μητέρα ἦν ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι· 195

οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα
[πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεςθαι.]

οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι δίομαι νῆας Ἀχαιῶν
μνηστύος ἀργαλέης, ἐπεὶ οὐ τίνα δείδιμεν ἔμπης,
οὔτ' οὖν Τηλέμαχον μάλα περ πολύμυθον ἔοντα, 200
οὔτε θεοπροπίης ἐμπαζόμεθ', ἦν σύ, γεραίέ,
μυθεῖαι ἀκράαντον, ἀπεχθάνεαι δ' ἔτι μᾶλλον.

χρήματα δ' αὐτε κακῶς βεβρώσεται, οὐδέ ποτ' ἴσα
ἔσσεται, ὄφρα κεν ἦ γε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
ὄν γάμον· ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγμενοι ἡματα πάντα 205
εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
ἐρχόμεθ', ἃς ἐπιεικὲς ὀπιέμεν ἐστὶν ἐκάστω.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
„Εὐρύμαχ' ἠδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρες ἀγανοί,
ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω· 210
ἤδη γὰρ τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.

ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκοσ' ἐταίρους,
οἳ κέ μοι ἔνθα καὶ ἔνθα διαπρήσσωσι κέλευθον.

εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
νόστον πενσόμενος πατρός δῆν οἰχομένοιο, 215

ἦν τίς μοι εἴπησι βροτῶν ἢ ὅσσαν ἀκούσω
ἐκ Διός, ἢ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισιν.

εἰ μὲν κεν πατρός βίοτον καὶ νόστον ἀκούσω,
ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίην ἐνιαυτόν·

εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσω μῆδ' ἔτ' ἐόντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμά τέ οἱ χεύω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖξω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω. 220
 ἦ τοι ὃ γ' ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, τοῖσι δ' ἀνέστη
 Μέντωρ, ὅς ῥ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἐταῖρος, 225
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν.
 ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακήσιοι, ὅτι κεν εἰπῶ·
 μὴ τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω 230
 σκηπτοῦχος βασιλεὺς μῆδ' ὀφρὲς αἰσῖμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα ῥέζοι·
 ὥς οὗ τις μέμνηται Ὀδυσῆος θειοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατήρ δ' ὧς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ἦ τοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὐ τι μεγάροιο 235
 ἔρδειν ἔργα βίαια κακορροφίῃσι νόοιο·
 σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκ ἐτι φασὶ νέεσθαι.
 νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσίζομαι, οἷον ἅπαντες
 ἦσθ' ἀνέω, ἀτὰρ οὐ τι καθαρτόμενοι ἐπέεσσι 240
 παύρους μνηστῆρας καταπαύετε πολλοὶ ἐόντες.“
 τὸν δ' Ἐννηορίδης Λειώκριτος ἀντίον ἠΰδα·
 „Μέντορ ἀταρτηρέ, φρένας ἡλεέ, ποῖον ἔειπες
 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν· ἀργαλέον δὲ
 ἀνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί. 245
 εἰ περ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγανούς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινήσει· ἐνὶ θυμῷ
 οὐ κέν οἱ κεχάροιτο γυνὴ μάλα περ χατέουσα 250
 ἐλθόντ', ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικέα πότμον ἐπίδοι,

εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος,
 τοῦτ' ὅτ' ὀτρυνέει Μέντωρ ὁδὸν ἥδ' Ἀλκίερα,
 οἳ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἑταῖροι.

ἀλλ' ὁίω, καὶ δηθὰ καθήμενος ἀγγελιάων 255
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελέει δ' ὁδὸν οὐ ποτε ταύτην.“

ὣς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 οἳ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰ πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος,
 μνηστῆρες δ' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.

Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θῖνα θαλάσσης, 260
 χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἀλὸς εὐχετ' Ἀθήνη·
 „κλυθί μεν, ὃ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες ἡμέτερον δῶ
 καὶ μ' ἐν νηὶ κέλευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένοιο
 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί, 265
 μνηστῆρες δὲ μάλιστα κακῶς ὑπερφηροέοντες.“

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἥδὲ καὶ αὐδὴν,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Τηλέμαχ', οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσει οὐδ' ἀνοήμων, 270
 εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστανται μένος ἥν, ^{ἀνδρῶν} ^{ἀνδρῶν}
 οἷος κείνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε·
 οὐ τοι ἔπειθ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος.
 [εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 οὐ σέ γ' ἔπειτα ^{πῦρ} ^{πῦρ} ἐολπὰ τελευτήσκειν, ἃ μενοινᾷς. 275
 παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται,
 οἳ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅπιθεν κακὸς ἔσσει οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μῆτις Ὀδυσσεύος προλέλοιπεν,
 ἔλπωρή τοι ἔπειτα τελευτήσαι τάδε ἔργα.] 280
 τῷ νῦν μνηστήρων μὲν ἔα βουλὴν τε νόον τε

ἀφραδέων, ἐπεὶ οὐ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν,
 ὅς δ' ἡ σφι σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντα ὀλέσθαι.
 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἣν σὺ μενοινᾷς· 285
 τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω καὶ ἅμ' ἔσομαι αὐτός.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 ὄπλισσόν τ' ἦια καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν, 290
 δέσμασιν ἐν πυκνιοῖσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 αἰψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι. εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἠδὲ παλαιαί·
 τᾶων μὲν τοι ἐγὼν ἐπιόψομαι, ἣ τις ἀρίστη,
 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.“ 295

ὣς φάτ' Ἀθηναίη κούρη Διός· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος παρέμιμνεν, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 βῆ δ' ἰέναι πρὸς δῶμα φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν
 αἶγας ἀνιεμένους διάλους θ' εὐδοντας ἐν αὐλῇ. 300
 Ἀντίνοος δ' ἰδυὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειροί, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „Τηλέμαχ' ὕψαγόρη, μένος ἄσχετε, μή τί τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ. 305
 ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαίτους ἐρέτας, ἵνα θᾶσσον ἵκηαι
 εἰς Πύλον ἡραθέην μετ' ἀγανοῦ πατρὸς ἀκουήν.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδ'·
 „Ἀντίνο', οὐ πῶς ἔστιν ὑπερφιάλοισι μεθ' ὑμῖν 310
 δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον·
 ἦ οὐχ ἅλις, ὥς τὸ πάροιθεν ἐκείρετε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

κτήματ' ἐμὰ μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέξεται ἐνδοθι θυμός,
 [πειρήσω, ὥς κ' ὕμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἵηλῶ,
 ἢ ἐ Πύλονδ' ἐλθὼν ἢ αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ δήμῳ.]
 εἰμι μὲν, οὐδ' ἀλίη ὁδὸς ἔσσεται, ἣν ἀγορεύω,
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετῶν
 γίγνομαι· ὥς νύ που ὕμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.“ 315 320

ἣ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 [ῥεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κάτα δαῖτα πένοντο].
 οἱ δ' ἐπελώβενον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν.
 ὦδε δέ τις εἶπεςκε νέων ὑπερηνορεόντων·
 „ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἥμιν μερμηρίζει.
 ἢ τινας ἐκ Πύλου ἄξει ἀμύντορας ἡμαθόεντος
 ἢ ὃ γε καὶ Σπάρτηθεν, ἐπεὶ νύ περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ ἐ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει πείραν ἄρουραν
 ἐλθεῖν, ὅφρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνεῖκη,
 ἐν δὲ βάλλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.“ 325 330

ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεςκε νέων ὑπερηνορεόντων·
 „τίς δ' οἶδ', εἰ κε καὶ αὐτὸς ἴων κοίλῃς ἐπὶ νηὸς
 τῇλε φίλων ἀπόλῃται ἀλώμενος ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μᾶλλον ὀφέλλειεν πόνον ἄμμιν·
 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τούτου μητέρι δοῖμεν ἔχειν ἢδ' ὅς τις ὀπνίοι.“ 335

ὥς φάν, ὃ δ' ὑψόροφον θάλαμον κατεβήσετο πατρὸς
 εὐρύν, ὅθι νηὶ ^{καλῶς} χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' ἐνῶδες ἔλαιον.
 ἐν δὲ πίθοι οἶνοιο παλαιοῦ ἠδυπότοιο
 ἔστασαν ἄκρητον θεῖον ποτὸν ἐντὸς ἔχοντες
 ἐξείης ποτὶ τοῦτον ^{ἐλ} ἀρηρότες, εἰ ποτ' Ὀδυσσεύς
 οἴκαδε νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. 340

^{κλειδί} κληισταί δ' ἔπεσαν θανίδες πνικινῶς ἀραρυῖαι
^{κλειδί} δικλίδες· ἐν δὲ γυνή ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ 345
 ἔσχ', ἥ πάντ' ἐφύλασσε νόον πολυιδρείησιν,
 Εὐρύκλει' Ὀππος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.

τὴν τότε Τηλέμαχος προσέφη θαλαμόνδε καλέσσας·
 „μαί', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσιν ἄφνυσσον
 ἡδύν, ὅτις μετὰ τὸν λαοῷτατος, ὃν σὺ φυλάσσεις 350
 κεῖνον διομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.
 δώδεκα δ' ἔμπλησον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 ἐν δέ μοι ἄλφιστα χεῦον ἐν ῥαφείσσι δοροῖσιν
 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυλήφατον ἀλφίτου ἀκτῆς. 355
 αὐτὴ δ' οἷη ἴσθι. τὰ δ' ἀθρόα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὅπποτε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῷ' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται·
 εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα
 νόστον πευσόμενος πατρὸς φίλου, ἣν πού ἀκούσω.“ 360

ὣς φάτο, κώκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαῖαν
 μούνος ἔων ἀγάπητός; ὁ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης 365
 διογενῆς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτων ἐνὶ δῆμῳ.

οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσσω,
 ὥς κε δόλῳ φθίῃς, τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
 ἀλλὰ μὲν' αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.“ 370

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδ'·
 „θάρσει, μαί', ἐπεὶ οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἦδε γε βουλή.
 ἀλλ' ὅμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται,

ἥ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι, 375
ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροά καλὸν ἰάπτῃ.“

ὣς ἄρ' ἔφη, γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον,
αὐτίκ' ἔπειτ' οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσεν,
ἐν δέ οἱ ἄλφιστα χεῦεν ἐνρραφέεσσι δοροῖσιν. 380

Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλειν.
ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Τηλεμάχῳ εἰκυῖα κατὰ πτόλιν ᾧχετο πάντῃ,
καὶ ῥα ἐκάστῳ φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον,
ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγειν. 385

ἥ δ' αὖτε Φρονίοιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
ἦτε νῆα θοὴν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.
δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγναιί,
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
ὄπλ' ἐτίθει, τὰ τε νῆες εὐσσελμοὶ φορέουσιν. 390
στῆσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
ἄνδρ' οἱ ἡγερέθοντο· θεὰ δ' ὠτρυνεν ἕκαστον.

ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
βῆ ῥ' ἰέναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεῆος θείοιο·
ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν, 395
πλάζε δὲ πίνοντας, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα.
οἱ δ' εὐδειν ὤρνυντο κατὰ πτόλιν, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
εἶατ', ἐπεὶ σφισιν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν.
αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη
ἐκπροκαλεσσομένη μεγάρων ἐν ναιεταόντων, 400
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·
„Τηλέμαχ', ἦδη μὲν τοι ἐνκνήμιδες ἑταῖροι
εἶατ' ἐπήρετμοι τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη 405

καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχνια βαῖνε θεοῖο.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ κάρη κομόωντας ἐταίρους.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἕς Τηλεμάχοιο·

„δεῦτε, φίλοι, ἦμα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἤδη 410
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρῳ. μήτηρ δ' ἐμὴ οὐ τι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμωαί, μία δ' οἴη μῦθον ἄκουσεν.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.
οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες ἐνστέλμῳ ἐπὶ νηὶ
κάτθεσαν, ὥς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύς φίλος νιός. 415

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη,
νηὶ δ' ἐνὶ προυμνῇ κατ' ἄρ' ἔξετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔξετο Τηλέμαχος. τοὶ δὲ προυμνήσι' ἔλυσαν,
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον.

τοῖσιν δ' ^{κελευσέν} ἱκμένον οὐρόν ῥ' ἱει γλανκῶπις Ἀθήνη, 420
^{ἐκείνη} ἀκρόα' Ζέφυρον, ^{καὶ} κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.

Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ὄπλων ἅπτεσθαι, τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.

ἰστὸν δ' ^{ἐλατίνον} κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης ^{καταστρέφοντες} 425
στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόμοισιν ἔδησαν,
ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ ἐνστρέπτοις βοεῦσιν. ^ἢ

^{καὶ ὁπότε} ἔπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
^{καὶ ὁπότε} στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·

ἢ δ' ἔθηκεν κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
δησάμενοι δ' ἄρα ὅπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν 430
στήσαντο κρητήρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,

λείβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλανκῶπιδι κούρῃ.

παννυχίη μὲν ῥ' ἦ γε καὶ ἡῶ πείρε κέλευθον,

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

ἥελιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
 οὐρανὸν ἔς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φαείνοι
 καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν·
 οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς ἐνκτίμενον ποτλίεθρον,
 ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέξον 5
 ταύρους παμμέλανας, ἐνόσυχθονι κυανοχαίτη.
 ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντακόσιοι δ' ἐν ἐκάστη
 εἵατο καὶ προύχοντο ἐκάστοθι ἐννέα ταύρους.
 εὖδ' οἱ σπλάγχνα πάσαντο, θεῶ δ' ἐπὶ μῆρ' ἔκαιον,
 οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο. ἰδ' ἰστία νηὸς εἴσης 10
 ἔτειλαν αἰείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί.
 ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἦρχε δ' Ἀθήνη.
 τὸν προτέρη προσέειπε θεά, γλανκῶπις Ἀθήνη·
 „Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χροὴ ἔτ' αἰδοῦς, οὐδ' ἡβαιόν.
 τούνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλως, ὄφρα πύθῃαι 15
 πατρός, ὅπου κύθε γαῖα καὶ ὄν τινα πότμον ἐπέσπεν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱπποδάμοιο·
 εἶδομεν, ἦν τινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν.
 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ὅπως νημερτέα εἴπῃ·
 ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.“ 20
 τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·
 „Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἴω; πῶς τ' ἄρ' προσπυτύξομαι αὐτόν;
 οὐδέ τί πω μύθοισι πεπείρημαι πυκννοῖσιν·
 αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.“
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλανκῶπις Ἀθήνη· 25
 „Τηλέμαχ', ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,

ἄλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶώ
οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφόμεν τε.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαῖνε θεοῖο. 30

ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρῖν τε καὶ ἔδρας,
ἐνθ' ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν γυῖσιν, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα τ' ὤπτων ἄλλα τ' ἐπειρον.

οἱ δ' ὥς οὖν ξείνους ἴδον, ἄθροοι ἦλθον ἅπαντες,
χερσὶν τ' ἠσπάζοντο καὶ ἐδριάζασθαι ἔκωγον. 35

πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἑλθὼν

ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἰδρῦσεν παρὰ δαιτὶ

κῶεσιν ἐν μαλακοῖσιν ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρι ᾧ.

δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν 40
χρυσείῳ δέπαϊ· δειδισκόμενος δὲ προσηύδα

Παλλάδ' Ἀθηναίην κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·

„εὐχεο νῦν, ᾧ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·

τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.

αὐτὰρ ἐπὴν σπείσῃς τε καὶ εὐξαι, ἣ θέμις ἐστίν, 45

δὸς καὶ τούτῳ ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου

σπεῖσαι, ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν

εὐχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι.

ἀλλὰ νεώτερός ἐστιν, ὁμηλικίῃ δ' ἔμοι ἀντιῶ·

τούνεκα σοὶ προτέρῳ δώσω χρύσειον ἄλεισον.“ 50

ὥς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει δέπας ἡδέος οἴνου·

χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῳ ἀνδρὶ δικαίῳ,

οὔνεκα οἷ προτέρῳ δῶκε χρύσειον ἄλεισον.

αὐτίκα δ' εὐχετο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

„κλῦθι, Ποσείδαον γαιήοχε, μηδὲ μεγλήρης 55

ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ νιάσι κῦδος ὕπαξε,

αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβήν
 σύμπασιν Πυλίοισιν ἀρακλειτῆς ἐκατόμβης.
 δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ προῆξαντα νέεσθαι, 60
 οὔνεκα δεῦρ' ἐκόμεσθα δοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.“

ὥς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα.
 δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.
 ὥς δ' αὕτως ἤρᾱτο Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.
 οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέροτρα καὶ ἐρύσαντο, 65
 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ^{ἐκίχυντο} ἐρικυδέα δαῖτα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „νῦν δὴ κάλλιόν ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 ξείνους, οἳ τινὲς εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς. 70
 ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρα κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ προῆξιν ἦ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε ληιστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ' ἀλῶνται
 ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ οὐδα 75
 θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 θῆχ', ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποικομένοιο ἔροιτο
 [ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν].
 „ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 εἴρεαι, ὁππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. 80
 ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης ὑπονηίου εἰλήλουθμεν·
 προῆξιν δ' ἦδ' ἰδίῃ, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
 πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
 δίου Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος, ὃν ποτέ φασιν
 σὺν σοὶ μαρνάμενον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξαι. 85
 ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμιζον,
 πευθόμεθ' ^{ἐκίχυντο} ἥλι' ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ,
 κείνου δ' αὖ καὶ ὀλεθρον ^{ἐκίχυντο} ἀπενυθέα ^{ἐκίχυντο} θῆκε Κρονίων

ἔνθ' οὐ τίς ποτε μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην 120
 ἦθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκᾳ δῖος Ὀδυσσεὺς
 παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός, εἰ ἐτεόν γε
 κείνου ἔκγονός ἐσσι· ^{καὶ γὰρ} σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 ἦ τοι γὰρ μῦθοί γε εἰκότες, οὐδέ κε φαίης
 ἄνδρα νεώτερον ὧδε εἰκότα μυθήσασθαι. 125
 ἔνθ' ἦ τοι εἴως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς
 οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
 ἀλλ' ἕνα θυμὸν ἔχοντε νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
 φραζόμεθ' Ἀργείοισιν, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπήν, 130
 [βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,]
 καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
 Ἀργείοις, ἐπεὶ οὐ τι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
 πάντες ἔσαν· τῷ σφραων πολέες κακὸν οἶτον ἐπέσπον
 μήνιος ἐξ ὀλοῆς γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης, 135
 ἦ τ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
 τῷ δὲ καλεσσεμένῳ ἀγορῇν ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 οἳ δ' ἦλθον οἴνῳ ^{καὶ} βεβαρηότες νῆες Ἀχαιῶν,
 μῦθον μυθεῖσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἄγειραν. 140
 ἔνθ' ἦ τοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
 νόστον μιμνήσκεσθαι ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἤνδανε· βούλετο γάρ ῥα
 λαὸν ἐρυκακέειν ῥέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
 ὥς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ^{καὶ} ἐξακέσαιτο, 145
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 οὐ γάρ τ' αἶψα θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
 ὧς τὼ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένῳ ἐπέεσσιν
 ἔστασαν· οἳ δ' ἀνόρουσαν ἐνκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, δίχα δέ σφισιν ἤνδανε βουλή. 150

νύκτα μὲν ἀέσαμεν χαλεπὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντες
ἀλλήλοισ· ἐπὶ γάρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
ἡῴθεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἄλλα διὰν
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα βαθυζώνους τε γυναῖκας,
ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύονται μένοντες 155
αὐτὶ παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν.
ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
ἔπλεον, ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγάκχητα πόнтон.
ἐς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἰρὰ θεοῖσιν,
οἵκαδε ἰέμενοι· Ζεὺς δ' οὐ πω μήδετο νόστον, 160
σχέτλιος, ὅς ῥ' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὐτίς.
οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμφ' Ὀδυσηά ἄνακτα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἧρα φέροντες·
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέειν, αἷ μοι ἔποντο, 165
φευγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μήδετο daίμων.
φευγε δὲ Τυδέος υἱὸς Ἀρήιος, ὥρσε δ' ἑταίρους.
ὁπὲ δὲ δὴ μετὰ νῶϊ κίε ξανθοὺς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκιχεν δοлиχὸν πλόον ὀρμαίνοντας,
ἢ καθύπερθε Χίοιο νεοίμεθα παιπαλοέσσης, 170
νησοῦ ἐπὶ Ψυρίης, αὐτήν ἐπ' ἀριστερόν· ἔχοντες,
ἣ ὑπένερθε Χίοιο παρ' ἠνεμόεντα Μίμαντα.
ἥτέομεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ ὃ γ' ἡμῖν
δείξε καὶ ἠνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲκ κρηότητα φύγοιμεν. 175
ᾧρτο δ' ἐπὶ λιγυρὸς οὗρος ἀήμενά· αἱ δὲ μάλ' ὦκα
ἰχθυόεντα κέλευθα διέδραμον, ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχιαι κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετροήσαντες.
τέρρατον ἡμαρ ἔην, ὅτ' ἐν Ἀργεῖ νῆας εἶσας 180
Τυδεΐδew ἕταροι Διομήδεος ἱπποδάμοιο

ἴστασαν· αὐτὰρ ἐγὼ γε Πύλονδ' ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
οὔρος, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἄηται.

ὥς ἦλθον, φίλε τέκνον, ἀπενθήης, οὐδέ τι οἶδα
κείνων, οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν, οἳ τ' ἀπόλοντο. 185

ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
πεύθομαι, ἢ θέμις ἐστί, ^{ἡμεῖς} δαήσασθαι, οὐδέ σε κεύσω.

εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλθέμεν ^{ἑλθέμεν} ἐγγχεσιμῶρους,

οὓς ἄγ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου φαίδιμος υἱός,
εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν· 190

πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους,
οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὐ τιν' ἀπηύρα.

Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόσφιν ἐόντες,
ὥς τ' ἦλθ' ὥς τ' Αἴγισθος ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.

ἀλλ' ἢ τοι κείνος μὲν ^{κεῖνος} ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν· 195

ὥς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
ἀνδρός, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατροφονῆα,

Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.

[καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε,
ἄλκιμος ἔσς', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων ἐν εἵπῃ.]“ 200

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΰδα·

„ὦ Νέστορ Νηληιάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

καὶ λήην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἳ Ἀχαιοὶ

οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·

αἶ γὰρ ἐμοὶ τοσσηνδε θεοὶ δύνανται περιθεῖεν, 205

τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ^{ὑπερβασίης} ἀλεγεινῆς,

οἳ τέ μοι ὑβρίζοντες ^{ὑβρίζοντες} ἑτάσθαι μηχανώονται.

ἀλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον,

πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμψης.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ· 210

„ὦ φίλ', ἐπεὶ δὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες,

φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς

ἐν μεγάροις ἀέκητι σέθεν κακὰ μηχανάσθαι·
 εἶπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέ γε λαοὶ
 ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὄμφῃ. 215
 τίς δ' οἶδ', εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἐλθὼν,
 ἥ ὃ γε μοῦνος ἐὼν ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί.
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεύς περικήδετο κυδαλίμοιο
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί. 220
 οὐ γάρ πω ἴδον ὥδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη·
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κήδοιτό τε θυμῷ.
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο.

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα· 225
 „ὦ γέρον, οὐ πω τοῦτο, ἔπος τελέεσθαι οἶω.
 λίην γὰρ μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει. οὐκ ἂν ἐμοί γε
 ἔλπομένῳ τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοιεν.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. 230
 ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάῳσαι.
 βουλοίμην δ' ἂν ἐγὼ γε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι,
 ἥ ἐλθὼν ἀπολέσθαι ἐφ' ἑστίος, ὥς Ἀγαμέμνων
 ὦλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἧς ἀλόχοιο. 235
 ἀλλ' ἥ τοι θάνατον μὲν ὁμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτε κέν δῇ
 μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ^{καὶ ἐνθάδ' ἐνθάδ'} ταῖς ἡλεγεὺς θανάτοιο.“

τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦν δα·
 „Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα κηδόμενοι περ· 240
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν.
 νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρεῖσθαι

[Νέστορ', ἐπεὶ περιόιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων·
 τρὶς γὰρ δὴ μὶν φασιν ἀνάξασθαι γένε' ἀνδρῶν· 245
 ὥς τέ μοι ἀθάνατος ^{ἡγήθη} ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι.]

ὦ Νέστορ Νηληιάδη, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπες·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρὺ κρείων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἔην; τίνα δ' αὐτῷ μῆσαι ὄλεθρον
 Αἰγισθος δολόμητις, ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἀρείω; 250
 ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιικοῦ, ἀλλὰ πῃ ἄλλη
 πλάζेत' ἐπ' ἀνθρώπους, ὃ δὲ θαρσύνσας κατέπεφνεν;“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖα πάντ' ἀγορεύσω.
 ἢ τοι μὲν τάδε καὐτὸς οἶσαι, ὥς περ ἐτύχθη· 255
 εἰ ζῶν γ' Αἰγισθον ἐνὶ μεγάροισιν ^{εἰς αὐτὸν} ἔτεμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνθεν ἰών, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι ^{τέλειον} χρὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ ^{ἔειπον} κάτεδάψαν
 κείμενον ἐν πεδίῳ ἐκάς ἄστεος, οὐδέ κέ τις μιν 260
 κλαῦσεν Ἀχαιάδων· μάλα γὰρ μέγα μῆσατο ἔργον.

ἡμεῖς μὲν γὰρ ^{ἐλευσέμεν} κεῖθε πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθ'· ὃ δ' εὐκῆλος μυχῶ Ἄργεος ἱπποβότοιο
 πόλλ' Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν.
 ἢ δ' ἢ τοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικὲς 265
 δι' αὖ Κλυταιμνήστρην· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῆσιν·
 παρ δ' ἄρ' ἔην καὶ ἀοιδὸς ἀνὴρ, ὃ πόλλ' ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνδε κιῶν εἰρυσθαι ἄκοιτιν.

ἀλλ' ὅτε δὴ μιν μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
 δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην 270
 κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
 τῇν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε.
 πολλὰ δὲ μηρί' ἔκηε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάματ' ^{ἐκινε} ἀνῆψεν, ^{ἡγήθη} ὑφάσματά τε χρυσόν τε,

ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ὃ οὐ ποτε ἔλπετο θυμῷ. 275
 ἡμεῖς μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγώ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν·
 ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηνέων,
 ἔνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 οἷς ^{Medves} ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν 280
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεούσης, κηρὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, ὃς ^{Μετίνω} ἐκαίντο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνῆσαι, ὁπότε σπέρχοιεν ἄελλαι.
 ὧς ὁ μὲν ἔνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 ὄφρ' ἔταρον θάπτοι καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν. 285
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖνος ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι Μαλειάων ὕρος αἰπὺ
 ἔξε θέων, τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσατο, λιγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ^{Μυτῶ} αὐτμένα χεῦεν,
 κύματά τε ^{Δωμάτῳ} τροφέοντο πελώρια ἴσα ὕρεσσιν. 290
 ἔνθα διατμήξας τὰς μὲν Κρήτη ἐπέλασσεν,
 ἦχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 ἔστι δέ τις ^{Μυτῶ} λίσσῃ αἰπεῖά τε εἰς ἄλα πέτρῃ
 ἐσχατιῇ Γόρτυνος ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ,
 ἔνθα Νότος μέγα κῦμα ποτὶ ^{Μυτῶ} θαλάσσιον ῥέον ὠθεῖ, 295
 ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμα· ἀποέργει ^{ἐκ τῆς πέτρας}
 αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλθον, σπουδῇ δ' ^{ἐπὶ τῇ} ἤλυξαν ὄλεθρον
 ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ ^{ἐπὶ τῇ} σπιλάδεσσιν ἔαξαν
 κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νέας κυανοπρωρείδους
 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ. 300
 ὧς ὁ μὲν ἔνθα πολὺν βίοντα καὶ χρυσὸν ἀγείρων
 ἡλᾶτο ξὺν νηυσὶ κατ' ἄλλοθρόους ἀνθρώπους·
 τόφρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἴκοθι λυγρὰ.
 ἐπτάετες δ' ἦνασσε πολυχρύσοιο Μυκῆνης, 305
 κτείνας Ἀτρεΐδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ. * 304

τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἤλυθε δῖος Ὀρέστης
 ἅψ' ἀπ' Ἀθηναίων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὃ οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 ἦ τοι ὁ τὸν κτείνας δαίνυ τάφον Ἀργείοισιν
 μητρός τε στυγερῆς καὶ ἀνάγκιδος Αἰγίσθου. 310
 αὐτῆμαρ δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
 καὶ σύ, φίλος, μὴ δητὰ δόμων ἅπο τῆλ' ἀλάλησο,
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μὴ τοι κατὰ πάντα φάγωσιν 315
 κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ ^{ἡλύτῳ}τηῦσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
 ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
 ἔλθειν· κεῖνος γάρ νεόν ἄλλοθεν εἰλήλουθεν,
 ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιτό γε θυμῷ
 ἔλθ' ἔμεν, ὅν τινα πρῶτον ἀποσφῆλωσιν ἄελλαι 320
 ἐς πέλαγος μέγα τοῖον, ὅθεν τέ περ οὐδ' οἴωνοι
 αὐτότετες οἶχνεῦσιν, ἐπεὶ μέγα τε δεινὸν τε.
 ἀλλ' ἴθι νῦν σὺν νηί τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
 εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
 παρ δέ τοι νῆες ἐμοί, οἳ τοι πομπῆς ἔσονται 325
 ἐς Λακεδαιμόνα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
 λίσσεσθαι δέ μιν αὐτός, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
 ψευδὸς δ' οὐκ ἐρέει· μάλα γάρ πεπνυμένος ἐστίν.
 ὧς ἔφατ', ἥελιος δ' ἄρ' ἔδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη· 330
 „ὦ γέρον, ἦ τοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
 ἀλλ' ἄγε τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσθε δὲ οἶνον,
 ὄφρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 σπείσαντες κοίτοιο μεδώμεθα· τοῖο γὰρ ὥρη.
 ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζῶφον, οὐδὲ ἔοικεν 335
 δητὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θαασδέμεν, ἀλλὰ νέεσθαι.“

ἥ ῥα Διὸς θυγάτηρ, οἳ δ' ἔκλυον αὐδησάσης.
 τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
 νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν· 340
 γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον· ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 δὴ τότε Ἀθηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδῆς
 ἄμφω ἰέσθην κοίλῃν ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καθαπτόμενος ἐπέεσσιν· 345
 „Ζεὺς τό γ' ἄλεξήσῃε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο θοὴν ἐπὶ νῆα κίοιτε
 ὥς τέ τευ ἦ παρὰ πάμπαν ἀνέιμονος ἠδὲ πενιχροῦ,
 ᾧ οὐ τι χλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ,
 οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν. 350
 αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν χλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσεῆος φίλος υἱὸς
 νηὸς ἐπ' ἱκρίοφιν καταλέξεται, ὅφρ' ἂν ἐγὼ γε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 ξείνους ξεινίζειν, ὅς τις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.“ 355
 τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φίλε· σοὶ δὲ ἔοικεν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτως.
 ἀλλ' οὗτος μὲν νῦν σοὶ ἅμ' ἔψεται, ὅφρα κεν εὖδῃ
 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μέλαιναν 360
 εἴμ', ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἰπὼν τε ἕκαστα.
 οἷος γὰρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὖχομαι εἶναι·
 οἳ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι· ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες ὁμηλικίῃ μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 ἔνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ 365
 νῦν· ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
 εἴμ', ἔνθα χρειὸς μοι ὀφέλλεται, οὐ τι νέον γε

οὐδ' ὀλίγον. σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
πέμψον· σὺν δῖφρῳ τε καὶ νίει· δὸς δέ οἱ ἵππους,
οἳ τοι ἐλαφρότατοι θείειν καὶ κάρτος ἄριστοι.“ 370

ὥς ἄρα φωνήσας' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
φήνη εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
θαύμαζεν δ' ὁ γεραιός, ὅπως ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν·
Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν
„ὦ φίλος, οὗ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἔσεσθαι,
εἰ δὴ τοι νέῳ ὦδε θεοὶ πομπῆες ἔπονται. 376

οὐ μὲν γάρ τις ὄδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη τριτογένεια,
ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργείοισιν ἐτίμα.
ἀλλὰ ἄνασσ' ἴλῃθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν, 380
αὐτῷ καὶ παιδέσσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτι·
σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν· εὐρυμέτωπον
ἀδμήτην, ἣν οὐ πῶ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
τήν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.“

ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ, 386
νιάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἐὰ πρὸς δώματα καλά.
ἀλλ' ὅτε δώμαθ' ἵκοντο ἀγκυλὴ τὰ τοῖο ἄνακτος,
ἐξείης ἔξοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέραςσεν 390
οἴνου ἡδυπότιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
ᾧ ἔξεν ταμίῃ καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσεν·
τοῦ δ' γέρων κρητῆρα κεράσσατο, πολλὰ δ' Ἀθήνη
εὐχετ' ἀποσπένδων κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος, 396
τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
Τηλέμαχον φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θείοιο,

τροχοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ,
 παρ δ' ἄρ' ἐνυμμελίην Πεισίστρατον ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 ὅς οἱ ἔτ' ἠΐθεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν. 401
 αὐτὸς δ' αὖτε καθεῦθε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, 405
 ἐκ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἷ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
 λευκοί, ἀποστίλβοντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἵζεσκεν θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμείς Ἀιδόσδε βεβήκειν, 410
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφῖξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. περὶ δ' υἷες ἀολλέες ἠγερέθοντο
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐχέφρων τε Στρατίος τε
 Περσεύς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἔκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως· 415
 παρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 „καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηήνατ' ἐέλδωρ,
 ὄφρ' ἦ τοι πρῶτιστα θεῶν ἰλάσσομ' Ἀθήνην,
 ἥ μοι ἐναργῆς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν. 420
 ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἵτω, ὄφρα τάχιστα
 ἔλθησιν, ἐλάσῃ δὲ βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δὺ' οἴους·
 εἷς δ' αὖ χρυσοχόον Λαέρκεα δεῦρο κελέσθω 425
 ἐλθεῖν, ὄφρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιχεύῃ.
 οἱ δ' ἄλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀολλέες, εἶπατε δ' εἶσω
 δμῳῇσιν κατὰ δώματ' ἀρακλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσέμεν ὕδωρ.“

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνουν. ἦλθε μὲν
ἄρ βοῦς 430

ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νηὸς εἴσης
Τηλεμάχου ἕταροι μεγαλήτορος, ἦλθε δὲ χαλκεὺς
ὄπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, πεύρατα τέχνης,
ἄκμονά τε σφυρὰν τ' ἐυποίητόν τε πυράγορην,
οἷσιν τε χρυσὸν εἰργάζετο. ἦλθε δ' Ἀθήνη 435

ἱρῶν ἀντιόωσα. γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοδὸς κέρασιν περιέχενεν
ἀσκήσας, ἴν' ἄγαλμα θεᾷ κεχάροιτο ἰδοῦσα.

βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίος καὶ δῖος Ἐχέφρων.
χέρνιβα δέ σφ' Ἄρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι 440
ἦλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἑτέρῃ δ' ἔχεν οὐλὰς
ἐν κανέῳ. πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων.

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε. γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, πολλὰ δ' Ἀθήνη
εὖχετ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλ-
λων. 446

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
αὐτίκα Νέστορος νίδος ὑπέρθυμος Θρασυμήδης
ἤλασεν ἄγχι στάς· πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας
αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοδὸς μένος. αἱ δ' ὀλόλυνξαν 450

θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
Νέστορος, Εὐρυδίκη πρόεσσα Κλυμένοιο θυγατρῶν.
οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν.
τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη, λίπε δ' ὀστέα θυμός, 455
αἶψ' ἄρα μιν διέχευαν, ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμνον
πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.

καίτε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰδοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν. 460
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κἀή καὶ σπλάγχχνα πάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ᾧπτων δ' ἀκροπόρους ὀβελούς ἐν χερσίν ἔχοντες.

τόφρα δὲ Τηλέμαχον λοῦσεν καλὴ Πολυκάστη,
 Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ Νηληιάδαο. 465
 αὐτὰρ ἐπεὶ λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἄμφι δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βῆ δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 παρ δ' ὃ γε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο, ποιμένα λαῶν.

οἱ δ' ἐπεὶ ᾧπτησάν κρε' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο, 470
 δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὕροντο
 οἶνον οἰνοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 „παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλιτέριχας ἵππους 475
 ζεύξαθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσσησιν ὁδοῖο.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίδοντο,
 καρπαλίμως δ' ἐξευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους.
 ἐν δὲ γυνὴ ταμὶν σῖτον καὶ οἶνον ἔθηκεν
 ὄψα τε, οἷα ἔδουσι διοτρεφεές βασιλῆες. 480

ἂν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσето δίφρον·
 παρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος ὄρχαμος ἀνδρῶν
 ἐς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἡνία λάξετο χερσίν·
 μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
 ἐς πεδῖον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον. 485

οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 δύσετό τ' ἥελιος σκιδώντό τε πᾶσαι ἀγνυαί,
 ἐς Φηράς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρτυλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.

ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν, ὁ δὲ τοῖς παρ' ξείνια θῆκεν. 490

ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
ἵππους τε ξεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·

[ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.]

μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.

ἶξον δ' ἐς πεδίον πυρρηφόρον, ἐνθα δ' ἔπειτα 495

ἦνον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι.

δύσετό τ' ἥελιος σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί,

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

× οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο·

τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν

υἱὸς ἦδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηξήνορος υἱεὶ πέμπεν· 5

ἐν Τροίῃ γὰρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν

δωσέμεναι, τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.

τὴν ἄρ' ὃ γ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι

Μυρμιδόνων προτὶ ἄστν περικλυτόν, οἷσιν ἄνασθεν.

υἱεὶ δὲ Σπάρτῃθεν Ἀλέκτορος ἦγετο κούρην, 10

ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης

ἐκ δοῦλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον,

ἐπεὶ δὴ τὸ πρῶτον ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινὴν,

Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσέης Ἀφροδίτης.

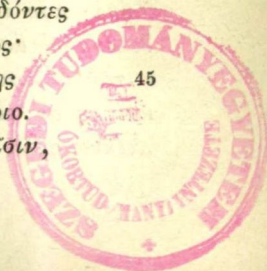
ὥς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερφερὲς μέγα δῶμα 15

[γείτονες ἦδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο

τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
 φορμίζων, δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτούς,
 μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσους.]
 τῷ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμων αὐτῷ τε καὶ ἵππῳ, 20
 Τηλέμαχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός,
 στήσαν. ὁ δὲ προμολῶν ἶδετο κρείων Ἴτεωνεύς,
 ὀτρηνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο,
 βῆ δ' ἵμεν ἀγγελέων διὰ δῶματα ποιμένι λαῶν,
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 25
 „ξείνῳ δὴ τινε τῷδε, διοτρεφεῖς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύω, γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔικτον.
 ἀλλ' εἰπ', ἥ σφωιν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
 ἥ ἄλλον πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς κε φιλήσῃ.“

τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος· 30
 „οὐ μὲν νῆπιος ἦσθα, Βοηθοῖδῃ Ἴτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πάις ὥς νῆπια βάζεις.
 ἥ μὲν δὴ νῶϊ ξεινήια πολλὰ φαργόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ', αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἰζύος. ἀλλὰ λυ' ἵππους 35
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρῳ ἄγε θοινηθῆναι.“

ὥς φάθ', ὁ δὲ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ὀτρηνοὺς θεράποντας ἅμα σπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 οἳ δ' ἵππους μὲν ἔλυσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρῶνοντας,
 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐφ' ἱππεῖῃσι κάπησιν, 40
 παρ δ' ἔβαλον ξειάς, ἀνὰ δὲ κρεῖ λευκὸν ἔμιξαν,
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανώοντα,
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον. οἳ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα διοτρεφέος βασιλῆος·
 ὥς τε γὰρ ἠελίου αἶγλη πέλεν ἥδ' σελήνης
 δῶμα καθ' ὑπερεφές Μενελάου κυδαλίμοιο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ὀρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,

ἔς δ' ἄσαμίνθους βάντες ἐνξέστας λούσαντο.
 τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἠδὲ χιτῶνας, 50
 ἔς ῥα θρόνους ἔξοντο παρ' Ἀτρεΐδην Μενέλαον.
 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νύσασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμῖν παρέθηκε φέρουσα, 55
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων.
 [δαιτρὸς δὲ κρειῶν πίνυκας παρέθηκεν αἰείρας
 παντοίων, παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 τὼ καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „σῖτου θ' ἅπτεσθον καὶ χαίρετον. αὐτὰρ ἔπειτα 60
 δειπνὸν πασσαμένῳ εἰρησόμεθ', οἳ τινὲς ἔστων
 [ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἔστε διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούχων, ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν].“
 ὣς φάτο, καὶ σφιν νῶτα βοδὸς παρὰ πλῖνα θῆκεν 65
 ὅππ' ἐν χερσὶν ἐλών, τὰ ῥά οἱ γέρεα πάρθεναν αὐτῶ.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱὸν
 ἄγχι σχῶν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι· 70
 „φράξο, Νεστορίδη, τῶ ἐμῶ κεχαρισμένε θυμῶ,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν καὶ δῶματα ἡχῆεντα
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνὸς πού τοι ἦδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή,
 ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.“ 75
 τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „τέκνα φίλ', ἣ τοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἂν τις ἐρίζοι·

ἀθάνατοι γὰρ τοῦ γε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 ἀνδρῶν δ' ἢ κέν τις μοι ἐρίσσεται ἢ καὶ οὐκί 80
 κτήμασιν. ἢ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πόλλ' ἐπαληθεῖς
 ἠγαρόμην ἐν νηυσὶ καὶ ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον,
 Κύπρου Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθίοπας θ' ἰκόμην καὶ Σιδονίους καὶ Ἑρεμβοὺς
 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνες ἄφαρ κεραοὶ τελέθουσιν· 85
 τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 ἔνθα μὲν οὔτε ἄναξ ἐπιδευῆς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρειῶν οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος,
 ἄλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι.
 εἶος ἐγὼ περὶ κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων 90
 ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε
 λάθρῃ, ἀνωιστί, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔ τοι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἳ τινες ὕμιν
 εἰσὶν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πάθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον 95
 εὔ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 ὦν ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναίειν, οἳ δ' ἄνδρες σόοι ἔμμεναι, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ ἐκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο.
 ἄλλ' ἔμπης πάντας μὲν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων 100
 πολλάκις ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύομαι· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρουροῖο γόοιο·
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
 ὥς ἐνός, ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίνει καὶ ἐδωδὴν 105
 μνωομένῳ, ἐπεὶ οὔ τις Ἀχαιῶν τόσσα μόγησεν,
 ὅσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἦρατο. τῷ δ' ἄρ' ἔμελλεν
 αὐτῷ κῆδε' ἔσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ δηρὸν ἀποίχεται, οὐδέ τι ἶδμεν,

ζώει ὃ γ' ἦ τέθνηκεν. ὀδύρονται νύ που αὐτὸν 110
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐχέφρων Πηνελόπεια
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.“

ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρ ὅφ' ἵμερον ὥρσε γόοιο.
 δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε πατὴρ ἀκούσας,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών 115
 ἀμφοτέρησιν χερσίν. νόησε δέ μιν Μενέλαος,
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἦέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσειε μνηστῆρῃν
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.

εἶος δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 120
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑπορόφοιο
 ἦλυθεν Ἀρτέμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖα.
 τῇ δ' ἄρ' ἅμ' Ἀδρήστη κλισίην εὐτυχτον ἔθηκεν,
 Αἰκίππῃ δὲ τάπητα φέρειν μαλακοῦ ἐρίοιο,
 Φυλῶ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν 125
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃς
 Αἰγυπτίῃς, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἄλοχος πόρε κάλλιμα δῶρα· 130
 χρυσέην τ' ἡλακάτην τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον ὕπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράαντο.
 τὸν δ' αὖ οἱ ἀμφίπολος Φυλῶ παρέθηκε φέρουσα
 νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἡλακάτῃ τετάνυστο ἰοδυφεὲς εἶρος ἔχουσα. 135
 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρηνηὺς πόσιν ἦεν.
 αὐτίκα δ' ἦ γ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 „ἴδμεν δῆ, Μενέλαε διοτρεφές, οἳ τινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόωνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός. 140

οὐ γάρ πώ τινά φημι ἔοικότα ὧδε ἰδέσθαι
οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωσαν,
ὥς ὅδ' Ὀδυσσεύης μεγαλήτορος υἱὲ ἔοικεν,
Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
κεῖνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ 145
ἤλθεθ' ὑπὸ Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„οὔτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἴσκεις·
κεῖνου γὰρ τοιοῖδε πόδες τοιαῖδε τε χεῖρες
ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται. 150
καὶ νῦν ἣ τοι ἐγὼ μεμνημένος ἄμφ' Ὀδυσσῆι
μυθεόμην, ὅσα κεῖνος ὀιζύσας ἐμόγησεν
ἄμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρῦσι δάκρυον εἵβεν
χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.“

τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἠΐδ'· 155
„Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διότρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
κεῖνου μὲν τοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ σάοφρων ἐστί, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ
ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
ἅντα σέθεν, τοῦ νῶϊ θεοῦ ὥς τερπόμεθ' αὐδῇ. 160
αὐτὰρ ἐμὲ προέηκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
τῷ ἅμα πομπὸν ἔπεσθαι· ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι,
ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἢ τι ἔργον.
πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατρὸς πάϊς οἰχομένοιο
ἐν μεγάροις, ᾧ μὴ ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἔωσιν, 165
ὥς νῦν Τηλεμάχῳ ὁ μὲν οἴχεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
εἴς', οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλκοιεν κακότητα.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
„ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλου ἀνέρος υἱὸς ἐμὸν δῶ
ἵκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμεῖο πολέας ἐμόγησεν ἀέθλους· 170
καί μιν ἔφην ἐλθόντα φιλησέμεν ἔξοχον ἄλλων

Ἄργείων, εἰ νῶιν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θοῇσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύοπα Ζεὺς.
 καὶ κέ οἱ Ἄργεϊ νάσσα πόλιν καὶ δῶματ' ἔτευξα,
 ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ 175
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας,
 αἷ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἐόντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντέ τε τερπομένω τε,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 180
 ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγράφεσθαι θεὸς αὐτός,
 ὃς κεῖνον δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.“

ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἕμερον ᾤρσε γόοιο.
 κλαῖε μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 κλαῖε δὲ Τηλέμαχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος· 185
 οὐδ' ἄρα Νέστορος υἱὸς ἀδακρῦτῳ ἔχεν ὅσσε·
 μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν ᾧ Ἡοῦς ἐκτεινε φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ ὃ γ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 „Ἀτρεΐδῃ, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι 190
 Νέστωρ φάσχ' ὁ γέρων, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο·
 [οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι, καὶ ἀλλήλους ἐρέοιμεν]
 καὶ νῦν, εἴ τί που ἔστι, πίθοιό μοι· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
 τέρομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος, ἀλλὰ καὶ ἡὼς
 ἔσσεται ἡριγένεια· νεμεσσωμαί γε μὲν οὐδὲν 195
 κλαίειν, ὅς κε θάνησι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπη.
 τοῦτό νυ καὶ γέρας οἶον διζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὗ τι κάκιστος
 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἰδμεναι· οὐ γὰρ ἐγὼ γε 200
 ἦντησ' οὐδὲ ἶδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντίλοχον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἥδὲ μαχητήν.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „ὦ φίλ', ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅσ' ἂν πεπνυμένος ἀνήρ
 εἴποι καὶ ῥέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη· 205
 τοίου γὰρ καὶ πατρός, ὃ καὶ πεπνυμένα βάζεις.
 ρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε,
 ὥς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα
 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν, 210
 νιέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους.
 ἡμεῖς δὲ κλανυθμὸν μὲν ἐάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη,
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 χευάντων. μῦθοι δὲ καὶ ἡῶθέν περ ἔσονται
 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοὶ διαειπέμεν ἀλλήλοισιν.“ 215

ὣς ἔφατ', Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν,
 ὀτρηνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.

οἱ δ' ἐπ' ὀνειδάθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγανῖα.
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, 220
 νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπίληθον ἀπάντων.
 ὃς τὸ καταβρόξειεν, ἐπὴν κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἴ οἱ κατατεθναίῃ μήτηρ τε πατήρ τε,
 οὐδ' εἴ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν 225
 χαλκῷ δηϊώων, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρωτο.

τοῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα
 ἐσθλά, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν Θῶνος παρὰ κοιτῆς
 Αἴγυπτίῃ, τῇ πλεῖστα φέρει ξεῖδαρος ἄρουρα
 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα πολλὰ δὲ λυγρὰ· 230
 ἱητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων
 ἀνθρώπων· ἥ γάρ Παιήονός εἰσι γενέθλης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε κέλευσέ τε οἶνοχοῆσαι,

ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 „Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε διοτρεφὲς ἦδ' ἐ καὶ οἷδε 235
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες, ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοῖ· δύνатаι γὰρ ἅπαντα·
 ἦ τοι νῦν δαίνυσθε καθήμενοι ἐν μεγάροισιν
 καὶ μύθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω, 240
 ὅσσοι Ὀδυσσεύς ταλασίφρονός εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἶον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 αὐτόν μιν πληγῇσιν ἀεικελίῃσι δαμάσσας,
 σπείρα κάκ' ἄμφ' ὥμοισι βαλὼν, οἰκῇ εἰκῶς 245
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδυν πόλιν [εὐρυάγνιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤισκεν,
 δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἔην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν
 τῷ ἱκελος κατέδυν Τρώων πόλιν·] οἱ δ' ἀβάκησαν
 πάντες· ἐγὼ δέ μιν οἶη ἀνέγνων τοῖον ἐόντα, 250
 καὶ μιν ἀνειρώτων· ὁ δὲ κερδοσύνη ἀλέεινεν.
 ἀλλ' ὅτε δῆ μιν ἐγὼ λόεον καὶ χρῖον ἐλαίῳ,
 ἄμφι δὲ εἵματα ἔσσα καὶ ὥμοσα καρτερόν ὄρκον
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναφῆναι,
 πρὶν γε τὸν ἐς νῆάς τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι, 255
 καὶ τότε δῆ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναήκει χαλκῷ
 ἦλθε μετ' Ἀργεῖους, κατὰ δὲ φρόνιν ἦγαγε πολλήν.
 ἐνθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκώκνον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 χαῖρ', ἐπεὶ ἦδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι 260
 ἄψ οἰκόνδ', ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 δῶχ', ὅτε μ' ἦγαγ' ἐκεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης,
 παῖδά τ' ἐμήν νοσφισσαμένην θάλαμόν τε πόσιν τε
 οὐ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ φρένας οὔτε τι εἶδος.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος· 265
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἤδη μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἡρώων, πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐ πῶ τοιοῦτον ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 οἷον Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἔσκε φίλον κῆρ. 270
 οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερός ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ξεστῷ, ἵν' ἐνήμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.
 ἦλθες ἔπειτα σὺ κείσε· κελευσέμεναι δέ σ' ἔμελλεν
 δαίμων, ὃς Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι· 275
 καὶ τοι Δηϊφობος θεοεΐκελος ἔσπετ'· ἰούσῃ.
 τοῖς δὲ περιστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφώσας,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν.
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδεΐδης καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς 280
 ἤμενοι ἐν μέσσοισιν ἀκούσαμεν, ὥς ἐβόησας.
 νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντες
 ἢ ἐξελθέμεναι ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱμένῳ περ.
 [ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν νῆες Ἀχαιῶν, 285
 Ἄντικλος δὲ σέ· γ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἠθέλεν. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεξεν
 νωλεμέως κρατερῇσι, σάωσε δὲ πάντας Ἀχαιοὺς·
 τόφρα δ' ἔχ', ὄφρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]“
 τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤΐδα· 290
 „Ἄτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἄλγιον· οὐ γάρ οἱ τι τὰ γ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῆ ἐνδοθεν ἦεν.
 ἀλλ' ἄγετ' εἰς ἐὺνῃν τράπεθ' ἡμέας, ὄφρα καὶ ἤδη
 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.“ 295

ὥς ἔφατ', Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῶῃσι κέλευσεν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δᾶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, 300
 δέμνια δὲ στορέσαν, ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
 οἳ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος θ' ἦρως καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο,
 παρ' δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο, δῖα γυναικῶν. 305

ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 εἵματα ἔσάμενος, περὶ δὲ ξίφος ὄξυ θέτ' ὦμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο θεῶ ἐναλίγκιος ἄντην, 310
 Τηλεμάχῳ δὲ παριζεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „τίπτε δέ σε χρεῖ᾽ δεῦρ' ἦγαγε, Τηλέμαχ' ἦρως,
 ἐς Λακεδαίμονα δῖαν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;
 δῆμιον ἦ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡὔδα· 315
 „Ἀτρεΐδη Μενέλαε διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἦλυθον, εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 ἐσθίεται μοι οἶκος, ὕλωλε δὲ πλοῖνα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλεῖος δόμος, οἳ τέ μοι αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς, 320
 μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
 τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἰ κ' ἐθέλῃσθα
 κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνίσπειν, εἴ που ὕπωπας
 ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
 [πλαζομένου· περὶ γάρ μιν διζυρὸν τέκε μήτηρ.] 325
 μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο μηδ' ἐλεαίρων,

ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἦντησας ὁπωπῆς.
 λίσσομαι, εἴ ποτέ τοί τι πατήρ ἐμὸς ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς
 ἢ ἔπος ἡέ τι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί, 330
 τῶν νῦν μοι μνησai καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπες.“

τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 „ὦ πόποι, ἧ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
 ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἔδοντες.
 ὥς δ' ὁπότε ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος 335
 νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς
 κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
 βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἔην εἰσῆλυθεν εὐνήν,
 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν,
 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει. 340
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 τοῖος ἑὸν, οἷός ποτ' ἐυκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
 ἐξ ἔριδος Φιλομηλεΐδῃ ἐπάλαισεν ἀναστίας,
 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 τοῖος ἑὸν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς· 345
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
 ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε
 ἄλλα παρὲξ εἵποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω,
 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι ἔειπε γέρον ἄλιος νημερτής,
 τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. 350

Χ Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι
 ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
 [οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνησθαι ἐφετιμέων.]
 νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
 Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἐ κικλήσκουσιν, 355
 τόσσον ἄνευθ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηὺς
 ἦνυσεν, ἧ λιγὺς οὗρος ἐπιπνεΐησιν ὀπισθεν·

ἐν δὲ λιμὴν ἑύρομος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἷσας
 ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
 ἔνθα μ' εἰκόσιν ἤματ' ἔχον θεοί, οὐδέ ποτ' οὔροι
 πνεύοντες φαίνονθ' ἄλιαέες, οἳ ῥά τε νηῶν 364
 πομπῆες γίνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 καὶ νῦ κεν ἦια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
 εἰ μὴ τίς με θεῶν ὀλοφύρατο καὶ με σάωσεν,
 Πρωτέος ἰφθίμου θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, 365
 Εἰδοθέη· τῇ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸν ὄρινα.
 ἦ μ' οἴω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἐταίρων·
 αἰεὶ γὰρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἰχθυάσκον
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός.
 ἦ δέ μεν ἄγχι σταῖσα ἔπος φάτο φώνησέν τε· 370
 'νήπιός εἰς, ὧ ξεῖνε, λίην τόσον ἠδὲ χαλίφρων,
 ἦε ἐκὼν μεθίεις καὶ τέρπεται ἄλγεα πάσχων;
 ὥς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμωρ
 εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἦ τις σύ πέρ ἐσσι θεῶν, 376
 ὥς ἐγὼ οὔ τι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νῦ μέλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλὰ σύ πέρ μοι εἰπέ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
 ὅς τίς μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθον, 380
 νόστιον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα·

ὥς ἐφάμην, ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων·
 'τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 πωλεῖται τις δεῦρο γέρον ἄλιος νημερτῆς
 ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης 385
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδμῶς·
 τὸν δέ τ' ἐμόν φασιν πατέρ' ἔμμεναι ἠδὲ τεκέσθαι.
 τὸν γ' εἴ πως σὶ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι,

ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεται ἰχθυόεντα· 390
 καὶ δέ κέ τοι εἴπησι, διοτρεφές, αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'αὐτὴ νῦν φράξεν σὺ λόχον θείοιο γέροντος, 395
 μὴ πῶς με προῖδων ἢ προδαεὶς ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἀνδρὶ δαμῆναι·

ὥς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 'τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 ἦμος δ' ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκη, 400

τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἴσι γέρον ἄλιος νημερτῆς
 πνοιῇ ὑπο Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικτὶ καλυφθεὶς,
 ἐκ δ' ἐλθὼν κοιμᾶται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν πῶκαι νέποδες καλῆς ἀλοσύδνης
 ἀθρόαι εὐδουσιν, πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι, 405

πικρὸν ἀποπνείουσai ἁλὸς πολυβενθέος ὁδμήν.
 ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' ἐν κρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν ἐυσσέλμοισιν ἄριστοι.
 πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα τοῖο γέροντος. 410

φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἡδὲ ἰδῇται,
 λέξεται ἐν μέσσησι νομεὺς ὥς πῶεσι μῆλων.
 τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῇσθε,
 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε, 415
 αὖθι δ' ἔχειν μεμαῶτα, καὶ ἐσσύμενόν περ ἀλύξαι.
 πάντα δὲ γιγνόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
 ἐρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδάεζ πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μᾶλλον τε πιέζειν.

ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρῃται ἐπέεσσιν, 420
 τοῖος ἔων, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδησθαι,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαί τε γέροντα,
 ἥρως, εἴρεσθαι δέ, θεῶν ὅς τις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα·

ὥς εἰποῦσ' ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. 425
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἔστασαν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἥια, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης. 430

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἥια πολλὰ θεοὺς γοννούμενος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιῖθα παῖσαν ἐπ' ἰθύν.
 τόφρα δ' ἄρ' ἢ γ' ὑποδῶσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 τέσσαρα φωκάων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνεικεν· 436

πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἁλήσιν
 ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 ἐξείης δ' εὐνήσε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω. 440
 ἔνθα κεν αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φωκάων ἀλιοτρεφέων ὀλωτάτος ὀδμή·

τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κήτει κοιμηθεῖη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥῖνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα 445
 ἠδὲ μάλα πνεύουσαν, ὅλεσσε δὲ κήτεος ὀδμήν.
 παῖσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἤλθον ἀολλέες. αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλός, εὗρε δὲ φώκας 450

ζατρεφείας, πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὤισθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.
 ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης, 455
 ἀλλ' ἦ τοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠνγένηςιος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἠδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον·
 ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάξ' ὁ γέρων ὀλοφώϊα εἰδώς, 460
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 'τίς νύ τοι, Ἀτρεὺς νῆε, θεῶν συμφράσσατο βουλᾶς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;'

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'οἶσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρεῖνεις;
 ὥς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ 466
 εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ.
 ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ, θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,
 ὅς τις μ' ἀθανάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.' 470

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 'ἀλλὰ μάλ' ὦφελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὄφρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
 οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐνκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν, 476
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ διυπετέος ποταμοῖο
 αὐτὶς ὕδωρ ἔλθῃς ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἦν σὺ μενοινᾷς.' 480

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Αἴγυπτόνδ' ἵεναι δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλήν τε.
 ἀλλὰ καὶ ὥς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 'ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις' 485
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 ἣ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἧέ τις ὦλετ' ὀλέθρῳ ἀδενκεί ἧς ἐπὶ νηὸς
 ἧε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.' 490

ὥς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 'Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τί σε χρὴ
 ἰδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδέ σέ φημι
 δὴν ἄκλαντον ἔσεσθαι, ἐπὴν ἐν πάντα πύθῃαι.
 πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίποντο· 495
 ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μῦνοι Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.

εἰς δ' ἔτι πού ζωὸς κατερύκεται εὐρεί πόντῳ·
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχρητέμοισιν.
 Ὡς οὖν εἰρήνην ἔπειτα Ποσειδάων ἐπέλασθεν 500

πέτροισιν· μεγαλήσῃ καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης;
 καὶ νῦν κεν ἔκφυγε κῆρα καὶ ἐχθόμενος περὶ Ἀθῆναι;
 εἰ μὴ ὑπερφιάλον ἔπος ἐβάλε καὶ μὲν ἄσδῃ.
 φῶν δ' ἀέκητι δαῖων φυγεῖν μέγα λαῖτμα θαλάσσης.
 τοῦ δὲ Ποσειδάων μετὰ ἔκλυνεν αὐδῆσαντος· 505

αὐτίκ' ἔπειτα τρῳαῖνάν, ἑλὼν χερσὶ στιβαροῖσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρον, ἀπὸ δ' ἐσχίσεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μένει, τὸ δὲ τοῖσιν ἐμπεσε πόντῳ,
 τῷ δ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μετ' ἄσδῃ;
 πόντῳ δ' ἐφόρει κατὰ πόντον ἀπειρόνα κυμαίνοντα. 510

[ὥς δ' ἐμὲν ἐνδ' ἀπόλαυνεν, ἐπεὶ πῖεν ἄλμυρόν ὕδωρ.]
 σὺς δέ πού ἐκφυγε κῆρας ἀδελφεὸς ἦδ' ὑπάλυξεν

ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι.

ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε Μαλειάων ὕρος αἰπὺν
ἵξεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα 515

πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρειν βαρέα στενάχοντα,
ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότ' ἔναιε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων,
ἄψ δὲ θεοὶ οὔρον στρέψαν, καὶ οἴκαδ' ἵκοντο, 520

ἧ τοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἵης
καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἶδε γαῖαν.

τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός, ὃν ῥα καθεῖσεν
Αἰγισθος δολομήτης ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν 525
χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὁ γ' εἰς ἐνιαυτόν,
μὴ ἑ λάθοι παριών, μνήσαιο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων πρὸς δώματα ποιμένι λαῶν.
αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
κρινάμενος κατὰ δῆμον ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους 530

εἶσε λόχον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν
ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν, ἀεικέα μερμηρίζων.

τὸν δ' οὐκ εἰδὼτ' ὄλεθρον ἀνήγαγε καὶ κατέπεφνεν
δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ. 535
οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου, ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ
ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο. 540

αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,
δὴ τότε με προσέειπε γέρον ἄλλιος νημερτής·
'μηκέτι, Ἀτρεός υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὕτως

κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δῆομεν· ἀλλὰ τάχιστα
 πείρα, ὅπως κεν δῆ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι. 545
 ἣ γάρ μιν ζῶόν γε κινήσεις, ἢ κεν Ὀρέστης
 κτεῖνεν ὑποφθάμενος, σὺ δέ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχνυμένῳ περ ἰάνθη,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων· 550
 'τούτους μὲν δῆ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
 ὅς τις ἔτι ζῶδς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ
 [ἢ θανών· ἐθέλω δὲ καὶ ἀχνυμένος περ ἀκοῦσαι].'

96. ὥς ἐφάμην, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 'υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων· 555
 τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἣ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. 560
 σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφεὺς ὦ Μενέλαε,
 Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
 ἀλλὰ σ' ἐς Ἥλύσιον πεδίου καὶ πείρατα γαίης
 ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθυς,
 τῇ περ ῥηίστῃ βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν· 565

οὐ νιφετός, οὔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
 ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὺ πνεύοντος ἀήτας
 Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους·

οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἔστι·

ὥς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα. 570
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἅμ' ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ἦια, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·

δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης./ 575
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 ἐν δ' ἰστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηυσὶν εἴσῃς,
 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζου,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς. 580

ἂψ δ' εἰς Αἰγύπτιοιο διπτεέος ποταμοῖο
 στῆσα νέας καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἑκατόμβας.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαιψα θεῶν χόλον αἰὲν ἐόντων,
 χεῦ' Ἀγαμέμνονι τύμβον, ἴν' ἄσβεστον κλέος εἶη.
 ταῦτα τελευτήσας νεόμην, ἔδοσαν δέ μοι οὖρον 585
 ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν,
 ὅφρα κεν ἑνδεκάτῃ τε δυωδεκάτῃ τε γένηται·
 καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι ἀγλαὰ δῶρα,
 τρεῖς ἵππους καὶ δίφρον ἐύξοον· αὐτὰρ ἔπειτα 590
 δώσω καλὸν ἄλειςον, ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι ἐμέθεν μεμνημένος ἡματα πάντα.“

τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽ οὐδα·
 „Ἀτρεΐδῃ, μὴ δὴ με πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἔρυνκε.
 καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχοίμην 595
 ἥμενος, οὐδέ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόθος οὐδὲ τοκήων·
 αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεςσίν τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι· ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάξουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ, σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἐρύκεις.
 δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοίῃς, κειμήλιον ἔστω· 600
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 ἐνθάδε λείψω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίλιον ἀνάσσεις
 εὐρέος, ᾧ ἔνι μὲν λωτὸς πολὺς, ἐν δὲ κύπειρον
 πυροὶ τε ζεαὶ τε ἰδ' εὐρυφυῆς κροῖ λευκόν.
 ἐν δ' Ἰθάκῃ οὗτ' ἄρ' δρόμοι εὐρέες οὕτε τι λειμῶν· 605

αίγίβοτος, καὶ μᾶλλον ἐπήρατος ἱπποβότοιο.
οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' ἐυλείμων,
αἴθ' ὃ' ἄλλ' κεκλίεται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων."

ὥς φάτο, μείδῃσεν δὲ βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· 610
„αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
δώρων δ', ὅσς' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμῆστατόν ἐστιν·
δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ 615
ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνται,
ἔργον δ' Ἡφαίστοιο. πόρεν δέ ἐ Φαίδιμος ἥρως,
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἐὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν
κεῖσέ με νοστήσαντα· τεῖν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι."

ὥς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον, 620
[δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θείου βασιλῆος.
οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' ἐυήνορα οἶνον·
σίτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον·
ὥς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.]
μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεύης μεγάροιο 625
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες
ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος, ὕβριν ἔχοντες.
Ἀντίνοος δὲ καθῆστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
ἀρχοὶ μνηστῆρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιοι Νοήμων ἐγγύθεν ἐλθὼν 630
Ἀντίνοον μύθοισιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
„Ἀντίνο', ἥ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἧε καὶ οὐκί,
ὅπποτε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
νῆά μοι οἴχετ' ἄγων, ἐμὲ δὲ χρεῶ γίγνεται αὐτῆς
Ἥλιδ' ἐς εὐρύχορον διαβήμεναι, ἔνθα μοι ἵπποι 635
δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ

ἄδμητες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 ἔς Πύλον οἴχεσθαι Νηλήιον, ἀλλὰ πού αὐτοῦ
 ἄγρων ἢ μῆλοισι παρέμμεναι ἢ ἐσβώτῃ. 640

τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη Ἐνπείθεος υἱός·
 „νημερτές μοι ἔνισπε, πότ' ὥχετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κοῦροι ἔποντ' Ἰθάκης ἐξαίρετοι; ἢ ἑοὶ αὐτοῦ
 θῆτες τε δμῶές τε; δύναιτό κε καὶ τὸ τελέεσθαι.
 καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' ἐν εἰδῶ, 645
 ἢ σε βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
 ἢ ἐκὼν οἱ δῶκας, ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ.“

τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἠΐδ'·
 „αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 ὅππότε' ἀνὴρ τοιοῦτος ἔχων μελεδήματα θυμῷ 650
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.
 κοῦροι δ', οἷ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσιν μεθ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντα νόησα
 Μέντορα ἢ ἐθεόν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἐώκειν.
 ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον 655
 χθιζὸν ὑπιοῖον, τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλουνδε.“

ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δῶματα πατρός,
 τοῖσιν δ' ἀμφοτέροισιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 μνηστῆρας δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη Ἐνπείθεος υἱός, 660
 [ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην].
 „ὦ πόποι, ἢ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέεσθαι
 Τηλεμάχῳ ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 ἐκ τοσσῶνδ' ἀέκητι νέος πάϊς οἴχεται αὐτως 665
 νῆα ἐρυσσάμενος κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 ἄρξει καὶ προτέρῳ κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ

Ζεὺς ὀλέσειε βίην πρὶν ἥβης μέτρον ἰκέσθαι.
 ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἑταίρους,
 ὄφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχήσομαι ἡδὲ φυλάξω 670
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
 ὥς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.“

ὧς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδὲ κέλευον.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.

οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολὺν χρόνον ἦεν ἄπυστος 675
 μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμενον·
 κῆρυξ γάρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς
 αὐλῆς ἐκτὸς ἑών, οἱ δ' ἐνδοθι μῆτιν ὕφαινον.
 βῆ δ' ἴμεν ἀγγελέων διὰ δώματα Πηνελοπείῃ.

τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια· 680

„κῆρυξ, τίπτε δέ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῶῃσιν Ὀδυσσεῆος θείοιο
 ἔργων πάνσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες
 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν. 685

οἷ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος· οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἐόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 οὔτε τινα ῥέξας ἐξαίσιον οὔτε τι εἰπὼν 690

ἐν δήμῳ, ἥ τ' ἐστὶ δίκη θείων βασιλῆων·
 ἄλλον κ' ἐχθαίρησι βροτῶν, ἄλλον κε φιλόῃ.
 κεῖνος δ' οὐ ποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἄνδρα ἑώργειν·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ αἰκέα ἔργα
 φαίνεται, οὐδέ τις ἔστι χάρις μετόπισθ' ἐνεργέων.“ 695

τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μέδων πεπνυμένα εἰδώς·
 „αἶ γὰρ δὴ, βασίλεια, τόδε πλεῖστον κακὸν εἶη.
 ἀλλὰ πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο

μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων.

Τηλέμαχον μεμάασι κατακτάμεν ὀξεί χαλκῷ 700
οἴκαδε νισσόμενον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
ἔς Πύλον ἡγαθέην ἥδ' ἔς Λακεδαίμονα δῖαν.“

ὥς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τὼ δέ οἱ ὕσσε
δακρυόφι πλησθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. 705
ὁπὲ δὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

„κῆρυξ, τίπτε δέ μοι πάις οἴχεται; οὐδέ τί μιν χρεῶ
νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν, αἷ θ' ἄλδος ἵπποι
ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὕγρην.
ἦ ἴνα μῆδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;“ 710

τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Μέδων πεπνυμένα εἰδώς·
„οὐκ οἶδ', ἦ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥε καὶ αὐτοῦ
θυμὸς ἐφωρμήθη ἵμεν ἐς Πύλον, ὅφρα πύθῃται
πατρός ἐοῦ ἢ νόστον ἢ ὅν τινα πότμον ἐπέσπεν.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμ' Ὀδυσῆος. 715
τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
δίφρω ἐφέζεσθαι πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων,
ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἴξε πολυκμήτου θαλάμοιο
οἴκτρ' ὀλοφυρομένη. περὶ δὲ δμῳαὶ μινύριζον
πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δώματ' ἔσαν, νέαι ἡδὲ παλαιαί. 720
τῆς δ' ἀδινὸν γοῶσα μετηύδα Πηνελόπεια·

„κλῦτε, φίλοι· πέρι γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
ἐκ πασέων, ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἡδὲ γένοντο·

ἦ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν 725

[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος]·

νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀνηρεῖψαντο θύελλαι

ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἄκουσα.

σχέτλια, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη

ἐκ λεχέων μ' ἀνεγείραι, ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ, 730
 ὅππότε' ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃν ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτην ὁδὸν ὁρμαίνοντα·
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε καὶ ἐσσύμενός περ ὁδοῖο,
 ἢ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 ἀλλὰ τις ὀτρηνῶς Δολίον καλέσειε γέροντα, 735
 δμῶ' ἐμόν, ὅν μοι δῶκε πατήρ· ἔτι δεῦρο κιούσῃ,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον, ὄφρα τάχιστα .
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεξόμενος καταλέξῃ,
 εἰ δὴ πού τινα κεῖνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφήνας
 ἐξελθὼν λαοῖσιν ὁδύρεται, οὐ μεμάασιν 740
 ὃν καὶ Ὀδυσσεύης φθίῖσαι γόνον ἀντιθέοιο.“

τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 „νύμφα φίλῃ, σὺ μὲν ἄρ με κατάκτανε νηλεί χαλκῷ
 ἢ ἕα ἐν μεγάρῳ· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω.
 ἥδε' ἐγὼ τάδε πάντα, πόρον δέ οἱ, ὅσσα κέλευεν, 745
 σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον
 μὴ πρὶν σοὶ ἐρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκοῦσαι,
 ὥς ἂν μὴ κλαίουσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 ἀλλ' ὕδρηνάμενη, καθαρά χροῖ εἵμαθ' ἐλοῦσα, 750
 εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 εὖχε' Ἀθηναίῃ κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
 ἢ γὰρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σαῶσαι.
 μὴδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 πάγχυ θεοῖς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεῖσιάδαο 755
 ἔχθρεσθ', ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσβεται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερεφέα καὶ ἀπόπροθι πίονας ἀγρούς.“

ὥς φάτο, τῆς δ' εὐνήσε γόον, σχέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 ἢ δ' ὕδρηνάμενη, καθαρά χροῖ εἵμαθ' ἐλοῦσα
 εἰς ὑπερῷ' ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, 760

ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέφ, ἠρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 „κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη,
 εἴ ποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἦ βοδὸς ἦ ὄϊος κατὰ πῖονα μῆρί' ἔκηνεν,
 τῶν νῦν μοι μνησθαι καὶ μοι φίλον νῖα σάωσον, 765
 μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας.“

ὥς εἰποῦσ' ὀλόλυξε, θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς.
 μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκίοεντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 „ἦ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμνήστη βασίλεια 770
 ἀρτύει, οὐδέ τι οἶδεν, ὃ οἱ φόνος νῦν τέτυκται.“

ὥς ἄρα τις εἶπεςκε, τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
 πάντας δμῶς, μή πού τις ἀπαγγείλῃσι καὶ εἴσω. 775
 ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.“

ὥς εἰπὼν ἐκρίνατ' εἰκόσι φῶτας ἀρίστους,
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν, 780
 ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἠρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἥνειακον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 ὕψου δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί· 785
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.

ἦ δ' ὑπερῶϊα αὖθι περιφρων Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἡδὲ ποτῆτος,
 δρμαίνουσ', ἦ οἱ θάνατον φύγοι νηὶς ἀμύμων,
 ἦ ὃ γ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι δαμείη. 790
 ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν δμῖλῳ

δείσας, ὁππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγῳσιν,
τόσσα μιν ὁρμαίνουσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος·
εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη. 795
εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἥκτο γυναικί,
Ἰφθίμῃ κούρῃ μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
τὴν Ἐύμηλος ὅπυιε Φερῆς ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.
πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεύος θείοιο,
εἴως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν 800
παύσειε κλανυμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος.

ἔς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληῖδος ἱμάντα,
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
„εὔδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιμημένη ἦτορ.
οὐ μὲν σ' οὐδὲ ἔωσι θεοὶ ῥεῖα ζῶντες 805
κλαίειν οὐδ' ἀκάχησθαι, ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.“

τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια
ἠδὲν μάλα κνώσσους ἐν ὀνείρεϊσι πύλῃσιν·
„τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὐ τι πάρος γε 810
πωλε', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δῶματα ναίεις.
καὶ με κέλεαι παύσασθαι διζύος ἠδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἵ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἣ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν 815
[ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ κατ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος].
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κόλλης ἐπὶ νηός,
νήπιος, οὔτε πόνων ἐν εἰδῶς οὔτ' ἀγοράων.
τοῦ δὴ ἐγὼ καὶ μᾶλλον ὀδύρομαι ἢ περ ἐκείνου·
τοῦ δ' ἀμφοιτρομέω καὶ δεΐδια, μή τι πάθῃσιν, 820
ἣ ὅ γε τῶν ἐνὶ δῆμῳ, ἔν' οἴχεται, ἣ ἐνὶ πόντῳ·
δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανῶνται,

ἰέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν·
 „θάρσει, μηδέ τι πάγχυ μετὰ φρεσὶ δείδιθι λήην· 825
 τοίῃ γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἔρχεται, ἣν τε καὶ ἄλλοι
 ἄνδρες ἠρήσαντο παρεστάμεναι, δύναται γάρ,
 Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλεαίρει·
 ἢ νῦν με προέηκε τεῖν τάδε μυθήσασθαι.“

τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια· 830
 „εἰ μὲν δὴ θεὸς ἔσσι θεοῖό τε ἔκλυες αὐδῆς,
 εἰ δ' ἄγε μοι καὶ κεῖνον διζυρόν κατάλεξον,
 ἣ πον ἔτι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο,
 ἣ ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδῶλον ἄμαυρόν· 835
 „οὐ μὲν τοι κεῖνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
 ζῶει ὃ γ' ἣ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν.“

ὣς εἰπὼν σταθμοῖο παρὰ κληῖδα λιάσθη
 ἐς πνοιάς ἀνέμων. ἣ δ' ἐξ ὕπνου ἀνόρουσεν
 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, 840
 ὥς οἱ ἑναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα
 Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
 ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἄλλ' πετρῆεσσα,
 μεσσηγνὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, 845
 Ἀστερίς, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
 ἀμφίδυμοι· τῇ τὸν γε μένον λοχόωντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσεύως σχεδία.

Ἦως δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανοῦ Τιθωνοῖο
 ὤρουνθ', ἵν' ἀθανάτοισι φάως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
 οἱ δὲ θεοὶ θωκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πόλλ' Ὀδυσῆος 5
 μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἔων ἐν δώμασι νύμφης·
 „Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτωῦχος βασιλεὺς μηδὲ φρεσὶν αἵσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσὺλα ῥέξοι· 10
 ὥς οὗ τις μέμνηται Ὀδυσσῆος θείοιο
 λαῶν, οἷσιν ἔνασσε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι· 15
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης·
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασιν
 οἴκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν 20
 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἡδ' ἐς Λακεδαιμόνα διᾶν.“ #
 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 οὐ γάρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
 ὥς ἡ τοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμψον ἐπισταμένως, δύνασαι γάρ, 25
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται,

μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετὲς ἀπονέονται.“

ἦ ῥα καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ἠΰδα·
 „Ἑρμεία, σὺ γὰρ αὖτε τὰ τ' ἄλλα περ ἄγγελός ἐσσι,
 νύμφη ἐνπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλὴν, 30
 νόστον Ὀδυσσεύης ταλασίφρονος, ὥς κε νέηται
 οὔτε θεῶν πομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπὶ σχεδίνῃ πολυδέσμονι πῆματα πάσχων
 ἡματί κ' εἰκοσιῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἱ ἀγχίθεοι γεγάασιν, 35
 οἳ κέν μιν περὶ κῆρι θεὸν ὥς τιμήσουσιν,
 πέμψουσιν δ' ἐν νηὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἅλῃς ἐσθῆτά τε δόντες,
 πόλλ', ὅς' ἂν οὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴ περ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν. 40
 ὥς γὰρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.“

ὥς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος ἀργειφόντης.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 ἀμβρόσια χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγραν 45
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 εἶλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης.
 Πιερίην δ' ἐπιβάς ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ· 50
 σεύατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα λάρῳ ὄρνιδι ἐοικώς,
 ὃς τε κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς ἀτρυγέτοιο
 ἰχθυὺς ἀγρώσσω πνικινὰ πτερὰ δεύεται ἄλμῃ·
 τῷ ἱκελος πολέεσσιν ὀχῆσατο κύμασιν Ἑρμῆς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν, 55
 ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἠπειρόνδε
 ἦεν, ὄφρα μέγα σπῆος ἵκετο, τῷ ἔνι νύμφῃ

ναῖεν ἐνπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν.
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόσε δ' ὁδμὴ
 κέδρου τ' εὐκείτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὁδῶδεν 60
 δαιομένων· ἡ δ' ἐνδον ἀοιδιάουσ' ὀπι καλῇ
 ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαινεν.
 ὕλη δὲ σπέος ἄμφι πεφύκει τηλεθόωσα,
 κλήθρη τ' αἰγειρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο, 65
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλλαι, τῆσίν τε θαλάσσια ἔργα μέμνηλεν.
 ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπέιους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβῶωσα, τεθήλει δὲ σταφυλῆσιν.
 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ, 70
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοὶ Ἴου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον. ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδὼν καὶ τερψθεῖη φρεσὶν ᾗσιν.
 ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος ἀργεῖφόντης. 75
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θηήσατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν. οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψὼ δῖα θεάων·
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δῶματα ναίει. 80
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῆσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων.
 [πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.]
 Ἑρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψὼ δῖα θεάων, 85
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ σιγαλόεντι·
 „τίπτε μοι, Ἑρμεία χρυσόροαπι, εἰλήλουθας
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὐ τι θαμῖζεις·

αὔδα, ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
εἰ δύνάμαι τελέσαι γε καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. 90
[ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ' ξείνια θείω.]“

ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τράπεζαν
ἀμβροσίης πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν·
αὐτὰρ ὃ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος ἀργεῖφοντης.
αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, 95
καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
„εἰρωτᾶς μ' ἐλθόντα θεὰ θεόν, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω· κέλεαι γάρ.
Ζεὺς ἐμέ γ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
τις δ' ἂν ἐκὼν τοσόνδε διαδράμοι ἄλμυρόν ὕδωρ 100
ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγχι βροτῶν πόλις, οἷ τε θεοῖσιν
ἱερά τε ῥέξουσι καὶ ἐξαίτους ἐκατόμβας.

ἀλλὰ μάλ' οὐ πῶς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι.
φησὶ τοι ἄνδρα παρεῖναι οἷζυρώτατον ἄλλων, 105
τῶν ἀνδρῶν, οἳ ἄστν πέρι Πριάμοιο μάχοντο
[εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν
οἴκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο,
ἣ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμόν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι, 110
τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἄνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασθεν.]
τὸν νῦν σ' ἠνώγειν ἀποπεμπέμεν ὅτι τάχιστα·
οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φίλων ἀπονόσφιν ὀλέσθαι,
ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.“ 115

ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεῶων,
καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„σχέτλιοι ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
οἷ τε θεαῖς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι

ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην. 120
 ὥς μὲν οὗτ' Ὀδυσσεύς ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόφρα οἱ ἡγάσθε θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιομένη κατέπεφνε. 125
 ὥς δ' ὁπότε Ἰασίωνι ἐνπλόκαμος Δημήτηρ
 ᾧ θυμῷ εἴξασα μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ
 νειῷ ἐνι τριπόλῳ· οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπυστος
 Ζεὺς, ὅς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 ὥς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρεῖναι.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπιος βεβαῶτα 130
 οἶον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 [ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμός τε φέρων καὶ κύμα πέλασεν.]
 τὸν μὲν ἐγὼ φίλεόν τε καὶ ἔτρεφον, ἥδ' ἐφασκον 135
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 ἀλλ' ἐπεὶ οὐ πῶς ἔστι Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρεξελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι,
 ἐρρέτω, εἴ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὐ πῆ ἐγὼ γε· 140
 οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται.“
 τὴν δ' αὖτε προσέειπε θιάκτορος ἀργεῖφόντης· 145
 „οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μή πῶς τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.“
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κρατὺς ἀργεῖφόντης·
 ἥ δ' ἐπ' Ὀδυσσεῖα μεγαλήτορα πότνια νύμφη
 ἦι, ἐπεὶ δὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. 150

τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὗρε καθήμενον· οὐδέ ποτ' ὅσσε
δακρυόφιν τέρποντο, κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν
νόστον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε νύμφη.

ἀλλ' ἦ τοι νύκτας μὲν ἰάυεσκεν καὶ ἀνάγκη
ἐν σπέεσσι γλαφυροῖσι παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουσῃ· 155

ἤματα δ' ἅμ πέτρῃσι καὶ ἡιόνεσσι καθίζων
[δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,]
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο δάκρυα λείβων.

ἀρχοῦ δ' ἰσταμένη προσεφώνεε δῖα θεάων·

„κάμμορε, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν 160
φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.

ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμὼν ἀρμόξεο χαλκῷ
εὐρεῖαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
ὑψοῦ, ὥς σε φέρησιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.

αὐτὰρ ἐγὼ σῆτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν 165

ἐνθάδ' ὦ μενοεικέ', ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,
εἵματα τ' ἀμφιέσω· πέμψω δέ τοι οὖρον ὀπισθεν,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκναι,
αἳ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
οἳ μιν φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.“ 170

ὣς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„ἄλλο τι δὴ σύ, θεά, τόδε μῆδεαι, οὐδέ τι πομπήν,
ἢ με κέλεαι σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
δεινὸν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι 175
ὠκύποροι περὶ ὧσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.

οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδίνης ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι
μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.“

ὣς φάτο, μείδησεν δὲ Καλυψὼ δῖα θεάων, 180
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

„ἤ δὴ ἄλιτρος γ' ἔσσι καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς·
οἶον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος 185
ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἅσθ' ἂν ἐμοί περ
αὐτῇ μηδοίμην, ὅτε με χρεῖῶ τόσον ἴκοι·
καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ 190
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δῖα θεάων
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἰχθυα βαῖνε θεοῖο.
ἶξον δὲ σπείρος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ,
καὶ ῥ' ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον, ἔνθεν ἀνέστη 195
Ἑρμείας, νύμφη δὲ τίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἐδουσιν·
αὐτὴ δ' ἀντίον ἶξεν Ὀδυσσεύης θείοιο,
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον. 200
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Κάλυψώ δῖα θεάων·
„διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἰέναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης. 205
εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσοι τοι αἴσα
κῆδε' ἀναπλῆσαι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι,
ἐνθάδε κ' αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις
ἀθάνατός τ' εἴης, ἱμειρόμενός περ ἰδέσθαι
σὴν ἄλοχον, τῆς τ' αἰὲν ἐέλδαι ἥματα πάντα. 210
οὐ μὲν θὴν κείνης γε χειρίων εὖχομαι εἶναι
οὐδέμας οὐδὲ φνὴν, ἐπεὶ οὗ πῶς οὐδὲ ἔοικεν

θυνητὰς ἀθανάτησιν δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „πότνα θεά, μή μοι τόδε χῶεο. οἶδα καὶ αὐτὸς 215
 πάντα μάλ', οὐνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρῃ μέγεθός τ' εἰσάντα ιδέσθαι·
 ἢ μὲν γὰρ βροτός ἐστι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἥματα πάντα
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ιδέσθαι. 220
 εἰ δ' αὖ τις ῥαίησιν θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 τλήσομαι ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
 ἤδη γὰρ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα
 κύμασιν καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσιν γενέσθω.“

ὥς ἔφατ', ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν· 225
 ἐλθόντες δ' ἄρα τῷ γε μυχῶ σπείους γλαφυροῖο
 τερπέσθην φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισιν μένοντες.

ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη, 230
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἔξυτ'
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐφύπερθε καλύπτρην.
 καὶ τότε Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν·
 δῶκέν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ 235
 στελλεῖδον περικαλλὲς ἐλάινον, εὖ ἐναρτηρός·
 δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐύξοον· ἦρχε δ' ὁδοῖο
 νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκειν,
 κλήθρη τ' αἰγειρός τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανομήκης,
 αὖα πάλαι, περίκηλα, τά οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς. 240
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ δεῖξ', ὅθι δένδρεα μακρὰ πεφύκειν,
 ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ δῖα θεάων,
 αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα· θοῶς δέ οἱ ἦνυτο ἔργον.

εἵκοσι δ' ἔκβαλε πάντα, πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ,
 ξέσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμην ἰθύνεν. 245
 τόφρα δ' ἔνεικε τέρετρα Καλυψὼ δῖα θεάων·
 τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν,
 γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἀρμονίησιν ἄρασσεν.
 ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνῶσεται ἀνὴρ
 φορτίδος εὐρείης, ἐὺ εἰδὼς τεκτοσυνάων, 250
 τόσσον ἔπ' εὐρεῖαν σχεδίην ποιήσας Ὀδυσσεύς.
 ἱκρία δὲ στήσας, ἀραρῶν θαμέσι σταμίνεσσιν,
 ποίει· ἀτὰρ μακροῖσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεῦτα.
 ἐν δ' ἰστὸν ποίει καὶ ἐπὶ κριον ἄρμενον αὐτῷ·
 πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνει. 255
 φράξε δέ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσυνῆσιν
 κύματος εἴλαρ ἔμεν· πολλήν δ' ἐπεχεύατο ὕλην.
 τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων
 ἰστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεχνήσατο καὶ τά.
 ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, 260
 μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατεΐρυσεν εἰς ἄλα δῖαν.
 τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
 τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου δῖα Καλυψὼ
 εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα.
 ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο 265
 τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· ἐν δέ οἱ ὕψα τίθει μενοεικέα πολλά.
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε·
 γηθόσυνος δ' οὔρῳ πέτασ' ἰστία δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ὁ πηδάλῳ ἰθύνετο τεχνηέντως 270
 ἦμενος, οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν
 Πληιάδας· τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύοντα Βοώτην
 ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 ἣ τ' αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει,

οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο· 275

τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψὼ δια θεάων
ποντοπορευέμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἡμᾶτα ποντοπορεύων,
ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὕρα σκυόεντα
γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἄγχιστον πέλεν αὐτῷ· 280
εἶσατο δ' ὥς ὅτ' ἐρινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.

✕ τὸν δ' ἐξ Αἰθιοπῶν ἀνιῶν κρείων ἐνοσίχθων
τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὁρέων ἰδεν· εἶσατο γὰρ οἱ
πόντον ἐπιπλώων. ὁ δ' ἐχώσατο κηρόθι μᾶλλον,
κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν· 285
„ὦ πόποι, ἣ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
ἄμφ' Ὀδυσῆϊ ἐμεῖο μετ' Αἰθιόπεσσιν ἐόντος·
καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδόν, ἔνθα οἱ αἶσα
ἐκφυγέειν μέγα πείραρ ὀϊζύος, ἣ μιν ἱκάνει.
ἀλλ' ἔτι μὲν μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος.“ 290

ὥς εἰπὼν σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
χερσὶ τρίαιναν ἐλών· πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας
παντοίων ἀνέμων, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
σὺν δ' Εὐρύς τε Νότος τ' ἔπεσον Ζέφυρός τε δυσαῆς 295
καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.
καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
„ὦ μοι ἐγὼ δειλός. τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
δεῖδω, μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν, 300
ἣ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
ἄλγε' ἀναπλήσειν· τὰ δὲ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
παντοίων ἀνέμων. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὕλεθρος. 305

τοῖς μάκαρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἳ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 καὶ δὴ ἐγὼ γ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἡματι τῷ, ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα
 Τρῶες ἐπέριψαν περὶ Πηλεΐωνι θανόντι· 310
 τῷ κ' ἔλαχον κτερέων, καὶ μεν κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῶναι.“

ὣς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῦμα κατ' ἄκρης
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδίνην ἐλέλιξεν.
 τῇλε δ' ἀπὸ σχεδίνης αὐτὸς πέσσε, πηδάλιον δὲ 315
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δέ οἱ ἱστὸν ἔαξεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα,
 τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
 τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον, οὐδὲ δυνάσθῃ
 αἶψα μάλ' ἀνσχεθέειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὁρμῆς· 320
 εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε διὰ Καλυψῶ.
 ὁψὲ δὲ δὴ ῥ' ἀνέδν, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυσεν.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σχεδίνης ἐπελήθητο τειρόμενός περ,
 ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν ἐλλάβετ' αὐτῆς, 325
 ἐν μέσση δὲ καθίξε τέλος θανάτου ἀλεείνων.
 τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῦμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας
 ἄμ πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται,
 ὥς τὴν ἄμ πέλαγος ἄνεμοι φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα· 330
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρὴ προβάλεσκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρὸς Ζεφύρῳ εἴλασκε διώκειν.

Ἐπὶ τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἦν βροτὸς αὐδήεσσα,
 νῦν δ' ἄλῳς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἔξ ἔμμορε τιμῆς. 335
 ἣ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐλέησεν ἀλώμενον ἄλγε' ἔχοντα,

[αἰθυίῃ δ' εἰκυῖα ποτῇ ἀνεδύσετο, λίμνης,]
 ἔξε δ' ἐπὶ σχεδῖης πολυδέσμου εἶπε τε μῦθον·
 „κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ὠδύσατ' ἐκπάγλως, ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φντεύει; 340
 οὐ μὲν δὴ σε καταφθίσει μάλα περιμνεαίνων·
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἵματα ταῦτ' ἀποδὺς σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι
 κάλλιπ', ἀτὰρ χεῖρεσσιν νέων ἐπιμαίεο νόστου
 γαῖης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι, 345
 τῇ δέ, τόδε κρήδεμνον ὑπὸ στέρνοιο ταυνύσσαι
 ἄμβροτον· οὐδέ τί τοι παθέειν δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπὴν χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἠπείροιο,
 ἄψ ἀπολυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον
 πολλὸν ἀπ' ἠπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.“ 350

ὧς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμνον ἔδωκεν,
 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς πόντον ἔδύσετο κύμαίνοντα
 αἰθυίῃ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἑ κύμα κάλυψε·
 αὐτὰρ ὁ μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν· 355
 „ὦ μοι ἐγὼ, μή τίς μοι ὑφαίνῃσιν δόλον αὐτε
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδῖης ἀποβῆναι ἀνώγει.
 ἀλλὰ μάλ' οὐ πω πείσομ', ἐπεὶ ἐκάς ὀφθαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμην, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἄριστον· 360
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσχων·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ μοι σχεδίην διὰ κύμα τινάξῃ,
 νήξομ', ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῆσαι ἄμεινον.“

εἶος δ' ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, 365
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κύμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές, ἤλασε δ' αὐτόν.

ὥς δ' ἄνεμος ζαῆς ἥϊων θημῶνα τινάξῃ
καρφαλέων· τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
ὥς τῆς δούρατα μακρὰ διεσκέδασ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 370
ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὥς ἵππον ἐλαύνων,
εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
αὐτίκα δὲ κρήδεμνον ὑπὸ στέροιο τάνυσσεν,
αὐτὸς δὲ προηῆς ἀλλ' κάππεσε χεῖρε πετάσσας,
νηχέμεναι μεμαῶς. ἶδε δὲ κρείων ἐνοσίχθων, 375
κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
,,οὔτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλώω κατὰ πόντον,
εἰς ὃ κεν ἀνθρώποισι διοτρεφέεσσι μιγείῃς.
ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι κακότητος.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους, 380
ἵκετο δ' εἰς Αἰγᾶς, ὅθι οἱ κλυτὰ δῶματ' ἔασιν.

αὐτὰρ Ἀθηναίη κούρη Διὸς ἄλλ' ἐνόησεν.
ἦ τοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,
παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
ᾧρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν, 385
ἕως ὃ γε Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μιγείῃ
διογενῆς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξας.

ἔνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῷ
πλάζετο, πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὕλεθρον.
ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ ἐνπλόκαμος τέλεσ' ἦώς, 390
καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
ἔπλετο νηνεμίη· ὁ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαῖαν
ὀξὺ μάλα προῖδών, μεγάλου ὑπὸ κύματος ἀρθείς.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος βίोटος παίδεσσι φανήῃ
πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κῆται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, 395
δηρὸν τηκόμενος, στυγερός δέ οἱ ἔχραε δαίμων·
ἀσπᾶσιον δ' ἄρα τὸν γε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν,
ὥς Ὀδυσσεὶ ἀσπαστὸν εἰείσατο γαῖα καὶ ὕλη,

νῆχε δ' ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι.
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας, 400
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης·
 ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερόν ἠπείροιο
 δεινὸν ἐρευνόμενον, εἴλυτο δὲ πάνθ' ἄλδς ἄχνη·
 οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί,
 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε· 405
 καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι, ἐπεὶ δὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαῖτμα διατμήξας ἐπέρησα,
 ἔκβασις οὐ πη φαίνεθ' ἄλδς πολιοῖο θυράζε· 410
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι ὀξέες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρουχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ,
 ἀγχιβαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐ πῶς ἔστι πόδεςσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγέειν κακότητα·
 μὴ πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλλῃ λίθῃ· 415
 καὶ κῦμα μέγ' ἀρπάξαν· μελέῃ δέ μοι ἔσσεται ὀρμή.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡιόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης,
 δεῖδω, μὴ μ' ἐξαῦτις ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ βαρέα στενάχοντα, 420
 ἢ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων
 ἐξ ἁλός, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτη·
 οἶδα γάρ, ὥς μοι ὁδῶδυσται κλυτὸς ἐννοσίγαιος.“
 εἶος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δέ μιν μέγα κῦμα φέρε τροχηῖαν ἐπ' ἀκτὴν. 425
 ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινούς δρύφθη, σὺν δ' ὅστι' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἵως μέγα κῦμα παρῆλθεν.

καὶ τὸ μὲν ὥς ὑπάλυξε, παλιρρόθιον δέ μιν αὐτίς 430
 πληῆξεν ἐπεσσύμενον, τηλοῦ δέ μιν ἔμβαλε πόντῳ.
 ὥς δ' ὅτε πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαίγρες ἔχονται,
 ὥς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
 ῥινοὶ ἀπέδρουφθεν· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν. 435
 ἔνθα κ' ἐπὶ δύστηνος ὑπὲρ μόρον ὦλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κύματος ἑξαναδύς, τὰ τ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρὲξ ἐς γαῖαν ὀρώμενος, εἴ που ἐφεύροι
 ἡιόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης. 440
 ἀλλ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 Ἴξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἴσατο χῶρος ἄριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
 ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὗξατο ὃν κατὰ θυμόν·
 „κλυθί, ἄναξ, ὅτις ἐσσί· πολύλλιστον δέ σ' ἱκάνω, 445
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπᾶς.
 αἰδοῖός μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅς τις ἵκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ῥόον σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλέαιρε, ἄναξ· ἐκέτης δέ τοι εὐχόμαι εἶναι.“ 450
 ὥς φάθ', ὁ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ῥόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δὲ σάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς. ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾧδε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή 455
 ἂν στόμα τε ῥῖνός θ'. ὁ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἄναυδος
 κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δέ μιν αἰνὸς ἵκανεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέσθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθῆκεν, 460

ἄψ δ' ἔφερεν μέγα κῆμα κατὰ ῥόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξατο χερσὶ φίλησιν· ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχολίῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ξείδαρον ἄρουραν.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί νύ μοι μήμιστα γένηται; 465
 εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
 μή μ' ἄμυδις στίβῃ τε κακῇ καὶ θῆλυς ἔερση
 ἐξ ὀλιγηπελὴς δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
 αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
 εἰ δέ κεν ἐς κλιτὸν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλῃν 470
 θάμνοισι ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθείη
 ῥῖγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθοι,
 δεῖδω, μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.“

ὥς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
 βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλῃν· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν 475
 ἐν περιφαινομένῳ· διοιὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλὴς, ὁ δ' ἐλαίης.
 τοὺς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὔτε ποτ' ἥελιος φάεθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
 οὐτ' ὕμβρος περάσκει διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ 480
 ἀλλήλοισιν ἔφην ἐπαμοιβαδὶς· οὓς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 δύσσει· ἄφαρ δ' εὐνήν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρεΐαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
 ὅσσον τ' ἡὲ δύω ἡὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
 ὦρη χειμερὴ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι. 485
 τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων.
 ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὔοι, 490
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσπονέος καμάτοιο φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὅδυσσέως ἄφιξις εἰς Φαίακας.

ὧς ὁ μὲν ἔνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 βῆ δ' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ἵππερίῃ,
 ἀγχοῦ Κυκλώπων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων, 5
 οἳ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
 ἔνθεν ἀναστήσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
 εἶσεν δὲ Σχερίῃ ἐκὰς ἀνδρῶν ἀλφειστάων,
 ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσαντ' ἀρούρας. 10
 ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κηρὶ δαμειὺς Ἀιδόσδε βεβήκειν,
 Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἅπο μῆδεα εἰδώς.
 τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 νόστον Ὀδυσσῆι μεγαλήτορι μητιώσα.
 βῆ δ' ἔμην ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ 15
 κοιμᾶτ' ἀθανάτησι φνὴν καὶ εἶδος ὁμοίῃ,
 Ναυσικᾶ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 παρ δὲ δὺ' ἀμφίπολοι, χαρίτων ἅπο κάλλος ἔχουσαι,
 σταθμοῖν ἐκάτερθε, θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί.
 ἡ δ' ἀνέμου ὥς πνοιῇ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης, 20
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
 εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Δύμαντος,

ἢ οἱ δμηλική μὲν ἔην, κεχάριστο δὲ θυμῷ.
 τῇ μιν ἐεισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „Ναυσικάα, τί νύ σ' ὦδε μεθήμονα γείνατο μήτηρ; 25
 εἵματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα,
 σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα χρὴ καλὰ μὲν αὐτὴν
 ἔννυσθαι, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν, οἳ κέ σ' ἄγωνται·
 ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει
 ἔσθλη, χαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. 30
 ἀλλ' ἴομεν πλυνέουσai ^{συνεργεῖν} αἶμα ^{καὶ} ἡοῦ φαينوμένηφιν·
 καὶ τοι ἐγὼ ^{συνεργεῖν} συνέριδος ^{καὶ} αἶμα ^{καὶ} ἔψομαι, ὅφρα τάχιστα
 ἐντύνει, ἐπεὶ οὐ τοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσει·
 ἦδη γάρ σε μνῶνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔστί καὶ αὐτῇ. 35
 ἀλλ' ἄγ' ἐπότρυνον πατέρα κλυτὸν ἠῶθι πρό
 ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐφοπλίσαι, ἣ κεν ἄγῃσιν·
 ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
 καὶ δὲ σοὶ ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον ἢ ἐπόδεσσιν
 ἔρχεσθαι· πολλὸν γὰρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πόλῃος.“ 40
 ἣ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Οὐλύμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 ἔμμεναι. οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
 δεύεται οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἰθήρη 45
 πέπταται ἀνέφελος, λευκῇ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·
 τῷ ἔνι τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.
 ἔνθ' ἀπέβη γλαυκῶπις, ἐπεὶ διεπέφραδε κούρη.
 αὐτίκα δ' Ἦως ἤλθεν εὐθρόνος, ἣ μιν ἔγειρεν
 Ναυσικάαν ἐπέπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον,
 βῆ δ' ἰέναι διὰ δῶμαθ', ἵν' ἀγγείλειε τοκεῦσιν, 50
 πατρὶ φίλῳ καὶ μητρί· κινήσατο δ' ἔνδον ἔοντας.
 ἣ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἦστο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε

ἐρχομένῳ ξύμβλητο μετὰ κλειτοὺς βασιλῆας

εἰς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί. 55

ἣ δὲ μάλ' ἄγχι σταῖσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

„πάππα φίλ', οὐκ ἂν δὴ μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην

ὕψηλην ἐύκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἶματ' ἄγωμαι 60

εἰς ποταμὸν ^{ῥεῖα} πλυνέουσά, τὰ μοι ῥεړυπωμένα κεῖται;

καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ ^{ῥεῖα} εἴοικε μετὰ πρῶτοισιν ἐόντα 60

βουλάς βουλευεῖν καθαρά χοοὶ εἶματ' ἔχοντα.

^{ἔγχετο} πέντε δέ τοι φίλοι νῆες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν, ^ἡ γίγνομαι

οἱ δὲ ὀπυῖοντες, τρεῖς δ' ἡῖθεοι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἶματ' ἔχοντες

εἰς χορὸν ἐρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν. 65

ὥς ἔφατ'· αἰδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι

πατρὶ φίλῳ. ὁ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμείβετο μύθῳ·

„οὔτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου. 70

ἔρχευ, ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην

ὕψηλην ἐύκυκλον, ὑπερτερίῃ ἀραρυῖάν· 75

ὥς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο, τοὶ δὲ πύθοντο.

οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν ἐύτροχον ἡμιονείην

ᾠπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον ζευξάν θ' ὑπ' ἀπήνην·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρειν ἐσθῆτα φαιρινήν.

καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐνξέστω ἐπ' ἀπήνῃ, 75

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενδοικέ' ἐδωδὴν

παντοίην, ἐν δ' ὕψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσκη ἔν αἰγείῳ· κούρη δ' ἐπεβῆσεν ἀπήνης.

δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον,

εἴως χυτλώσαιο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν. 80

ἣ δ' ἔλαβεν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἐλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιόνουιν.

αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα καὶ αὐτήν,

οὐκ οἶην, ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.

αἶ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλεῖ ἴκοντο, 85
 ἔνθ' ἣ τοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπύρεεν μάλα περ ὑπὸ πόντα καθῆραι,
 ἔνθ' αἶ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης.

καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιθεά· τὰ δ' ἀπ' ἀπήνης 90

εἵματα χερσὶν ἔλοντο καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ,
 στεῖβον δ' ἐν βόθροισι θοῶς ἔριδα προφέρουσαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἄλός, ἥχι μάλιστα

λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. 95

αἶ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δειπνον ἔπειθ' εἵλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,

εἵματα δ' ἡελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ.

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαὶ τε καὶ αὐτή, 100
 σφαίρῃ τὰ δ' ἄρ' ἐπαιζον ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι.

τῇσι δὲ Ναυσικιάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς. 105
 οὔτ' ἄρ' Ἀρτεμις εἴσι κατ' οὔρεα λοχέαιρα,

ἣ κατὰ Τηϋγέτον περιμήκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τεροπομένη κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν.

τῇ δέ θ' ἅμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 105

ἄγρονομοὶ παίζουσι, γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ.

πασάων δ' ὑπὲρ ἣ γε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα,
 ρεῖά τ' ἀριγνώτῃ πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι.

ὣς ἣ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδυῆς.
 ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι 110

ξεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἵματα καλά,

ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη,

ὥς Ὀδυσσεὺς ἔγροιο ἴδοι τ' ἐνώπιδα κούρην,

ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιο.

σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. 115

ἀμφιπόλου μὲν ἄμαρτε, βαθείῃ δ' ἔμβαλε δῖνῃ·
αἶ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσαν· ὁ δ' ἔργετο δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐξόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

„ὦ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἰκάνω;
ἦ ῥ' οἷ γ' ὑβρίζται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 120
ἦε φιλόξενοι καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;

ὥς τέ με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀντή·
[νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσσα ποιήεντα.]

ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν ἀνδρῆντων. 125

ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδωμαι.“

ὥς εἰπὼν θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὥς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μήδεα φωτός.

βῆ δ' ἔμεν ὥς τε λῆων ὀρεσίτροφος ἀλλκὶ πεποιθώς, 130
ὅς τ' εἶς ὕμενος καὶ ἀήμενος, ἐν δέ οἱ ὕσσε
δαίεται· αὐτὰρ ὁ βουσὶ μετέρχεται ἢ δῖεσσιν

ἡέ μετ' ἀγροτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ εἰ γαστήρ
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

ὥς Ὀδυσσεὺς κούρησιν ἐνπλοκάμοισιν ἔμελλεν 135

μῖξεσθαι γυμνὸς περ ἐών· χρεῖῳ γὰρ ἵκανεν.

σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνῃ κεκακωμένος ἄλμῃ,
τρέσσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προυχούσας.

οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυῖων. 140

στῇ δ' ἄντα σχομένη· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσσεύς,
ἦ γούνων λίσσοιτο λαβὼν ἐνώπιδα κούρην,

ἦ αὐτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν
λίσσοιτ', εἰ δεῖξειε πόλιν καὶ εἵματα δοίῃ.

ὥς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, 145
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλιχίοισιν,

μή οἱ γοῦνα λαβόντι χολώσαιο φρένα κούρη.
αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον.

„γουννοῦμαί σε, ἄνασσα· θεός νύ τις, ἧ βροτός ἐσσι;
εἰ μὲν τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, 150

Ἀρτέμιδί σε ἐγὼ γε, Διὸς κούρη μέγαλοιο,
εἰδός τε μέγεθός τε φυνήν τ' ἄγχιστα εἴσκω·

Acc. Gr.

εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
τρὶς μάκαρες μὲν σοί γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
τρὶς μάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς 155

αἶν ἐυφροσύνησιν λαίνεται εἵνεκα σεῖο,

λευσπόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν.

V. Spondai-
ups.

κεῖνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάροτατος ἔзоχον ἄλλων,
ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται. 160

οὐ γάρ πω τοιόνδε ἴδον βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν, 160

οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναιῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόοντα.

Δήλω δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα·

ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαός,
τὴν δόδον, ἧ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι. 165

ὥς δ' αὖτως καὶ κεῖνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ

δῆν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης,
ὥς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε, δεῖδια δ' αἰνῶς
γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.

χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον· 170

τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμα φόρει κραιπναί τε θύελλαι

νήσον ἀπ' Ὠγυγίης. νῦν δ' ἐνθάδε κάμβαλε δαίμων,

ὅφρ' ἔτι πού καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἶω
παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροισιν. 175

et ulat i

ἀλλά, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σὲ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 175

ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα

ἄνθρώπων, οἱ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.

ἄστυ δέ μοι δείξον, δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι,
εἰ τί που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα.

σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς, 180
ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ δημοφροσύνην ὁπάσειαν
ἐσθλὴν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
ἣ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν, εἰς
χάρματα δ' εὐμενέτησι, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.“ 185

τὸν δ' αὖ Νausικᾶ λευκώλενος ἀντίον ἦῶα·
„ξεῖν', ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φῶτι ἔοικας·
Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
καὶ που σοὶ τάδ' ἔδωκε, σὲ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπηγς· 190
νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαῖαν ἱκάνεις,
οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεται οὔτε τευ ἄλλον, τὸν
ὦν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν.

Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν, 195
εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.“

ἣ ῥα καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐυπλοκάμοισι κέλευσεν·
„στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
ἣ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν; 200
οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς, οὐδὲ γένηται,
ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
δηιοτήτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν. —
οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. 205
ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνει,
τὸν νῦν χρὴ κομείειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες
ξεῖνοί τε πτωχοί τε, δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.

ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσίν τε πόσιν τε,
 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.“ 210

ὥς ἔφαθ', αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι κέλευσαν,
 καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσεῇ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσεν
 Ναυσικάα θυγάτηρ μεγάλητορος Ἀλκινόοιο·

πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν,
 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον, 215
 ἥνωγον δ' ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.

δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηύδα δῖος Ὀδυσσεύς·

„ἀμφίπολοι, στῆθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς
 ἄλμην ὥμοιιν ἀπολούσομαι, ἀμφι δ' ἑλαίῳ

χρίσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροός ἐστίν ἀλοιφή. 220
 ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγὼ γε λοέσομαι· αἰδέομαι γὰρ
 γυμνοῦσθαι κούρησιν ἐνπλοκάμοισι μετελθών.“

ὥς ἔφαθ', αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη.
 αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χροά νίζετο δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέας ἄμπεχεν ὥμους, 225
 ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλῃς χυδὸν ἀτρυγέτοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἄλειψεν,
 ἀμφι δὲ εἵματα ἔσσαθ', ἃ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς,
 τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν Διὸς ἐκγεγαυῖα

μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα, καὶ δὲ κάρητος 230
 οὔλας ἦκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

ὥς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνῆρ
 ἰδρὺς, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελεείει,

ὥς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὥμοις. 235
 ἔξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιῶν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
 κάλλει καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη.

δὴ ῥα τότε ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοισι μετηύδα·

„κλυτέ μεν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω.

οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν, 240
Φαιήκεσσι δ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν·

πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι ἀεικέλιος δέατ' εἶναι,
νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

αἶ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη

| ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἳ ἄδοι αὐτόθι μῖμνεν. 245

ἀλλὰ δότ', ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρῶσιν τε πόσιν τε.“

ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίδοντο,
παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι ἔδεσαν βρῶσιν τε πόσιν τε.

ἦ τοι ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος· 250

αὐτὰρ Ναυσικαά λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν.

εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,

ξεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἂν δ' ἔβη αὐτή,

ῶτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

„ὕρσεο δὴ νῦν, ξεῖνε, πόλινδ' ἴμεν, ὄφρα σε πέμψω
πατρὸς ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἔνθα σέ φημι 256
πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν ὅσσοι ἄριστοι.

ἀλλὰ μάλ' ὦδ' ἔρδειν, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν.

ὄφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἴομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,

τόφρα σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν 260

καρπαλίμως ἔρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν, ἦν πέρι πύργος

ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόλῃος,

λεπτὴ δ' εἰσίδιμη· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι

εἰρύναται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω. 265

ἔνθα δέ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν ποσιδήιον ἀμφίς,

ῥυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα.

ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινῶν ἀλέγουσιν,

πείσματα καὶ σπεῖρα, καὶ ἀποξύνουσιν ἔρετμά.

οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς οὐδὲ φαρέτρη, 270

ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμὰ νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἧσιν ἀγαλλόμενοι πολιὴν περὶώσσι θάλασσαν.
 τῶν ἀλεείνω φῆμιν ἀδενκέα, μή τις ὀπίσσω
 μωμεύῃ· μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφίαλοι κατὰ δῆμον·
 καὶ νύ τις ὧδ' εἶπῃσι κακώτερος ἀντιβολήσας· 275
 'τίς δ' ὅδε Ναυσικῆα ἔπεται καλός τε μέγας τε
 ξεῖνος; ποῦ δέ μιν εὗρε; πόσις νύ οἱ ἔσσεται αὐτῇ.
 ἦ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἥς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν, ἐπεὶ οὐ τινες ἐγγύθεν εἰσὶν·
 ἦ τίς οἱ εὐξαμένη πολυάρητος θεὸς ἦλθεν 280
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡματα πάντα.
 βέλτερον, εἰ καὶ τῇ περ ἐποιχομένη πόσιν εὗρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦσδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοί μιν μνῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί·
 ὧς ἐρέουσιν, ἐμοὶ δέ κ' ὀνειδέα ταῦτα γένοιτο. 285
 καὶ δ' ἄλλη νεμεσῶ, ἦ τις τοιαῦτά γε ῥέξοι,
 ἦ τ' ἀέκητι φίλων, πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων,
 ἀνδράσι μίσγηται, πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
 ξεῖνε, σὺ δ' ὥκ' ἐμὲθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα τάχιστα
 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχῃς παρὰ πατρὸς ἐμοῖο. 290
 δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἄγχι κελεύθου
 αἰγείρων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμών·
 ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖά τ' ἁλώῃ,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας.
 ἔνθα καθεζόμενος μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κεν ἡμεῖς 295
 ἄστυδε ἔλθωμεν καὶ ἰκώμεθα δώματα πατρὸς.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἡμέας ἔλπε ^{πρὸς} πότλ' δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἵμεν ἐς πόλιν ἠδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρὸς ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστί, καὶ ἂν πάις ἡγήσαιο 300
 νῆπιος· οὐ μὲν γὰρ τι ἐοικότα τοῖσι τέτυκται

δῶματα Φαιήκων, οἶος δόμος Ἀλκινόοιο
 ἦρωος. ἀλλ' ὅπότε ἄν σε δόμοι κεκύνθωσι καὶ αὐλή,
 ὦκα μάλα μεγάροιο διελθόμεν, ὄφρ' ἄν ἵκηαι
 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' ἦσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς ἀνγῇ
 ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι, 306
 κίονι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.

ἔνθα δὲ πατρὸς ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐτῇ,
 τῷ ὃ γε οἶνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὦς.
 τὸν παραμειψάμενος μητρὸς περὶ γούνασι χεῖρας 310
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμαρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [εἰ κέν τοι κέλῃ γε φίλα φρονέῃς' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐνκτίμενον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν.] 315

ὥς ἄρα φωνήσας ἵμασεν μάστιγι φαιειῇ
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὦκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα.
 αἱ δ' ἐν μὲν τρώων, ἐν δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν·
 ἥ δὲ μάλ' ἡνιόχευεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεζοὶ
 ἀμφίπολοι τ' Ὀδυσσεύς τε, νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 δύσσετό τ' ἡέλιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἵκοντο 321
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἣν' ἄρ' ἔξετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἠρᾶτο Διὸς κούρῃ μέγαλοιο·

ἤλῳθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἀτρυτώνη·
 νῦν δὴ πέρ μεν ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὐ ποτ' ἄκουσας
 ῥαιομένον, ὅτε μ' ἔρραιε κλυτὸς ἐννοσίγαιος. 326
 δὸς μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν·“

ὥς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 αὐτῷ δ' οὐ πω φαίνεται ἐναντίη· αἶδετο γάρ ῥα
 πατροκασίγνητον, ὃ δ' ἐπιξαφελῶς μενέαιεν 330
 ἀντιθέῳ Ὀδυσῇ πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η

Ὀδυσσέως εἰσοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ὡς δὲ μὲν ἔνθ' ἤρᾱτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 κούρην δὲ προτὶ ἄστν φέρειν μένος ἡμιόνουιν.
 ἢ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγκαλυτὰ δώμαθ' ἵκανε,
 στῆσεν ἄρ' ἐν προθύροισι, κασίγνητοι δὲ μιν ἀμφὶς
 ἵσταντ' ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι, οἳ δ' ὑπ' ἀπήνης 5
 ἡμιόνους ἔλνον ἐσθῆτά τε ἔσφερρον εἶσω.
 αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἐδν ἦε· δαΐε δὲ οἱ πῦρ
 γρῆνς Ἀπειραΐη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδονσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι.
 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὔνεκα πᾶσιν 10
 Φαιήκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὥς δῆμος ἅκουεν·
 ἢ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.
 ἢ οἱ πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἶσω δόρπον ἐκόσμειν.

καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὥρτο πόλινδ' ἱμεν· ἀμφὶ δ'
 Ἀθήνη

πολλὴν ἡέρα χεῦε φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆι, 15
 μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννήν,
 ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεά, γλανκῶπις Ἀθήνη,
 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. 20
 στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῦ, ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 „ὦ τέκος, οὐκ ἄν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖσδε μετ' ἀνθρώποισι ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω
 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὗ τινα οἶδα 25

ἀνθρώπων, οὐ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δείξω, ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω, 30
 μηδὲ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο μηδ' ἐρέεινε·
 οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ὅς κ' ἄλλοθεν ἔλθῃ.
 νηυσὶ θοῇσιν τοί γε πεποιδότες ὠκεΐῃσιν
 λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶκ' ἐνοσίχθων·
 τῶν νέες ὠκεῖαι ὥς εἰ πτερὸν ἢ νόημα.“ 36

ὧς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἔχνια βαῖνε θεοῖο.
 τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας· οὐ γὰρ Ἀθήνη 40
 εἶα ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἢ ῥά οἱ ἀχλὺν
 θεσπεσίην κατέχευε φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας εἰσας
 αὐτῶν θ' ἡρώων ἀγορὰς καὶ τείχεα μακρὰ
 ὑψηλά, σκολόπεσσιν ἀρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι. 45
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγκλυτὰ δῶμαθ' ἴκοντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
 πεφραδέμεν· δῆεις δὲ διοτρεφέας βασιλῆας
 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω κίε, μηδὲ τι θυμῷ 50
 τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
 ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
 δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχήσεται ἐν μεγάροισιν·
 Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
 τῶν αὐτῶν, οἳ περ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα· 55
 Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
 ὀπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος,
 ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὦλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὦλετο δ' αὐτός·
 τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα 61
 Ναυσίθοον μεγάρυμον, ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσεν.
 Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόον τε·
 τὸν μὲν ἄκουρον ἔοντα βάλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 νυμφίον, ἐν μεγάρῳ μίαν οἴην παῖδα λιπόντα 65
 Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσατ' ἄκοιτιν
 καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὐ τις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
 ὅσσαι νῦν γε γυναιῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.
 ὥς κέινη περὶ κῆρι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
 ἔκ τε φίλων παίδων ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο 70
 καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὥς εἰσορόωντες
 δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστρ.
 οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτῇ δεύεται ἐσθλοῦ·
 ἦσί τ' ἐν φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
 εἰ κέν τοι κέινη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ, 75
 ἔλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν.“
 ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν,
 ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην, 80
 δῦνε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἔε κλυτά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὦρμαιν' ἰσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.
 ὥς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἥε σελήνης
 δῶμα καθ' ὑπερεφῆς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο. 85
 χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·

χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
 σταθμοὶ δ' ἀργύρεοι ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδ᾽ ἄλ,
 ἀργύρεον δ' ἔφ' ὑπερθύριον, χρυσή δὲ κορώνη. 90
 χρύσειοι δ' ἐκάτερθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἦσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ ἥματα πάντα.
 ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 95
 ἔς μυχὸν ἔξ οὐδοῖο διαμπερές, ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ ἐννῆτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώοντο
 πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανδὸν γὰρ ἔχεσκον.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐνδμήτων ἐπὶ βωμῶν 100
 ἕστασαν αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δῶματα δαιτυμόνεσσιν.
 πεντήκοντα δέ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναικες
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 αἱ δ' ἴστους ὑφώσιν καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν 105
 ἥμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιρουσσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδριες ἀνδρῶν
 νῆα θοῇ ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναικες
 ἱστῶν τεχνῆσσαι· πέρι γὰρ σφίσι δῶκεν Ἀθήνη 110
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκασι τηλεθόωντα,
 ὕγχναι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλαὶ ἀγλαόκαρποι 115
 συκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 τάων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ

ξεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὄγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ, 120
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλή, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἁλῶν ἐρρίζωται,
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰδιν 125
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάξουσιν.
 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανῶσαι.
 ἐν δὲ δύο κρῆναι ἧ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 σκίδνυται, ἧ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν 130
 πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ἔνθα στάς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ,
 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δώματος εἴσω. 135
 εὔρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπᾶεσιν ἐυσκόπῳ ἀργεῖφοντι,
 ᾧ πυμάτω σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.
 αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 πολλὴν ἤερ' ἔχων, ἣν οἱ περιέχευεν Ἀθήνη, 140
 ὅφρ' ἴκετ' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς,
 καὶ τότε δῆ ῥ' αὐτοῖο πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο, δόμον κάτα φῶτα ἰδόντες·
 θαύμαζον δ' ὀρόωντες. ὁ δὲ λιτάνευεν Ὀδυσσεύς· 145
 „Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας
 τούσδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος

κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν· 159
 αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρίδ' ἰκέσθαι
 θαῖσσον, ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχω.“

ὧς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν
 πὰρ πυρί· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὃψέ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένης, 155
 ὅς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μύθοις ἐκέκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς·
 ὃ σφιν ἐν φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 „Ἀλκίνο', οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικεν,
 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἡσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν, 160
 οἷδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται·
 ἄλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῆλου
 εἴσιν ἀναστήσας, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ
 σπείσομεν, ὅς θ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ. 165
 δόρπον δὲ ξείνῳ ταμὴν δότω ἔνδον ἐόντων.“

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 χειρὸς ἐλὼν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 υἶδν ἀναστήσας ἀραπήνορα Λαοδάμαντα, 170
 ὅς οἱ πλησίον ἴξε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
 χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 σίτον δ' αἰδοίῃ ταμὴν παρέθηκε φέρουσα, 175
 εἶδατα πόλλ' ἐπιθειῖσα χαριζομένη παρεόντων.
 αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἡσθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 „Ποντόνοε, κρητῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικεραύνῃ 180

σπείσομεν, ὅς θ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.“

ὥς φάτο, Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 185

„κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
νῦν μὲν δαισάμενοι κατακείμετε οἴκαδ' ἰόντες·
ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν 190

ῥέξομεν ἱερὰ καλὰ, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
μνησόμεθ', ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἄνευθε πόνου καὶ ἀνίης
πομπῇ ὕφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἵκηται
χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν,
μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησιν, 195
πρὶν γε τὸν ἧς γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα κατὰ κλῶθές τε βαρεῖαι
γιννομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουνθεν,
ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται. 200

αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγκλειτὰς ἐκατόμβας,
δαίνυνται τε παρ' ἅμμι καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ξύμβληται ὁδίτης,
οὔ τι κατακρύπτουσιν, ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν, 205
ὥς περ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
„Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἐγὼ γε
ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
οὐδέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν. 210
οὓς τινὰς ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας διζύν

ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην.
 καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθήσaiμην,
 ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἔάσατε κηδόμενόν περ. 215
 οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἢ τ' ἐκέλευσε ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη
 καὶ μάλα τειρόμενον καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 ὥς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσίν, ἢ δὲ μάλ' αἰεὶ
 ἐσθιέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν, ἐκ δέ με πάντων 220
 ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλησθῆναι ἀνώγει.
 ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης
 καὶ περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰῶν
 κτῆσιν ἐμήν, δμῶάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα.“ 225
 ὧς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε πῖον θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς, 230
 παρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἦσθην· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός.
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἦρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἰδοῦσα
 καλὰ, τὰ ῥ' αὐτῇ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν· 235
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
 τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν;
 οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;“
 τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 240
 „ἀργαλέον, βασιλεία, διηνεκέως ἀγορευῆσαι,
 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες·

τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς.
 Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἄλλῃ κεῖται·
 ἔνθα μὲν Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψώ 245
 ναίει ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ
 μίσγεται οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
 ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. 250
 [ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκὰς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψώ
 ναίει ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεός, ἥ με λαβοῦσα 255
 ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν.]
 ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
 δάκρυσι δεύεσκον, τὰ μοι ἄμβροτα δῶκε Καλυψώ· 260
 ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδόατόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐκέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἣ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίσῃ πολυδέσμου, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 σῖτον καὶ μέθυ ἡδύ, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἔσσειν· 265
 οὔρου δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 ἐπτα δὲ καὶ δέκα μὲν πλεόν ἥματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὕρεα σκυόεντα
 γαίης ὑμετέρης, γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ
 δυσμόρῳ· ἣ γὰρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι οἰζυῖ 270
 πολλῇ, τήν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθον,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον, οὐδέ τι κῆμα

εἶα ἐπὶ σχεδίνῃς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγὼ γε 275
 νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου,
 πέτρῃς πρὸς μέγασιν βαλὼν καὶ ἀτερπεί χῶρῳ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, εἶος ἐπῆλθον 280
 ἐς ποταμόν, τῇ δὴ μοι εἴδσατο χῶρος ἄριστος,
 λειὸς πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 ἦλυθ'. ἐγὼ δ' ἀπάνευθε διυπετέος ποταμοῖο
 ἐκβὰς ἐν θάμνοισι κατέδραθον, ἀμφὶ δὲ φύλλα 285
 ἡφυσάμην· ὕπνου δὲ θεὸς κατ' ἀπείρουνα χεῦεν.
 ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι φίλον τετιμμένος ἦτορ
 εὔδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἡμαρ.
 δείλετό τ' ἡέλιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς 290
 παιζούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἔην εἰκυῖα θεῆσιν·
 τὴν ἰκέτευς· ἢ δ' οὐ τι νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὥς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 ἢ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλλῃς ἢ δ' αἰθοπα οἶνον 295
 καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ καὶ μοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν.
 ταῦτά τοι ἀχνύμενός περ ἀληθείην κατέλεξα.“

τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 „ξέν', ἢ τοι μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν
 παῖς ἐμή, οὐνεκά σ' οὐ τι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν 300
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον, σὺ δ' ἄρα πρῶτην ἰκέτευσας.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ἦρως, μή τοι τούνεκ' ἀμύμουα νείκεε κούρην·
 ἢ μὲν γάρ μ' ἐκέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεσθαι,

ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔθελον δείσας αἰσχυνόμενός τε, 305
μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι·

δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.“

τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
„ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
μασιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἷσιμα πάντα. 310

αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος ἐὼν, οἷός ἐσσι, τά τε φρονέων, ἅ τ' ἐγὼ περ,
παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι
αὖθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δοίην,
εἰ κ' ἐθέλων γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὐ τις ἐρύξει 315
Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.

πομπὴν δ' ἔς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὄφρ' ἐν εἰδήῃς,
αὐρίον ἔς· τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνω
λέξαι, οἱ δ' ἐλώσῃ γαλήνην, ὄφρ' ἂν ἴκηαι
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν, 320
εἰ περ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἔστ' Ἑυβοίης,
τὴν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδοντο
λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
ἦγον ἐποψόμενον Τιτυὸν Γαιήιον υἱόν.

καὶ μὲν οἱ ἔνθ' ἦλθον καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν 325
ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσσω.
εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσον ἄρισται
νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρρίπτειν ἄλλα πηδῶ.“

ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν· 330
„Ζεῦ πάτερ, αἰῶ, ὅσα εἶπε, τελευτήσκειεν ἅπαντα
Ἀλκίνοος· τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζεΐδωρον ἄρουραν
ἄσβεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἰκοίμην.“

ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν 335

δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι, 340
 ἄτρυνον δ' Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·
 „ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.“
 ὣς φάν, τῷ δ' ἀσπαστὸν εἰσάτο κοιμηθῆναι.

ὣς δὲ μὲν ἔνθα καθευθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς
 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ· 345
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο,
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

Ὀδυσσεύς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 ἂν δ' ἄρα διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἣ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο. 5
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλησίον. ἣ δ' ἀνὰ ἄστρῳ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσεῖι μεγαλήτορι μητιώσα,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον· 10
 „δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορήν ἵεναι, ὅφρα ξείνοιο πύθῃσθε,

ὃς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα
πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.“

ὥς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 15
καρπαλίμως δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἔδραι
ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἐδηήσαντο ἰδόντες
υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις
καί μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι, 20

ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο
δεινός τ' αἰδοῖός τε καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
πολλούς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερεθεν ὁμηγερέες τε γέγοντο,
τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 25

„κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ὕφρ' εἰπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
ξεῖνος ὅδ', οὐκ οἶδ' ὅς τις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
ἥε πρὸς ἠοίων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων·

πομπὴν δ' ὀτρύνει, καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι. 30

ἡμεῖς δ', ὥς τὸ πάρος περ, ἐποτρυνώμεθα πομπήν.
οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται,
ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.

ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλλα δῖαν
πρωτόπλοον, κούρω δὲ δύω καὶ πεντήκοντα 35

κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσὶν ἄριστοι.

δησάμενοι δ' ἐν πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ

ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα

ἡμετερόνδ' ἐλθόντες· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι παρῆξω.

(κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι 40

σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δῶματα καλὰ

ἔρχεσθ', ὕφρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν,

μηδέ τις ἀρνεῖσθω. καλέσασθε δὲ θεῖον ἀοιδὸν

Δημόδοκον· τῷ γάρ ῥα θεὸς πέρι δῶκεν ἀοιδήν·
τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδεν.“

45

ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον ἀοιδόν.

κούρω δὲ κρινθέντε δύω καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλὸς ἀτρυγέτοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν, 50

νῆα μὲν οἷ γε μέλαιναν ἄλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν,

ἐν δ' ἰστόν τ' ἐτίθεντο καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,

ἡρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν,

[πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν.]

ὑποῦ δ' ἐν νοτίῳ τήν γ' ὥρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα 55

βάν ῥ' ἴμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.

πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν

[ἀγρομένων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν, νέοι ἡδὲ παλαιοί].

τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἰέρευσεν,

ὅκτι δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εἰλίποδας βοῦς· 60

τοὺς δέρον ἀμφί θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.

κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,

τὸν πέρι μούσα φίλησσε, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε·

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν.

τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον 65

μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας·

καδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγεια

αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι·

κῆρυξ· παρ δ' ἐτίθει κάνεον καλήν τε τράπεζαν,

παρ δὲ δέπας οἶνοιο πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι. 70

οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν αἰειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,

οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανε,

μεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, 75

ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖῃ
ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
χαῖρε νόω, ὃ τ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριόωντο.

ὥς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν 80

χρησόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχὴ
Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς.

ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

πορφύρεον μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα· 85

αἶδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.

ἦ τοι ὅτε λήξειεν αἰείδων θεῖος ἀοιδός,

δάκρυ ὁμορξάμενος κεφαλῆς ἅπο φᾶρος ἔλεσκεν

καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν·

αὐτὰρ ὅτ' ἅψ ἄρχοιτο καὶ ὀτρύνειαν αἰδεῖν 90

Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν,

ἅψ Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.

ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,

Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδὲ νόησεν

ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν. 95

αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

„κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.

ἦδη μὲν δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν εἰσης

φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλεῖῃ·

νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν 100

πάντων, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν

οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων

πύξ τε παλαιμοσύνη τε καὶ ἄλμασιν ἠδὲ πόδεσσιν.“

ὥς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο.

καὶ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν, 105

Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτὴν ὁδόν, ἦν περ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἄριστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 βὰν δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλῳς ὅμιλος,
 μυριοί· ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοί. 110
 ὦρτο μὲν Ἀκρόνεώς τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχίαλος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θόων Ἀναβησίνεώς τε
 Ἀμφιάλῳς θ' υἱὸς Πολυνήου Τεκτονίδαι·
 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος βροτολοιγῷ ἴσος Ἄρηι 115
 Ναυβολίδης, ὃς ἄριστος ἔην εἰδὸς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα.
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἄλιός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνῃος.
 οἱ δ' ἦ τοι πρῶτον μὲν ἐπειρήσαντο πόδεσσιν. 120
 τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο κονίοντες πεδίῳ·
 τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἄριστος ἔην Κλυτόνῃος ἀμύμων·
 ὄσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνουιν,
 τόσσον ὑπεκπροθέων λαοὺς ἵκεθ', οἱ δὲ λίποντο. 125
 οἱ δὲ παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς πειρήσαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυντο πάντας ἀρίστους.
 ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν·
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολὺ φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς,
 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς πάϊς Ἀλκινόοιο. 130
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετέφη πάϊς Ἀλκινόοιο·
 „δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον
 οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. φυὴν γε μὲν οὐ κακὸς ἐστίν,
 μηρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν 135
 ἀνχένα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδὲ τι ἥβης

δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέρρηκται πολέεσσιν·
οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
ἄνδρα γε συγχεῦναι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε· 140
„Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
αὐτὸς νῦν προκάλεσσαι ἴων καὶ πέφραδε μῦθον.“

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσ' ἀγαθὸς πάσις Ἀλκινόοιο,
στῇ δ' ἐς μέσσον ἴων καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
„δεῦρ' ἄγε καὶ σύ, ξεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων, 145
εἴ τινά που δεδάηκας· ἔοικε δέ σ' ἰδμεν ἀέθλους·
οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὕφρα κ' ἔησιν,
ἢ ὅ τι ποσσὶν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἔησιν.

ἀλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ.
σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ἤδη 150
νηὺς τε κατεΐρυσται καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
„Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες;
κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἢ περ ἄεθλοι,
ὅς περὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα, 155
νῦν δὲ μεθ' ὑμετέρῃ ἀγορῇ νόστοιο χατίζων
ἦμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.“

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νεΐκεσέ τ' ἄντην·
„οὐ γὰρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμονι φωτὶ εἰσκω
ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται, 160
ἀλλὰ τῷ, ὅς θ' ἅμα νηὶ πολυκλήιδι θαμίζων
ἀρχὸς ναυτῶν, οἷ τε πρηκτῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
κερδέων θ' ἀρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.“

τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς·

165

„ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.

οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
 ἀνδράσιν, οὔτε φνὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
 ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ,
 ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει, οἳ δέ τ' ἐς αὐτὸν 170
 τερόμενοι λεύσσουσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
 αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρόειπε ἀγρομένοισιν,
 ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστρ' αἶψα θεὸν ὣς εἰσορόωσιν.
 ἄλλος δ' αὖ εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν,
 ἀλλ' οὗ οἱ χάρις ἀμφὶ περιστέφεται ἐπέεσσιν, 175
 ὥς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
 οὐδὲ θεὸς τεύξειε, νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.
 ὦρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον. ἐγὼ δ' οὐ νῆις ἀέθλων,
 ὥς σύ γε μυθεῖται, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὀίω 180
 ἔμμεναι, ὕφρ' ἦβη τε πεποῖθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
 νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι· πολλὰ γὰρ ἔτλην
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, κακὰ πολλὰ παθὼν, πειρήσομ' ἀέθλων·
 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν.“ 185
 ἣ ῥα καὶ αὐτῷ φάρεϊ ἀναΐξας λάβε δίσκον
 μείζονα καὶ πάχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ
 ἣ οἶω Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.
 τὸν ῥα περιστρέψας ἦκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός,
 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ 190
 Φαίηκες δολιχήροετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
 λαὸς ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ὑπέρπτατο σήματα πάντων
 ῥίμφοι θέων ἀπὸ χειρός. ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη
 ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 „καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνειε τὸ σῆμα 195
 ἀμφοφῶν, ἐπεὶ οὐ τι μεμιγμένον ἐστὶν ὁμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτον. σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον·

οὐ τις Φαιήκων τόδε γ' ἵξεται, οὐδ' ὑπερήσει.“

ὣς φάτο, γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
χαίρων, οὔνεχ' ἑταῖρον ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἄγωνι. 200
καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαιήκεσιν·

„τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι. τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
ῥῆσειν ἢ τοσσοῦτον ὀλομαι ἢ ἔτι μᾶσσον.

τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει,
δεῦρ' ἄγε πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λήην, 205

ἢ πῦξ ἢ πάλη ἢ καὶ ποσὶν, οὐ τι μεγαίρω,
πάντων Φαιήκων, πλήν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος·

ξεῖνος γάρ μοι ὄδ' ἐστί· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὔτιδανός πέλει ἀνὴρ,

ὅς τις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρειται ἀέθλων 210
δῆμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθῆμεναι ἄντην.

πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι ἄεθλοι·
εὖ μὲν τόξον οἶδα ἐύξοον ἀμφαφάσθαι· 215

πρῶτός κ' ἄνδρα βάλοιμι ὀιστεύσας ἐν ὀμίλῳ
ἀνδρῶν δυσμενέων, εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξαζοίατο φωτῶν.

οἷος δὴ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξαζοίμεθ' Ἀχαιοί. 220

τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολὺν προφερέστερον εἶναι,
ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σῆτον ἔδοντες.

ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐριζέμεν οὐκ ἐδελήσω,
οὔθ' Ἡρακλῆι οὔτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλιῇ,

οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. 225

τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων

ἔκτανεν, οὔνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις διςτῶ.
οἷοισιν δειδοικα προσὶν μή τίς με παρέλθῃ 230
Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικελίως ἔδαμάσθην
κύμασιν ἐν πολλοῖς, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα
ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.“

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν· 235
„ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαινέμεν, ἥ τοι ὀπηδεῖ,
χωόμενος, ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
νεῖκεσεν, ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὐ τις ὄνοιτο,
ὅς τις ἐπίστατο ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν· 240

ἀλλ' ἄγε νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὄφρα καὶ ἄλλω
εἵπῃς ἡρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, οἷα καὶ ἡμῖν
Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερὲς ἐξ ἔτι πατρῶν. 245

οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
ἀλλὰ ποσὶ κραιπνῶς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλῃ κίθαρίς τε χοροὶ τε
εἵματά τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι, 250
παῖδατε, ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπῃ οἷσι φίλοισιν
οἴκαδε νοστήσας, ὅσσον περιγιννόμεθ' ἄλλων
ναντιλίῃ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστνὶ καὶ ἀοιδῇ.

Δημοδόκῳ δέ τις αἶψα κιῶν φόρμιγγα λίγειαν
οἰσέτω, ἥ πον κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.“ 255

ὥς ἔφατ' Ἀλκίνοος θεοείκελος, ὅρτο δὲ κῆρυξ
οἶσων φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
αἰσυννῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν
δῆμιοι, οἳ κατ' ἀγῶνας ἐν πρήστεσσκον ἕκαστα·

λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὖρυναν ἀγῶνα. 260

κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων φόρμιγγα λίγειαυ
 Δημοδόκῳ· ὁ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον, ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωθῆβαι ἴσταντο, δαήμονες ὀρχηθμοῖο,
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ. 265

αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεῖδεν
 ἀμφ' Ἄρεος φιλότῃτος εὐστεφάνου τ' Ἀφροδίτης,
 ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἠφαιστοῖο δόμοισιν
 λάθρῃ, πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἥσχυνε καὶ εὐνὴν
 Ἠφαιστοῖο ἄνακτος. ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν 270
 Ἥλιος, ὃ σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.

Ἠφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐς χαλκεῶνα κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 ἀρρήκτους ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὖθι μένοιεν. 275

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεῦξε δόλον κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ ῥ' ἴμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνια κείτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμίσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἀπάντῃ·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 ἡγύτ' ἀράχνια λεπτὰ, τὰ γ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο, 280
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόεντα τέτυκτο.

αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἴμεν ἐς Αἴημον, ἐνκτίμενον πτολίεθρον,
 ἣ οἱ γαῖάων πολὺ φιλτάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.

οὐδ' ἀλαδὸς σκοπιῇν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης, 285
 ὥς ἴδεν Ἠφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κιόντα·
 βῆ δ' ἰέναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἠφαιστοῖο
 ἰσχανῶν φιλότῃτος εὐστεφάνου Κυθερείης.

ἣ δὲ νέον παρὰ πατρὸς ἐρυσθενέος Κρονίωνος
 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔξεθ'· ὁ δ' εἶσω δώματος ἦεν, 290

ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 „δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε· τραπέιμεν εὐνηθέντες·
 οὐ γὰρ ἔθ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.“

ὣς φάτο, τῇ δ' ἄσπαστον εἰείσατο κοιμηθῆναι. 295
 τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο,
 οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι·
 καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὅ τ' οὐκέτι φνκτὰ πέλοντο.
 ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, 300
 αὐτίς ὑποστρέψας πρὶν Αἴημον γαῖαν ἰκέσθαι·
 Ἥέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [βῆ δ' ἔμειναι πρὸς δῶμα φίλον τετιμημένος ἦτορ·]
 ἔστη δ' ἐν προθύροισι, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρειν·
 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν· 305
 „Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
 δεῦθ', ἵνα ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε,
 ὥς ἐμὲ χολὸν ἔοντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδήλον Ἄρρη,
 οὔνεχ' ὃ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἐγὼ γε 310
 ἠπεδανὸς γενόμην. ἀτὰρ οὗ τί μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δύω, τὼ μὴ γείνασθαι ὕφελλον.
 ἀλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῷ γε καθεύδεται ἐν φιλότῃ
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες, ἐγὼ δ' ὀρόων ἀκάχημαι.
 οὐ μὲν σφεας ἔτ' ἔολπα μίνυνθ' ἀ γε κειέμεν οὕτως 315
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐθέλησετον ἄμφω
 εὖδειν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει,
 εἰς ὃ κέ μοι μάλα πάντα πατήρ ἀποδῶσιν ἔεδνα,
 ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης,
 οὔνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος.“ 320

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·

ἦλθε Ποσειδάων γαιήοχος, ἦλθ' ἐριούνης
 Ἑρμείας, ἦλθεν δὲ ἄναξ ἐκαέργος Ἀπόλλων.
 θηλύτεραι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῦ οἴκοι ἐκάστη.
 ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοί, δωτῆρες ἑάων· 325
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν
 τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἑφαιστοιο.

ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 „οὐκ ἀρετᾶ κακὰ ἔργα· κιχάνει τοι βραδὺς ὤκνυ,
 ὥς καὶ νῦν Ἑφαιστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἄρηα 330
 ὠκύτατόν περ ἐόντα θεῶν, οἷ' Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 χαλδὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοιχάγρ' ὀφέλλει.“

ὧς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἄναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 „Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων, 335
 ἥ ῥά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεῖς
 εὔδειν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;“

τὸν δ' ἡμέμβετ' ἔπειτα διάκτορος ἀργεῖφόντης·
 „αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἄναξ ἐκατηβόλ' Ἀπολλων·
 δεσμοὶ μὲν τρις τόσσοι ἀπείρονες ἀμφὶς ἔχουεν, 340
 ὑμεῖς δ' εἰσορόωτε θεοὶ πᾶσαι τε θείαιναι,
 αὐτὰρ ἐγὼν εὔδοιμι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.“

ὧς ἔφατ', ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 οὐδὲ Ποσειδάωνα γέλως ἔχε, λίσσετο δ' αἰεὶ
 Ἑφαιστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἄρηα. 345
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπίσχομαι, ὥς σὺ κελεύεις,
 τίσειν αἷσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 „μὴ με, Ποσείδαον γαιήοχε, ταῦτα κέλευε· 350
 δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάσθαι.
 πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,

εἴ κεν Ἄρης οἴχοιτο χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας·“

τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἑνοσίχθων·
 „Ἥφαιστ', εἴ περ γάρ κεν Ἄρης χρεῖος ὑπαλύξας 355
 οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τάδε τίσω.“

τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις·
 „οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεδν ἔπος ἀρνήσασθαι.“

ὣς εἰπὼν δεσμὸν ἀνίει μένος Ἥφαιστοιο.
 τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν κρατεροῦ περ ἐόντος, 360
 αὐτίκ' ἀναΐξαντε ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκειν,
 ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
 εἰς Πάφον· ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.
 ἔνθα δέ μιν χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ
 ἀμβρότι, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας, 365
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσαν ἐπήρατα, θαῦμα ἰδέσθαι.

ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 τέρεπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι
 Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Ἀκλίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν 370
 μουνᾶξ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὐ τις ἔριξεν.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφαῖραν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,
 πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων,
 τήν ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα
 ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀερθεὶς 375
 ῥηιδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἰκέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σφαίρῃ ἄν' ἰθὺν πειρήσαντο,
 ὥρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ταρφέ' ἀμειβομένω· κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι
 ἑστέῳτες κατ' ἀγῶνα, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπῳ ὀρώρειν. 380
 δὴ τότε ἄρ' Ἀκλίνοον προσεφώνεε δῖος Ὀδυσσεύς·
 „Ἀκλίνεο κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἡμὲν ἀπείλησας βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,

ἦδ' ἄρ' ἐτοῖμα τέτυκτο· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.“

ὣς φάτο, γῆθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, 385
αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηγύδα·

„κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.

ὁ ξεῖνος μάλα μοι δοκείι πεπνυμένος εἶναι·

ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὥς ἐπιεικές.

δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες 390

ἄρχοι κραίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός·

τῶν οἱ ἕκαστος φᾶρος ἐνπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα

καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήεντος.

αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν ἀολλέα, ὄφρ' ἐνὶ χερσὶν

ξεῖνος ἔχων ἐπὶ δόρπον ἢ χαίρων ἐνὶ θυμῷ. 395

Εὐρύαλος δέ εἰ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν

καὶ δώρω, ἐπεὶ οὐ τι ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπεν.“

ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδὲ κέλευον,

δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.

τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε· 400

„Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκτε λαῶν,

τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.

δώσω οἱ τόδ' ἄορ παγγάλλεον, ᾧ ἔπι κώπη

ἀργυρῆ, κολεὸν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος

ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιον ἔσται.“ 405

ὣς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ξίφος ἀργυρόηλον

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„χαῖρε, πάτερ ᾧ ξεῖνε. ἔπος δ' εἰ πέρ τι βέβακται

δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι ἄελλαι.

σοὶ δὲ θεοὶ ἄλοχόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἰκέσθαι 410

δοῖεν, ἐπεὶ δὴ δηθὰ φίλων ἄπο πῆματα πάσχεις.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

„καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὕλβια δοῖεν.

μηδέ τί τοι ξίφεός γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο

τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.“ 415

ἧ ῥα καὶ ἀμφ’ ὤμοισι θέτο ξίφος ἀργυρόηλον.
 δύσετό τ’ ἡέλιος καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρήεν.
 καὶ τὰ γ’ ἐς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγανοί·
 δεξάμενοι δ’ ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο
 μητρὶ παρ’ αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα. 420

τοῖσιν δ’ ἡγεμόνευ’ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
 ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

„δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ’, ἧ τις ἀρίστη·
 ἐν δ’ αὐτῇ θῆς φᾶρος ἐνπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα, 425

ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ’ ὕδωρ,
 ὄφρα λοεσσάμενός τε ἰδὼν τ’ ἐν κείμενα πάντα
 δῶρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ’ ἐνεικαν,
 δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.
 καὶ οἱ ἐγὼ τόδ’ ἄλειςον ἐμὸν περικαλλὲς ὀπάσσω, 430
 χρύσειον, ὅφρ’ ἐμέθεν μεμνημένος ἡματα πάντα
 σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διί τ’ ἄλλοισίν τε θεοῖσιν.“

ὣς ἔφατ’, Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῆσιν ἔειπεν
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅττι τάχιστα.
 αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ’ ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ, 435
 ἐν δ’ ἄρ’ ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.

γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ’ ὕδωρ·
 τόφρα δ’ ἄρ’ Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
 ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ’ ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
 ἐσθῆτα χρυσόν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν· 440

ἐν δ’ αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „αὐτὸς νῦν ἶδε πῶμα, θοῶς δ’ ἐπὶ δεσμὸν ἔηλον,
 μή τίς τοι καθ’ ὁδὸν δηλήσεται, ὅπποτ’ ἂν αὐτε
 εὔδησθα γλυκὺν ὕπνον ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.“ 445

αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θεῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλθεν
 ποικίλον, ὃν ποτέ μιν δέδαε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
 αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμίη λούσασθαι ἀνῶγειν
 ἔς ῥ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἶδε θυμῷ 450
 θερμὰ λοέτρ', ἐπεὶ οὐ τι κομιζόμενός γε θάμιζεν,
 ἐπεὶ δὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο.

τόφρα δέ οἱ κομιδὴ γε θεῶ ὥς ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα, 455
 ἔκ ῥ' ἀσαμίνθου βὰς ἄνδρας μέτα οἶνοποτηῆρας
 ἦε· Ναυσικαὰ δὲ θεῶν ἄπο κάλλος ἔχουσα
 στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 θαύμαζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσα,
 καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 460
 „χαῖρε, ξεῖν', ἵνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
 μνήσῃ ἐμεῦ, — ὅτι μοι πρώτη ζῳάργρι' ὀφέλλεις.“

τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ναυσικαὰ θύγατερ μεγάλητορος Ἀλκινόοιο,
 οὕτω νῦν Ζεὺς θεῖῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, 465
 οἴκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἡμᾶρ ἰδέσθαι·
 τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὥς εὐχετοφώμην
 αἰεὶ ἡμᾶτα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.“

ἦ ῥα καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα·
 οἱ δ' ἤδη μοίρας τε νέμον κερδῶντό τε οἶνον. 470
 κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἄοιδόν,
 Δημόδοκον λαοῖσι τετιμένον· εἶσε δ' ἄρ' αὐτὸν
 μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
 δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 νώτου ἀποπροταμών, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, 475
 ἀργιόδοντος ὕος, θαλερὴ δ' ἦν ἀμφὶς ἀλοιφή·

„κῆρυξ, τῇ δῆ, τοῦτο πόρε κρέας, ὄφρα φάγησιν,
Δημοδόκῳ· καί μιν προσπτύξομαι ἀχνύμενός περ·
πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ
τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεκ’ ἄρα σφέας 480
οἷμας μοῦσ’ ἐδίδαξε, φίλησε δὲ φῦλον ἀοιδῶν.“

ὥς ἄρ’ ἔφη, κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ἦρψα Δημοδόκῳ· ὁ δ’ ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 οἱ δ’ ἐπ’ ὀνειάθ’ ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, 485
 δῆ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Δημόδοκ’, ἔξοχα δῆ σε βροτῶν ἀνίξομ’ ἀπάντων.
 ἦ σέ γε μοῦσ’ ἐδίδαξε, Διὸς πάις, ἦ σέ γ’ Ἀπόλλων·
 λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰείδεις,
 ὅσσ’ ἔρξαν τ’ ἐπαθόν τε καὶ ὅσσ’ ἐμόγησαν Ἀχαιοί, 490
 ὥς τέ που ἦ αὐτὸς παρεὼν ἦ ἄλλου ἀκούσας.

ἀλλ’ ἄγε δῆ μετὰβηθι καὶ ἵππου κόσμον ἄειδον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ’ ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἳ δ’ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν. 495
 αἶ κεν δῆ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξης,
 ἀντίκα καὶ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὦπασε θέσπιν ἀοιδήν.“
 ὥς φάθ’, ὁ δ’ ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαῖνε δ’ ἀοιδήν,
 ἔνθεν ἑλὼν, ὥς οἱ μὲν ἐυσσέλμων ἐπὶ νηῶν 500
 βάντες ἀπέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι, τοὶ δ’ ἤδη ἀγακλυτὸν ἄμφ’ Ὀδυσῆα
 εἶατ’ ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 ὥς ὁ μὲν ἐστήκει, τοὶ δ’ ἄκριτα πόλλ’ ἀγόρευον 505
 ἤμενοι ἄμφ’ αὐτόν· τρίχα δέ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 ἥε διαπλήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὲς χαλκῷ,

ἢ κατὰ πετρῶων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ ἑάαν μὲγ' ἄγαλμα θεῶν θελκτήριον εἶναι,
 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν· 510

αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὴν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτεον μέγαν ἵππον, ὃθ' εἶατο πάντες ἄριστοι
 Ἀργείων Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες.

ἦειδεν δ', ὥς ἅστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν
 ἱππόθεν ἐκχύμενοι, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες. 515
 ἄλλον δ' ἄλλῃ ἄειδε πόλιν κεραϊζέμεν αἰπὴν,
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δῶματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἥντ' Ἀργεῖα σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.

κεῖθι δὴ αἰνότατον πόλεμον φάτο τολμήσαντα
 νικῆσαι καὶ ἔπειτα διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην. 520

ταῦτ' ἄρ' αἰοιδὸς ἄειδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 τήκετο, δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.

ὥς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε ἐῆς πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσῃσιν
 ἄστει καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ· 525

ἢ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα
 ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύνει· οἳ δέ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους
 εἵρερον εἰσανάγουσι, πόνον τ' ἐχέμεν καὶ διζύν·
 τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχει φθινύθουσι παρειαί· 530

ὥς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν.
 ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δέ μιν οἶος ἐπεφράσατ' ἠδὲ νόησεν,
 ἥμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληγρέτμοισι μετήνδα· 535

„κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λίγειαν·
 οὐ γάρ πως πάντεσσι χαριζόμενος τάδ' ἀείδει.

ἐξ οὗ δορπέομέν τε καὶ ὥρορε θεῖος ἀοιδός,
 ἐκ τοῦ δ' οὐ πω παύσατ' ὀϊζυροῖο γόοιο 540
 ὁ ξεῖνος· μάλα πού μιν ἄχος φρένας ἀμφιβέβηκεν.
 ἀλλ' ἄγ' ὁ μὲν σχεθέτω, ἵν' ὁμῶς τερπώμεθα πάντες,
 ξεινοδόκοι καὶ ξεῖνος, ἐπεὶ πολὺν κάλλιον οὕτως·
 εἵνεκα γὰρ ξείνοιο τὰδ' αἰδοίοιο τέτυκται,
 πομπή καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες. 545
 ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἴρωμαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἐστίν.
 εἴπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον μήτηρ τε πατήρ τε 550
 ἄλλοι θ', οἳ κατὰ ἄστυ καὶ οἳ περιναϊετάουσιν.
 οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἐσθλός, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται,
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ κε τέκωσι, τοκῆες.
 εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τῆν δῆμόν τε πόλιν τε, 555
 ὅφρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες·
 οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔασιν,
 οὐδέ τι πηδάλι' ἔστι, τὰ τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν,
 ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν
 καὶ πάντων ἴσασι πόλιας καὶ πίωνας ἀγροὺς 560
 ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἄλως ἐκπερόωσιν
 ἥερι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδέ ποτέ σφιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἔπι δέος οὔτ' ἀπολέσθαι.
 ἀλλὰ τόδ' ὥς ποτε πατρὸς ἐγὼν εἰπόντος ἄκουσα
 Ναυσιθόου, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι 565
 ἡμῖν, οὔνεκα πομποὶ ἀπήμονές εἰμεν ἀπάντων.
 φῇ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν ἐυεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέι πόντῳ
 ῥαϊσέμεναι, μέγα δ' ἡμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.

ὥς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τὰ δέ κεν θεὸς ἢ τελέσειεν 570
 ἢ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄς τινας ἵκεο χώρας
 ἀνθρώπων, αὐτοὺς τε πόλιός τ' ἐν ναιετοώσας,
 ἡμὲν ὅσοι χαλεποὶ τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι, 575
 οἳ τε φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 εἰπὲ δ', ὅτι κλαίεις καὶ ὀδύρεαι ἔνδοθι θυμῷ
 Ἀργείων Δαναῶν ἠδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον
 ἀνθρώποις, ἵνα ἦσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή. 580
 ἦ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰλίοθι πρὸ
 ἐσθλὸς ἐὼν, γαμβρὸς ἢ πενθερός; οἳ τε μάλιστα
 κῆδιστοι τελέθουσι μεθ' αἰμά. τε καὶ γένος αὐτῶν.
 ἦ τίς πού καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 ἐσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χερσίων 585
 γίγνεται, ὅς κεν ἑταῖρος ἐὼν πεπνυμένα εἰδῇ.“

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλώπεια.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἦ τοι μὲν τόδε καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν ἄοιδου
 τοιοῦδ', οἷος ὅδ' ἐστί, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι 5
 ἢ ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχη κατά δῆμον ἅπαντα, ΚΑΤΕΤΗ
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ

ἥμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
 οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐργεῖη δεπάεσσιν· 10
 τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόεντα
 εἴρεσθ', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω, 15
 κήδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανῖωνες.
 νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μυθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδέτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἡμᾶρ
 ὑμῖν ξείνος ἔω καὶ ἀπόπροθι δῶματα ναίων.
 εἰμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, ὃς πᾶσι δόλοισιν 20
 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μεν κλέος οὐρανὸν ἵκει.
 ναιετάω δ' Ἰθάκην ἐυδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρεπές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλαὶ ναιετάουσι μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλίχιόν τε Σάμη τε καὶ Ὑληέσσα Ζάκυνθος.
 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ παννύπευράτη εἰν ἄλλ' κεῖται 25
 πρὸς Ἰόφον, αἱ δέ τ' ἀνενθε πρὸς ἠῶ τ' ἡέλιόν τε,
 τρήχει, ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗ τοι ἐγὼ γε
 ἥς γαίης δυνάμει γλυκερώτερον ἄλλο ιδέσθαι.
 ἦ μὲν μ' αὐτόθ' εἶχε Κάλυψ' ὅτ' ἀπὸ θεῶν,
 [ἐν δ' ἐπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι] 30
 ὥς δ' αὐτὸς Κίρκη κατέρητύεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐ ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθον.
 ὥς οὐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 γίγνεται, εἴ περ καὶ τις ἀπόπροθι πῖονα οἶκον 35
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκηδέ' ἐνίσπῳ,
 ὅν μοι Ζεὺς ἐφέηκεν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντι·

Ἰλιόθεν με φέρων ^{νέε} ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασθεν,
 Ἰσμάρω. ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἐπράθον, ὠλεσάμην αὐτούς· 40
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δαδσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμβρόμενος χίοι ἴσῃς.
 ἔνθ' ἢ τοι μὲν ἐγὼ διερχώμην ποδὶ φευγέμεν ἡμεῖς
 ἠνώγεα, τοὶ δὲ μέγα νηπιῖοι οὐκ ἐπιθύνοντο.

ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα 45
 ἐσφάζον παρὰ θύνα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς·

τόφρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευν,
 οἷ σφιν γείτονες ἦσαν, αἷμα πλείονες καὶ ἀρειοῦς,
 ἡπείρου νάιοντες, ἐπιθτάμενοι μὲν ἄφ' ἵππων
 ἀνδράσι μάρασθαι, καὶ ὅδι χρη πέσον ἔοντα· 50
 ἦλθον ἐπειδ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίγνεται ὥρη,

ἡέριον τότε δὴ ὅρα κακὴ Διὸς αἶσα παρέσθη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἐν ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.

στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θεῶσιν,
 βάλλον δ' ἄλλήλους χαλκήρεσιν ἐγκείησιν· 55

ὄφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμᾶρ,
 τόφρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ ἔοντας.

ἦμος δ' ἥελιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.

ἔξ δ' ἄφ' ἐκάστης νηὸς ἐνκνημίδες ἐταῖροι 60
 ὦλονθ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόνον τε.

ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.

οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες χίον ἀμφιέλισσαι,
 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρεῖς ἕκαστον αὔσαι, 65

οἱ θάνον ἐν πεδίῳ Κικόνων ὑπο δῆωθέντες.

νῆυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν

γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.

αἶ μὲν ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσαι, ἰστία δέ σφιν 70
τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διέσχισεν ἴς ἀνέμοιο.

καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθμεν δειδαντες ὄλεθρον,
αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερέσσαμεν ἡπειρόνδε.

ἔνθα δὴ νύκτας δύο τ' ἡματα συνεχὲς αἰεὶ
κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες 75

ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐνπλόκαμος τέλεσ' Ἡώς,
ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες
ἡμεῖθα, τὰς δ' ἄνεμός τε κυβερνῆται τ' ἴθυνον.

καὶ νύ κεν ἀσκηθῆς ἰκόμεν ἐς πατρίδα γαίαν·
ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν 80
καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπλαγξεν δὲ Κυθήρων.

ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα· ἀτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινὸν εἶδαρ ἔδουσιν.
ἔνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ, 85

αἶψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.

αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε ἔγῳν ἐτάρους προῖεν πεύθεσθαι ἰόντας,
οἳ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες

[ἄνδρες δὴ κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσαντες] 90

οἳ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν.

οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὄλεθρον
ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.

τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν,
οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι, 95

ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν

λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.

τοὺς μὲν ἔγῳν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,

νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας·

αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίηρας ἐταῖρους 100

σπερχομένους νηῶν ἐπιβαίνεμεν ὠκείων,
 μὴ πῶς τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζου,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.

ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ. 105

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν,
 ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἦδ' ἄμπελοι, αἷ τε φέρουσιν 110

οῖνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει.
 τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστές,
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλὼν ὄρεων ναίουσι κάρηνα

ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 παίδων ἦδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν. 115

νῆσος ἔπειτα λαχρεία παρὲκ λιμένος τετανύσται,
 γαίης Κυκλώπων οὔτε σῆξδ' οὔτ' ἀποτῆλ' οὔ,
 ὕλησιν ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γέγρασιν.

ἄγρια· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερὸν κεί,
 οὐδέ μιν εἰσοιχνεῦσι κυνῆγέται, οἳ τε καὶ ὕλην 120
 ἀλγέα πασχουσὶν κορυφὰς ὄρεων ἐφεπόντες.

οὔτ' ἄρα ποιμνῆσιν καταΐσχεται οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἦ γ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χρεεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἶγας.

οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλτοπαῖοι, 125
 οὐδ' ἀνδρες νηῶν ἐνὶ τεκτόνες, οἳ κε καμνοῖεν
 νῆας ἐνδοσέλμους, αἷ κεν τελέοιεν ἕκαστα.

ἄστε ἐπ' ἀνθρώπων ἱκνευμένοι, οἳα τε πολλὰ
 ἀνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περὶ πῶσι θαλάσσαν
 οἳ κε σφιν καὶ νῆδ' οὐκτιμένην ἐκαμοντο. 130

οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δὲ κεν ὥρια πάντα.

ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι μαλακοί· μάλα κ' ἄφθιτοι ἄμπελοι εἶεν.
 ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήιον αἰεὶ
 εἰς ὥρας ἀμῶεν, ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας. 135

ἐν δὲ λιμὴν ἑὸορμος, ἵν' οὐ χρεὼ πείσματος ἐστίν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι·
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰς ὃ κε ναυτέων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσῃσιν ἀῆται.

αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ, 140
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγριοὶ πεφύασιν.

ἔνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν
 νύκτα δι' ὄρφναίην, οὐδὲ προυφαίνεται' ἰδέσθαι·
 ἄηρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, οὐδὲ σελήνη
 οὐρανόθεν προύφαινε, κατείχετο δὲ νεφέεσσιν. 145

ἔνθ' οὐ τις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' οὔν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας ἐυσσέλμους ἐπικέλσαι·
 κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία πάντα,

ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· 150
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἔμειναμεν Ἡῶ δι'αν.

ἦμος δ' ἡριγένεια εὐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 ὦρσαν δὲ νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 αἶγας ὄρεσκάων, ἵνα δειπνήσειαν ἐταῖροι·

αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες
 βάλλομεν· αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα ἴηρην.
 νῆες μὲν μοι ἔποντο δυώδεκα, ἐς δὲ ἐκάστην

ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἐμοὶ δὲ δέκ' ἔξελον οἶον. 160
 ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεῖθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·

οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφορορεῦσιν ἕκαστοι
 ἠψύσαμεν Κικόνων ἱερὸν ποτολίεθρον ἑλόντες. 165

Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ἐλεύσσομεν ἐγγυὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 ἤμος δ' ἡέλιος κατέδυν καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

ἤμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 170
 καὶ τότε ἔγων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

„ἄλλοι μὲν νῦν μίμνεται, ἔμοι ἐρήηρες ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἔμοις ἐτάροισιν
 ἔλθῶν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οἳ τινὲς εἰσιν,
 ἣ ῥ' οἳ γ' ὑβρίζονται τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι,
 ἦε φιλόξεينوι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.“ 175

ὣς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην, ἐκέλευσα δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.

οἳ δ' αἰψ' εἰσβαίνου καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζου,
 ἑξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλλα τύπτου ἐρετμοῖς. 180

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν χῶρον ἀφικόμεθ' ἐγγυὺς ἐόντα,
 ἔνθα δ' ἐπ' ἐσχατιῇ σπέος εἶδομεν ἄγχι θαλάσσης
 ὑψηλόν, δάφνησι κατηρεφές. ἔνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', θιές τε καὶ αἶγες, ἰαύεσκον· περὶ δ' αὐλή
 ὑψηλὴ δέδμητο κατωρυχέεσσι λίθοισιν 185

μακροῦσιν τε πίτυσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν.
 ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὅς ῥα τὰ μῆλα
 οἶος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἔων ἀθεμίστια ἦδη.

καὶ γὰρ θαῦμα τέτυκτο πελώριον, οὐδὲ ἑφύκειν 190
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ ῥίῳ ὑλήεντι

ὑψηλῶν ὀρέων, ὅ τε φαίνεται οἶον ἀπ' ἄλλων.

δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήϊρας ἐταίρους

αὐτοῦ παρ νηί τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι,
 αὐτὰρ ἐγὼ κρίνας ἐτάρων δυοκαίδεκ' ἀρίστους 195
 βῆν· ἀτὰρ αἴγεον ἄσκον ἔχον μέλανος οἴνοιο
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων Ἐυάνθεος υἱός,
 ἱρεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκειν,
 οὔνεκά μιν σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 ἄζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δενδρήεντι 200

Φοῖβου Ἀπόλλωνος. ὁ δέ μοι πόρρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι ἔδωκ' ἐνεργέος ἐπὶ τὰ τάλαντα,
 δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον, αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι δυώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 ἡδὺν ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδέ τις αὐτὸν 205
 ἡείδῃ δμῶων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,

ἀλλ' αὐτὸς ἄλοχός τε φίλῃ ταμίῃ τε μὴ οἶη.
 τὸν δ' ὅτε πίνοιεν μελιθεᾶ οἶνον ἐρυσθρόν,
 ἐν δέπας ἐμπλήσας ὕδατος ἀνὰ εἴκοσι μέτρα
 χεῦ', ὁδμῇ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδῶδειν 210
 θεσπεσίῃ· τότ' ἂν οὐ τοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.
 τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἄσκον μέγαν, ἐν δὲ καὶ ἦα
 κωρύκῳ· αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγῆνωρ
 ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἄλκην,
 ἄγριον, οὔτε δίκας ἐν εἰδότα οὔτε θέμιστας. 215

καρπαλίμως δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδέ μιν ἔνδον
 εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμνευ νομὸν κάτα πίονα μῆλα.
 ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα.
 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριῖθον, στείνοντο δὲ σηκοὶ
 ἄρυνων ἡδ' ἐρίφων· διακεκριμέναι δὲ ἕκασται 220
 ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
 χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα,
 γαυλοὶ τε σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
 ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρῶτισθ' ἔταροι λίσσονται ἐπέεσσιν

τυρῶν αἰνυμένους ἶέναι πάλιν, αὐτὰρ ἔπειτα 225
 καρπαλίμως ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
 σηκῶν ἐξελάσαντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην, ἣ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἴ μοι ξείνια δοίη.
 οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἐτάροισι φανεῖς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. 230

ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν μένομέν τε μιν ἔνδον
 ἤμενοι, εἶος ἐπῆλθε νέμων. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
 ὕλης ἀξαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη,
 ἔντοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. 235
 ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
 αὐτὰρ ὃ γ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα
 πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενα λείπε θύρηφιν,
 ἀρνειοὺς τε τράγους τε, βαθείης ἔντοθεν αὐλῆς.
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' ἀείρας, 240
 ὄβριμον· οὐκ ἂν τὸν γε δύω καὶ εἵκοσ' ἄμαξαι
 ἐσθλαὶ τετράκηνκλοι ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν.
 τόσσην ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρησιν.
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν ὄις καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρουον ἦκεν ἐκάστη. 245
 αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμηνσάμενος κατέθηκεν,
 ἤμισυ δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγγεσιν, ὄφρα οἱ εἴη
 πίνειν αἰνυμένῳ καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, 250
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἴσιδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·
 ὦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
 ἦ τι κατὰ προῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε ληιστῆρες, ὑπεῖρ ἄλλα, τοί τ' ἀλώονται
 ψυχὰς παρθέμενοι κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες; 255

ὥς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 δειδάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.
 ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἡμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπλαγχθέντες Ἀχαιοὶ
 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης, 260
 οἴκαδε ἴεμενοι, ἄλλην ὁδὸν ἄλλα κέλευθα
 ἦλθομεν· οὐτῶ που Ζεὺς ἠθέλε μῆτίσασθαι.
 λαοὶ δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
 τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἔστιν·
 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαοὺς 265
 πολλοὺς. ἡμεῖς δ' αὖτε κιχανόμενοι τὰ σὰ γούνα
 ἰκόμεθ', εἴ τι πόροις ξεινήιον ἦε καὶ ἄλλως
 δοίης δωτίνην, ἣ τε ξείνων θέμις ἔστιν.
 ἀλλ' αἰδεῖτο, φέριστε, θεοὺς· ἱκέται δέ τοι εἰμεν,
 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, 270
 ξείνιος, ὃς ξεινοῖσιν ἄμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·

ὥς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλέϊ θυμῷ·
 νηπίος εἰς, ὃ ξεῖν', ἣ τηλόθεν εἰλήλουθας,
 ὅς με θεοὺς κέλεαι ἢ δειδόμεν ἢ ἀλέασθαι·
 οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίοχου ἀλέγουσιν 275
 οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπεὶ ἣ πολὺ φέρετροί εἰμεν·
 οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθρος ἀλευάμενος πεφιδοίμην
 οὔτε σεῦ οὔθ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.
 ἀλλὰ μοι εἴφ', ὅπῃ ἔσχεις ἰὼν ἐνεργέα νῆα,
 ἣ που ἐπ' ἐσχατιῆς, ἣ καὶ σχεδόν, ὕφρα δαείω· 280

ὥς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλὰ,
 ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·
 νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
 ἄκρῃ προσπελάσας· ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν· 285
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον·

ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν,
 σὺν δὲ δύω μάρψας ὣς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
 κόπτ'. ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν. 290
 τοὺς δὲ διὰ μελεῖστί ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·
 ἦσθιε δ' ὣς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν,
 ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα.
 ἡμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέδομεν Διὶ χεῖρας,
 σχέτλια ἔργ' ὀρόωντες, ἀμηχανίῃ δ' ἔχε θυμόν. 295
 αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσσατο νηδὺν
 ἀνδρόμεα κρεῖ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκροτον γάλα πίνων,
 κεῖτ' ἔντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μῆλων.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν
 ἄσπον ἰών, ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ, 300
 οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν,
 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρुकεν.
 αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον·
 οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέειπεν. 305
 ὣς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῷ δῖαν·
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἤμελγε κλυτὰ μῆλα,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρουον ἦκεν ἐκάστη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἃ ἔργα, 310
 σὺν δ' ὃ γε δὴ αὖτε δύω μάρψας ὠπλίσσατο δειπνον.
 δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πίονα μῆλα,
 ῥηιδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 ἄψ' ἐπέθιγ', ὥς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείῃ.
 πολλῇ δὲ ῥοίῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα· 315
 Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην κακὰ βυσσοδομεύων,
 εἰ πῶς τισαίμην, δοίῃ δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηῶ,
 χλωρὸν ἐλαῖνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη 320
 ἀνάνθεν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσκόμεν εἰσορόωντες
 ὅσσον θ' ἴστων νηὶς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος εὐρείης, ἥ τ' ἐκπεράα μέγα λαῖτμα·
 τόσσον ἔην μῆκος, τόσσον πάχος εἰσοράσθαι.
 τοῦ μὲν ὅσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς 325
 καὶ παρέθην· ἐτάροισιν, ἀποξῦσαι δὲ κέλευσα.
 οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς
 ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηνκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,
 ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή· 330
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάσθαι ἄνωγον,
 ὅς τις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν αἰείρας
 τριῦσαι ἐπ' ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι.
 οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην. 335
 ἐσπέριος δ' ἦλθεν καλλιφρονίᾳ μῆλα νομεύων.
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα
 πάντα μάλ', οὐδέ τι λείπε βαθείης ἐντοθεν αὐλῆς,
 ἥ τι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευσεν.
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑψόσ' αἰείρας, 340
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβροτὸν ἦκεν ἐκάστη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπεύσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
 σὺν δ' ὃ γε δὴ αὐτε δῶα μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήυδων ἄγχι παραστάς, 345
 κισσῦβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τίη, πῖε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα,
 ὄφρ' εἰδῆς, οἷόν τι ποτὶν τόδε νηὶς ἐκελεύθει

ἡμετέρῃ. σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
οἴκαδ' ἐπέμψειας· σὺ δὲ μαίνεαι οὐκέτ' ἀνέκτως. 350
σχέτλιε, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο

ἀνθρώπων πολέων, ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας;
ὥς ἐφάμην, ὃ δ' ἔδεκτο καὶ ἐκπιεν· ἦσατο δ' αἰνῶς
ἡδὺ ποτὸν πίνων καὶ μ' ἥτεε δευτέρου αὐτῆς·
,δὸς μοι ἐτι' πρόσφρων, καὶ μοι τεοῦ οὐνομα εἰπὲ 355
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
καὶ γὰρ Κυνκλώπεσσι φέρει ξείδωρος ἄρουρα
οἶνον ἐριδτάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὕμβρος ἀέξει·
ἀλλὰ τόδ' ἄμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ.

ὥς φάτ', ἀτὰρ οἱ αὐτῆς ἐγὼ πόρον αἰδοπα οἶνον. 360
τρὶς μὲν ἔδωκα φέρων, τρὶς δ' ἐκπιεν ἀφραδίῃσιν.
αὐτὰρ ἀπεί Κύνκλωπα περὶ φρένας ἥλυθεν οἶνος,
καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσηύδων μελιχίοισιν·
,Κύνκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτόν, αὐτὰρ ἐγὼ τοι
ἐξερέω· σὺ δέ μοι δὸς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης. 365
Οὔτις ἐμοί γ' ὄνομα· Οὔτιν δέ με κικλήσκουσιν
μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.

ὥς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεὲς θυμῷ·
,Οὔτιν ἐγὼ πνύματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐταροῖσιν,
τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται. 370

ἧ καὶ ἀνάκλινθεις πέσεν ὕπτιος, αὐτὰρ ἔπειτα
καίτ' ἀποδοχμῶσας παχὺν αὐχένα, καὶ δέ μιν ὕπνος
ἤρει πανδαμάτωρ· φάρυγος δ' ἐξεσσυτο οἶνος
ψάμοι τ' ἀνδρόμεοι· ὃ δ' ἐρεῦνέτο οἶνοβαρεῖων.
καὶ τότε ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, 375
εἰὼς θερμαίνοντο· ἔπεσσι δὲ πάντας ἐταίρους
θάρασύνον, μή τις μοι ὑποδείσας ἀναδύη·
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ὁ μοχλὸς ἐλάινος ἐν πυρὶ μέλλεν
ἄψεσθαι χλωρὸς περ ἐών, διεφαίνεται δ' αἰνῶς,

καὶ τότε ἔγων ἄσσον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι 380
ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.

οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάινον, ὅξυν ἐπ' ἄκρῳ,
ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν· ἐγὼ δ' ἐφ' ὑπερθεν ἐρείσθεις
δίνεον, ὥς ὅτε τις τρυπῶ δορυ νῆιον ἀνὴρ
τρυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεῖουσιν ἱμάντι 385
ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρεχει ἐμμενές αἰεὶ.

ὥς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυριήκεα μοχλὸν ἐλόντες
δινέομεν, τὸν δ' αἷμα περιόρρεε θερμὸν ἰόντα.

πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν ἀντμή
γλήνης καίτομένης, σφαραγεύντο δέ οἱ πυρὶ ῥίξαι. 390

ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρον
εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ μεγάλα ἰάχοντα

φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
ὥς τοῦ σίξ' ὀφθαλμοῦς ἐλαϊνέῳ περὶ μοχλῷ.

σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ, 395
ἡμεῖς δὲ δείσαντες ἀπεσσύμεθ'· αὐτὰρ ὁ μοχλὸν

ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.

τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἁλύων,
αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευεν, οἷ ῥά μιν ἀμφὶς
ᾤκεον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας. 400

οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
ἰστάμενοι δ' εἶροντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κήδοι·

τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὥδε βόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα;

ἢ μή τις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει; 405

ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίηφιν;

τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
,ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν·

οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·

,εἰ μὲν δὴ μή τις σε βιάζεται οἶον ἐόντα, 410

νοῦσόν γ' οὐ πως ἔστι Διὸς μεγάλου ἀλέασθαι,
ἀλλὰ σὺ γ' εὐχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἄνακτι.

ὥς ἄρ' ἔφαν Ἀπιόντες, ἔμδν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
ὥς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἔμδν καὶ μῆτις ἀμύμων.

Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν 415

χερσὶ ψηλαφόων ἀπὸ μὲν λίθον εἴλε θυράων,

αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρήσιν καθέζετο χεῖρε πετάσσας,

εἰ τινά που μετ' ὕεσσι λάβοι στείχοντα θυράζε·

οὔτω γάρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.

αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ὅχ' ἄριστα γένοιτο, 420

εἰ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἤδ' ἐμοὶ αὐτῷ

εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον

ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.

ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή.

ἄρσενες οἷες ἦσαν ἐντροφέες δασύμαλλοι, 425

καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·

τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐντροφέεσσι λύγοισιν,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὖδε πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς,

σύντροις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,

τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἵτην σώοντες ἐταίρους. 430

τροῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' ἦιες φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε —

ἄρνεϊδὸς γὰρ ἦν μήλων ὅχ' ἄριστος ἀπάντων,

τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς

κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν ἁώτου θεσπεσίῳ

νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ. 435

ὥς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἡῷ δῖαν·

ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,

καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα,

θήλειαι δὲ μέμηκον ἀνήμελκτοι περὶ σηνούς·

οὔθ' αὖτε γὰρ σφαραγεῦντο. ἄναξ δ' ὀδύνησι κακῆσιν 440

τειρόμενος πάντων δίων ἐπεμαίετο νῶτα

ὀρθῶν ἐσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων ὀίων στέρνοισι δέδεντο.
 ὕστατος ἀρνειὸς μῆλων ἔστειχε θύραζε
 λάχνῳ στεινόμενος καὶ ἔμοι πυκινὰ φρονέοντι. 445
 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 ,κριε πέπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μῆλων
 ὕστατος; οὐ τι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴῳν,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμειαι τέρεν' ἄνθεα ποίης
 μακρὰ βιβάς, πρῶτος δὲ ῥοὰς ποταμῶν ἀφικάνεις, 450
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίειαι ἀπονέεσθαι
 ἔσπεριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σύ γ' ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι δαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 Οὔτις, ὃν οὐ πῶ φημι πεφυγμένον εἶναι ὄλεθρον. 455
 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅππῃ κεῖνος ἔμὸν μένος ἡλασκάξει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλη
 θεινομένου φαίλιτο πρὸς οὔδει, καὶ δέ κ' ἔμὸν κῆρ
 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρεν Οὔτις. 460
 ὥς εἰπὼν τὸν κριὸν ἀπὸ ἔο πέμπε θύραζε.
 ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς
 πρῶτος ὑπ' ἀρνειοῦ λυόμην, ὑπέλυσα δ' ἐταίρους.
 καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα 465
 ἰκόμεθ'. ἀσπάσιοι δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἳ φύγομεν θάνατον, τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἐκάστω,
 κλαίειν, ἀλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 πόλλ' ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρὸν ὕδωρ. 470
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.

ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσηγύδων κερτομίλοισιν·
,Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάκλιδος ἀνδρὸς ἐταί-
ρους

475

ἔδμεναι ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν.
καὶ λίην σέ γ' ἐμελλε κινήσεσθαι κακὰ ἔργα,
σχέτλι', ἐπεὶ ξείνους οὐχ ἄξιο σῶ ἐνὶ οἴκῳ
ἐσθιέμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι·

ὥς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον, 480
ἦκε δ' ἀπορρηξίας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο,
καδ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο
[τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἴημον ἄκρον ἰκέσθαι].

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
τὴν δ' ἄψ ἡπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, 485
πλημυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν
ῶσα παρῆξ, ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα·
ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
κρατὶ κατανεύων· οἳ δὲ προπесόντες ἔρεσσον. 490

ἀλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
καὶ τότε δὴ Κύκλωπα προσηγύδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·

,σχέτλιε, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθιζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα 495
αὐτὶς ἐς ἡπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόθ' ὀλέσθαι.

εἰ δὲ φθεγξαμένου τευ ἢ αὐδήσαντος ἄκουσεν,
σύν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆα δοῦρα
μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν·

ὥς φάσαν, ἀλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυ-
μόν,

500

ἀλλὰ μιν ἄψορον προσέφην κεκοιτηότι θυμῷ·

,Κύκλωψ, αἶ κέν τίς σε καταδνητῶν ἀνθρώπων
ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν,
φάσθαι Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
νιδὼν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ἔχοντα. 505

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οἰμῶξας ἡμείβετο μύθῳ·
,ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με παλαίφατα θῆσφαθ' ἱκάνει.
ἔσκε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνη ἐκέκαστο
καὶ μαντενόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν. 510

ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσσω,
χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἀμαρτήσεσθαι ὅπωπῆς.
ἀλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην
ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
νῦν δέ μ' ἔων ὀλίγος τε καὶ οὔτιδανός καὶ ἄκικος 515
ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἐπεὶ μ' ἔδαμάσσατο οἴνῳ.
ἀλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ ξείνια θείῳ
πομπὴν τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν ἐννοσίγαιον·
τοῦ γὰρ ἐγὼ πάϊς εἰμί, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι·
αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἰήσεται, οὐδέ τις ἄλλος 520
οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. 520

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
,αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄιδος εἴσω,
ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἰήσεται οὐδ' ἐνοσίχθων. 525

ὣς ἐφάμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
εὖχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
,κλυῖδι, Ποσειδάων γαιήοχε κυανοχαῖτα,
εἰ ἐτέον γε σὸς εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
δὸς μὴ Ὀδυσσῆα πτολιπόρθιον οἰκαδ' ἰκέσθαι 530
[νιδὼν Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ἔχοντα].
ἀλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι

οἶκον ἐνκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
ὄψε κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἐταίρους,
νῆος ἐπ' ἄλλοτρίης, εὖροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ. 535

ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε κυανοχαίτης.
αὐτὰρ ὃ γ' ἐξαῦτις πολὺν μείζονα λᾶαν αἰέρας
ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλεθρον,
καδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἴημιον ἄκρον ἰκέσθαι. 540

ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
τὴν δὲ πρόσω φέρε κύμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἔνθα περ ἄλλαι
νῆες ἐύσσελμοι μένον ἄθροαι, ἀμφ' δ' ἐταῖροι
εἶατ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέγμενοι αἰεῖ, 545

νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάδοισιν,
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλόντες
δασσάμεθ', ὥς μή τίς μοι ἀτεμβόμενος κίλοι ἴσῃς.
ἄρνεϊδὸν δ' ἐμοὶ οἶω ἐνκνήμιδες ἐταῖροι 550

μῆλων δαιομένωνν δόσαν ἔξοχα· τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
Ζηνὶ κελαινεφεί Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
ῥέξας μῆρ' ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
ἀλλ' ὃ γε μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
νῆες ἐύσσελμοι καὶ ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι. 555

ὣς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·

ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως, 560

δὴ τότε ἔγων ἐτάροισιν ἐποτρύννας ἐκέλευσα·
αὐτοὺς τ' ἀμβάλειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,

ἔξῃς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτων ἐρετμοῖς.

ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ, 565
ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων καὶ
Κίρκης.

Αἰολίην δ' ἐς ὑῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
Αἰολος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ· πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος
χάλκεον ἄρρηκτον, λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
τοῦ καὶ δῶδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν, 5
ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἷες ἡβώνοντες·
ἐνθ' ὃ γε θυγατέρας πόρεν υἷασιν εἶναι ἀκοίτις.
οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρι κεδνῇ
δαίνυνται, παρὰ δέ σφιν ὄνειάτα μυρία κεῖται,
κνισῆεν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ 10
ἡματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίῃς ἀλόχοισιν
εὐδους' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖσι λέχεσιν.
καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πόλιν καὶ δῶματα καλά.
μῆνα δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,
Ἴλιον Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν· 15
καὶ μὲν ἐγὼ τῷ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼν ὁδὸν ἤτεον ἠδὲ κέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεῦχε δὲ πομπήν.
δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκὸν βοδὸς ἐννεῶροιο,
ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα· 20

κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων,
 ἡμὲν πανέμεναι ἢ δ' ὀρνύμεν, ὅν κ' ἐθέλῃσιν.
 νῆλ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδει μέρμιδι φαεινῇ
 ἀργυρῇ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
 αὐτὰρ ἔμοι πνοιὴν Ζεφύρου προέηκεν ἀῆναι, 25
 ὄφρα φέροι νῆάς τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
 ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπωλόμεθ' ἀφραδίῃσιν.

ἐννῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα,
 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἔοντες· 30
 ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα,
 αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμων, οὐδέ τῳ ἄλλῳ
 δῶχ' ἐτάρων, ἵνα θᾶσσον ἰκοίμεθα πατρίδα γαῖαν·
 οἱ δ' ἔταροι ἐπέεσσι πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
 καὶ μ' ἔφασαν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἄγεσθαι
 δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο. 36
 ὣδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 ὦ πόποι, ὥς ὅδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
 ἀνθρώποις, ὅτεών τε πόλιν καὶ γαῖαν ἵκηται.
 πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ 40
 ληίδος, ἡμεῖς δ' αὖτε ὁμῇν ὁδὸν ἐκτελέσαντες
 οἴκαδε νισσόμεθα κενεὰς σὺν χειρας ἔχοντες·
 καὶ νῦν οἱ τὰδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
 Αἴολος. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδῶμεθα, ὅττι τὰδ' ἐστίν,
 ὅστος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκήῃ ἔνεστιν· 45

ὣς ἔφασαν, βουλὴ δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
 ἀσκὸν μὲν λῦσαν, ἄνεμοι δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
 τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρεν πόντονδε θύελλα
 κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος. αὐτὰρ ἐγὼ γε
 ἐργόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμήριξα, 50
 ἥε πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμην ἐνὶ πόντῳ,

ἥ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
 ἀλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα, καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηὶ
 κείμεν. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
 αὐτίς ἐπ' Αἰολίην νῆσον, στενάχοντο δ' ἑταῖροι. 55

ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ,
 αἴψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἡδὲ ποτήτος,
 δὴ τότε' ἐγὼ κήρυκά τ' ὀπασσάμενος καὶ ἑταῖρον
 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δῶματα· τὸν δὲ κίχανον 60
 δαινύμενον παρὰ ἥ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
 ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
 ἐξόμεθ'. οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἔκ τ' ἐρέοντο·
 πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων;
 ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀφίκοιο 65
 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα καὶ εἴ πού τοι φίλον ἔστιν·

ὥς φάσαν, αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον ἀχνύμενος κῆρ·
 ἄασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσί τε ὕπνος
 σχέτιλος. ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν·

ὥς ἐφάμην μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν, 70
 οἱ δ' ἄνεω ἐγένοντο· πάτηρ δ' ἠμείβετο μύθῳ·
 ,ἔρρ' ἐκ νῆσον θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζῶντων·
 οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
 ἄνδρα τόν, ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν·
 ἔρρε, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις· 75
 ὥς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.

ἔνθεν δὲ προτέρῳ πλέομεν ἀκαχήμενοι ἥτορ.
 τεύρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς
 ἡμετέρῃ ματίῃ, ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.
 ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, 80
 ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμουν αἰπὺν πτολίεθρον,
 Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμήν

ἡπύει εἰσελάων, ὃ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει.
 ἔνθα κ' ἄνπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθοὺς,
 τὸν μὲν βουκολέων, τὸν δ' ἄργυρα μῆλα νομεύων· 85
 ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι.
 ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἦλθομεν, ὃν πέρι πέτρῃ
 ἡλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν,
 ἀκταὶ δὲ προβλήτες ἐναντῖαι ἀλλήλησιν
 ἐν στόματι προύχουσιν, ἀραιή δ' εἰσοδὸς ἐστίν, 90
 ἐνθ' οἳ γ' εἰσὼ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.
 αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοίλοιο δέδεντο
 πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῦμά γ' ἐν αὐτῷ,
 οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον, λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σκέθον ἔξω νῆα μέλαιναν, 95
 αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσματα δήσας.
 ἔστην δὲ σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν·
 ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,
 καπνὸν δ' οἷον ὀρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἰσδοντα.
 δῆ τότ' ἐγὼν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας, 100
 οἳ τινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 οἳ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην ὁδόν, ἧ περ ἄμαξαι
 ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην,
 κούρη δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὕδρευούσῃ, 105
 θυγατέρ' ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο.
 ἡ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρῆεθρον
 Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστρ' φέρεσκον·
 οἳ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον ἐκ τ' ἐρέοντο,
 ὅς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσοι· 110
 ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερεφές δῶ.
 οἳ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δῶματα, τὴν δὲ γυναῖκα
 εὔρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφῇν, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.

ἡ δ' αἴψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιπατῆα,
 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον. 115
 αὐτίχ' ἓνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δεῖπνον·
 τῷ δὲ δὴ αἰζαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθην.
 αὐτὰρ ὁ τεῦχε βοῆν διὰ ἄστεος· οἳ δ' αἰόντες
 φοίτων Ἰφθιμοὶ Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,
 μυρῖοι, οὐκ ἄνδρεςσὶν εἰκότες, ἀλλὰ Γίγασιν. 120
 οἳ ῥ' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθέσι χερμαδίοισιν
 βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρειν
 ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νηῶν· θ' ἅμα ἀγνυμενῶν·
 ἰχθυὺς δ' ὣς πείροντες ἀτερπέα δαῖτα φέροντο.
 ὄφρ' οἳ τοὺς ὄλεκον λιμένος πολυβενθέος ἐντός, 125
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔκοψα νεὸς κυανοπρώροιο.
 αἴψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν·
 οἳ δ' ἅλα πάντες ἀνέρριψαν δείσαντες ὄλεθρον. 130
 ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας
 νηὺς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἅλλαι ἀολλέες αὐτόθ' ὄλοντο.
 ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφίκομεθ'· ἔνθα δ' ἔναιεν 135
 Κίρκη ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φρασιμβρότου Ἑλίοιο
 μητρός· τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.
 ἔνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ κατηγαρόμεσθα σιωπῇ 140
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 ἔνθα τότε ἐκβάντες δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμᾶρ ἐνπλόκαμος τέλεσ' Ἡώς,

καὶ τότε ἔγῳ ἐμὸν ἔργος ἔλῳ καὶ φάσγανον ὄξυ 145
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήιον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἰδοίμι βροτῶν ἐνοπὴν τε πνθοίμην.
 ἔστιν δὲ σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθῶν,
 καὶ μοι εἰσατο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Κίρκης ἐν μεγάροισι, διὰ δρυμὰ πικρὰ καὶ ὕλην. 150
 μερμήριξα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 ἔλθεῖν ἥδ' ἐπνθέσθαι, ἐπεὶ ἶδον αἰθοπα καπνόν.
 ὧδε δέ μοι φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
 δεῖπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πνθέσθαι. 155
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἔοντα,
 ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν εἰς ὁδὸν αὐτὴν
 ἦκεν. ὁ μὲν ποταμόνδε κατήειν ἐκ νομοῦ ὕλης
 πιόμενος· δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἡελίοιο· 160
 τὸν δ' ἔγῳ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσσα νῶτα
 πληῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν,
 καδὲ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρὰν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
 τῷ δ' ἔγῳ ἐμβαίνων δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖτις κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ 165
 εἶας· αὐτὰρ ἔγῳ σπασάμην ῥῶπας τε λύγους τε,
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄργυιαν, ἐνστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν
 πλεξάμενος συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου,
 βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν
 ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐ πως ἦεν ἐπ' ὧμον 170
 χεῖρὶ φέρειν ἑτέρῃ· μάλα γάρ μέγα θηρίον ἦεν.
 καδὲ δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς, ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μευλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ,ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ
 εἰς Αἶδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἡμᾶρ ἐπέλθῃ· 175

ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρωσίς τε πόσις τε,
μνησόμεθα βρώμης, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῶ.⁴

ὥς ἐφάμην, οἳ δ' ὦκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο,
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλδς ἀτρυγέτοιο
θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. 180
αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

ὥς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἤμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν, 185
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
ἤμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·
[κέκλυτέ μεν μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι·]
ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ζόφος οὐδ' ὅπῃ ἥώς,
οὐδ' ὅπῃ ἥελιος φραεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν, 191
οὐδ' ὅπῃ ἀννεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα θᾶσσον,
εἴ τις ἔτ' ἔσται μῆτις. ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
εἶδον γὰρ σκοπιῇν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν
νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται· 195
αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσση
ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.⁴

ὥς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλᾶσθη φίλον ἦτορ
μνησαμένοις ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο 200
Κύκλωπός τε βίης μεγάλητορος ἀνδροφάγοιο.
κλαῖον δὲ λιγέως θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις προΐξιος ἐγίγνετο μυρομένοισιν.
αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας ἐκνήμιδας ἑταίρους
ἡρίθμεον, ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὕπασσα·
τῶν μὲν ἐγὼν ἤρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής. 205
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὦκα·

ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο
 βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῷ γε δύω καὶ εἰκος' ἑταῖροι
 κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γούοντας ὑπὸ σθεν.
 εὖρον δ' ἐν βῆσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης 210
 ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ·
 ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἢ δὲ λέοντες.
 τοὺς αὐτῇ κατέτελξεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν
 οὐδ' οἷ γ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοί γε
 οὐρῆσιν μακροῇσι περισσάινοντες ἀνέσταν. 215
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἀνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα
 σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ,
 ὥς τοὺς ἀμφὶ λύκοι κρατερώνυχες ἢ δὲ λέοντες
 σαῖνον· τοὶ δ' ἔδεισαν, ἐπεὶ ἶδον αἰνὰ πέλωρα.
 ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο, 220
 Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ,
 ἰστὸν ἐποιχομένης μέγαν ἄμβροτον, οἷα θεᾶων
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Πολίτης ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν κεδνότητος τε· 225
 ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἰστὸν
 καλὸν ἀοιδιάει, δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμένυκεν,
 ἢ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθεγγώμεθα θᾶσσον.
 ὥς ἄρ' ἐφώνησεν, τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες.
 ἢ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὦξε φαεινὰς 230
 καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινε, δισάμενος δόλον εἶναι.
 εἶσεν δ' εἰσαγαγοῦσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
 ἐν δὲ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιστα καὶ μέλι χλωρὸν
 οἴνω Πραμνεῖῳ ἐκύνε· ἀνέμισγε δὲ σίτω 235
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαθοῖατο πατρίδος αἵης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα

ῥάβδῳ πεπληγνυῖα κατὰ συφεοῖσιν ἔεργνυ.

οἱ δὲ σῶν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρίχας τε
καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἔμπεδος, ὥς τὸ πάρος περ.

ὥς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο, τοῖσι δὲ Κίρκη 241
πάρ ῥ' ἄκυλον βάλανόν τε βάλεν καρπὸν τε κρानεῖης
ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν·

Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοήν ἐπὶ νῆα μέλαιναν
ἀγγελίην ἐτάρων ἐρέων καὶ ἀδευκέα πότμον. 245

οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος ἰέμενός περ,
κῆρ ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὤιετο θυμός.

ἀλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν ὄλεθρον· 250

ἦομεν, ὥς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαιδίμ' Ὀδυσσεῦ·
εὐρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλὰ
[ξεστοῖσιν λάεσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ].

ἔνθα δέ τις μέγαν ἰστὸν ἐποιχομένην λίγ' αἶδεν
ἢ θεὸς ἢ γυνή· τοὶ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες· 255

ἢ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὦξε φαιινὰς
καὶ κάλει· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖησιν ἔποντο·
αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.

οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσκοπίαζον· 260

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ξίφος ἀργυρόηλον
ῥομοῖν βαλόμην, μέγα χάλκεον, ἀμφὶ δὲ τόξα·
τὸν δ' ἄψ ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγήσασθαι.

αὐτὰρ ὃ γ' ἀμφοτέρῃσι λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων
[καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα]· 265

μὴ μ' ἄγε κεῖσ' ἀέκοντα, διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
οἶδα γάρ, ὥς οὔτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον
ἄξεις σῶν ἐτάρων. ἀλλὰ ξὺν τοῖσδεσι θᾶσσον

φρεύωμεν· ἔτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἡμᾶρ·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
,Εὐρύλοχ', ἧ τοι μὲν σὺ μὲν' αὐτοῦ τῷδ' ἐνὶ χώρῳ 271
ἔσθων καὶ πίνων κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι, κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη·

ὥς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήμιον ἠδὲ θαλάσσης.
ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας 275
Κίρκης ἵξεσθαι πολυφαρμάκου ἐς μέγα δῶμα,
ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόρραπις ἀντεβόλησεν
ἐρχομένῳ πρὸς δῶμα, νεηνίῃ ἀνδρὶ εἰοικώς,
πρῶτον ὑπὴνύτῃ, τοῦ περ χαριεστάτῃ ἦβη·
ἐν τ' ἄρα μοι φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
,πῇ δὴ αὐτ'; ὦ δύστηνε, δι' ἄκριας ἐρχεαι οἶος, 281
χώρου ἄιδρις ἐών; ἔταροι δέ τοι οἷδ' ἐνὶ Κίρκης
ἐρχεται ὥς τε σύες πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.

ἧ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἐρχεαι; οὐδέ σε φημι
αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σὺ γ', ἐνθα περ ἄλλοι. 285
ἀλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω.

τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
ἐρχεν, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλάλκῃσιν κακὸν ἡμᾶρ.

πάντα δέ τοι ἐρέω ὀλοφώϊα δήνεα Κίρκης.

τεύξει τοι κνκεῶ, βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ. 290

ἀλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἑάσει
φάρμακον ἐσθλόν, ὃ τοι δώσω, ἐρέω δὲ ἕκαστα.

ὁππότε κεν Κίρκῃ σ' ἐλάσῃ περιμήκει ῥάβδῳ,
δὴ τότε σὺ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Κίρκῃ ἐπαῖξαι, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων. 295

ἠ δέ σ' ὑποδείσσα καλήσεται εὐνηθῆναι·
ἐνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν,
ὄφρα κέ τοι λύσῃ θ' ἑτάρους αὐτόν τε κομίσῃ·
ἀλλὰ κέλεσθαί μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,

μή τί τοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο, 300
μή σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ·

ὥς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον ἀργεῖφόντης
ἐκ γαίης ἐρύσας καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
ῥίξῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος·
μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί· χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
ἀνδράσι γε θνητοῖσι, θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται. 306

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
νῆσον ἀν' ὑλήεσσαν, ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
ἦμα, πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.
ἔσθην δ' εἰνὶ θυρήσιν θεᾶς καλλιπλοκάμοιο· 310

ἐνθα σταῖς ἐβόησα, θεὰ δέ μοι ἔκλυεν αὐδῆς.
ἦ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θυράς ὦϊξε φαιινὰς
καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν ἀκαχήμενος ἦτορ.
εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου
καλοῦ δαιδαλέον· ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν· 315

τεῦχε δέ μοι κυκεῶ χροσέῳ δέπαι, ὄφρα πίοιμι,
ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔθελξεν,
ῥάβδῳ πεπληγνυῖα ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
,ἔρχεο νῦν συφεόνδε, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων· 320
ὥς φάτ', ἐγὼ δ' ἄορ ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥς τε κτάμεναι μενεαίνων.

ἦ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
καί μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
,τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς; 325
θαυμά μ' ἔχει, ὥς οὔ τι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης·
οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
ὅς κε πῆν καὶ πρῶτον ἀμείψεται ἔρκος ὁδόντων.
[σοὶ δέ τις ἐν στήθεσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν.]

ἦ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολύτροπος, ὃν τέ μοι αἰεὶ 330

φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόρραπισ ἀργεῖφόντης
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα δοῇ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεό, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν, ὄφρα μιγέντε
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι πεποιídoμεν ἀλλήλοισιν. 335

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κέλει σοὶ ἥπιον εἶναι,
 ἢ μοι σῶς μὲν ἔσθῃ κας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους,
 αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα δολοφρονέουσα κελεύεις
 εἰς θάλαμόν τ' ἵεναι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς, 340
 ὄφρα με γυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείης.
 οὐδ' ἂν ἐγὼ γ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μή τί μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

ὣς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυνεν, ὥς ἐκέλευον. 345
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσέν τε τελεῦτησέν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἐγὼ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέος εὐνῆς.

ἀμφίπολοι δ' ἄρα τέως μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἵ οἱ δῶμα κάτα δρήσταιραι ἔασιν·
 γίγνονται δ' ἄρα ταί γ' ἐκ τε κρηνέων ἀπὸ τ' ἀλσέων 350
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν.
 τᾶων ἣ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ δῆγεια καλὰ
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἣ δ' ἑτέρη προπάροιθε θρόνων ἐτίταινε τραπέζας
 ἀργυρέας, ἐπὶ δέ σφι τίθει χρύσεια κάνεια· 355
 ἣ δὲ τρίτῃ κρητῇρι μελίφρονα οἶνον ἐκίονα
 ἡδὺν ἐν ἀργυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἣ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ, λαίνετο δ' ὕδωρ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ξέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ, 360
 ἐς ῥ' ἀσάμινθον ἔσασα λό' ἐκ τρίποδος μεγάλου,

θυμῆρες κεράσασα, κατὰ κρατός τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματος θυμοφθόρον εἴλετο γυίων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ λουῖσέν τε καὶ ἐχρίσεν λίπ' ἐλαίῳ,
 ἄμφι δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα, 365
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγοῦσα ἐπὶ θρόνον ἀργυροῆλου
 καλοῦ δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θορῆνυς ποσὶν ἦεν.
 [χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ χρυσεῖῃ ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν. 370
 σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδата πόλλ' ἐπιθεῖσα χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθιέμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἡνδανε θυμῷ,
 ἀλλ' ἤμην ἄλλο φρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός·

Κίρκη δ' ὥς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον οὐδ' ἐπὶ σίτῳ 375
 χεῖρας ἰάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔξαι ἴσος ἀναύδῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἅπτεαι οὐδὲ ποτιήτος;
 ἦ τινα που δόλον ἄλλον ὀίαι· οὐδέ τί σε χρὴ 380
 δειδίμεν· ἦδη γάρ τοι ἀπώμοσα καρτερὸν ὄρκον·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίῃ πάσσασθαι ἐδητύος ἠδὲ ποτιήτος,
 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι; 385
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρήϊρας ἐταίρους·

ὥς ἐφάμην, Κίρκη δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκειν
 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωξε συφειοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικότας ἐννεώροισιν. 390
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάστῳ φάρμακον ἄλλο·

τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 ἄνδρες δ' ἄψ ἐγένοντο νεώτεροι, ἢ πάρος ἦσαν, 395
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράσθαι.

ἔγνωσαν δέ μ' ἐκεῖνοι ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 παῖσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδν γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
 ἦ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηγύδα δῖα θεάων· 400

,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 αὐτὸς δ' ἄψ ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἐταίρους· 405

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.
 εὖρου ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἐταίρους

οἴκτρ' ὀλοφυρομένους θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας, 410
 ἔλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται·

παῖσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι, οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμ' ἐκεῖνοι ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς 415

ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίαιτο καὶ πόλιν αὐτὴν
 τροχέης Ἰθάκης, ἵνα τε τράφεν ἡδὲ γένοντο.

καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ,σοὶ μὲν νοστήσαντι, διοτρεφές, ὥς ἐχάρημεν,
 ὥς εἴ τ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαῖαν· 420
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον ὄλεθρον·

ὥς ἔφην, αὐτὰρ ἐγὼ προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 ,νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,

κτῆματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσομεν ὄπλα τε πάντα·
αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθε ἐμοὶ ἅμα πάντες ἔπεσθαι, 425
ὄφρα ἰδηθ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης
πίνοντας καὶ ἔδοντας· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχουσιν.

ὥς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
Εὐρύλοχος δέ μοι οἶος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους
[καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα]· 430
,ᾧ δειλοί, πόσ' ἴμεν; τί κακῶν ἱμείρετε τούτων,
Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι, ἥ κεν ἅπαντας
ἢ σὺς ἢ ἐ λύκους ποιήσεται ἢ ἐ λέοντας,
οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη,
ὥς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσανλον ἴκοντο 435
ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
τούτου γὰρ καὶ κεῖνοι ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.'

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γε μετὰ φρεσὶ μερμηρίζα,
σπασσάμενος ταυνύκηες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
τῷ οἱ ἀποπλήξας κεφαλὴν οὐδάσδε πελάσσαι 440
καὶ πηῶ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
μειλιχίοις ἐπέεσιν ἐρήτνον ἄλλοθεν ἄλλος·
,διογενές, τοῦτον μὲν ἔασομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.' 445

ὥς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήιον ἠδὲ θαλάσσης.
οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηὶ λέλειπτο,
ἀλλ' ἔπετ'· ἔδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν.

τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
ἐνδυκέως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ, 450
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖνας οὔλας βάλεν ἠδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' ἐν πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσσαντό τ' ἐσάντα,
κλαῖον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

ἡ δέ μεν ἄγχι σιᾶσα προσηύδα δῖα θεάων· 455

[διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτή,
ἡμὲν ὅσ' ἐν πόντῳ πάθεται ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἦδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ·
ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον, 460
εἰς ὃ κεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον ἐλείπετε πατρίδα γαῖαν
τροχέϊς Ἰθάκης. νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι,
αἰὲν ἄλλης χαλεπῆς μεμνημένοι, οὐδέ ποθ' ὕμιν
θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπεὶ ἡ μάλα πολλὰ πέποσθε· 465

ὥς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
ἐνθα μὲν ἡματα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα μακρὰ τελέσθη], 470
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρίηρες ἑταῖροι·
,δαιμόνι', ἦδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἰῆς,
εἴ τοι θέσφατόν ἐστι σαωθῆναι καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑπόροφον καὶ σῆν ἐς πατρίδα γαῖαν·

[ὥς ἔφαν, αὐτὰρ ἐμοί γ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ. 475
ὥς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥελιον καταδύντα
ἡμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἥμος δ' ἥελιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκίοεντα.]
αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς 480
γούνων ἐλλιτάνευσα, θεὰ δέ μεν ἔκλυεν αὐδῆς·
[καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·]

,ὦ Κίρκη, τέλεσόν μοι ὑπόσχεσιν, ἦν περ ὑπέσθης,
οἴκαδε πεμφέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἦδη,
ἦδ' ἄλλων ἐτάρων, οἷ· μεν φθινύθουσι φίλον κῆρ 485

ἄμφ' ἔμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύ γε νόσφι γένῃαι·

ὥς ἐφάμην, ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·

,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῷ ἐνὶ μίμνετε οἴκῳ.

ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι 490

εἰς Ἀἶδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,

ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο,

μάντηος ἀλαοῦ, τοῦ τε φρένες ἔμπεδοί εἰσιν·

τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια,

οἶω πεπνῦσθαι, τοὶ δὲ σκιαὶ αἰσσοῦσιν· 495

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·

κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ νύ μοι κῆρ

ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τε κορέσθην,

καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον· 500

,ὦ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;

εἰς Ἄιδος δ' οὐ πῶ τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ·

ὥς ἐφάμην, ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·

,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

μή τί τοι ἡγεμόνος γε ποδὴ παρὰ νηὶ μελέσθω, 505

ἰστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πετάσσας

ῥῆσθαι· τὴν δέ κέ τοι πνοιὴ Βορέαο φέρησιν.

ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νηὶ δι' Ὠκεανοῦ περήσῃς,

ἔνθ' ἀκτὴ τε λάχεια καὶ ἄλσεα Περσεφονείης,

μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἱτέαι ὠλεσίκαρποι, 510

νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι ἐπ' Ὠκεανῷ βαθυδίνῃ,

αὐτὸς δ' εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.

ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσιν

Κώκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ,

πέτρῃ τε ξύνεσις τε δύω ποταμῶν ἑριδούπων· 515

ἔνθα δ' ἔπειθ', ἥρως, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,

βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἄμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
 πρῶτα μελικρῆτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφριτα λευκὰ παλύνειν. 520
 πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν, ἥ τις ἀρίστη,
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν,
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν ὕιν ἱερουσέμεν οἶφ
 παμμέλαν', ὅς μῃλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν. 525
 αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν,
 ἔνθ' ὕιν ἀρνοιὸν ῥέξειν θῆλύν τε μέλαιναν
 εἰς ἔρβεος στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι
 ἴεμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἔνθα δὲ πολλαὶ
 ψυχαὶ ἐλεύσονται νεκύων κατατεθνηώτων. 530
 δῆ τότ' ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι
 μῆλα, τὰ δὲ κατὰκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
 δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ 535
 ἦσθαι, μηδὲ ἑὼν νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσσον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πνυθέσθαι.
 ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
 ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσεαι ἰχθυόεντα· 540
 ὧς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥως.
 ἄμφι δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσθεν·
 αὐτὴ δ' ἀργύφειον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη,
 λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυῖ
 καλὴν χρυσεῖην, κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. 545
 αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δῶματ' ἰὼν ὤτρυνον ἐταίρους
 μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·

μηκέτι νῦν εὐδοντες ἄωτειτε γλυκὺν ὕπνον,
 ἀλλ' ἵομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη·
 ὥς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπεΐθετο θυμὸς ἀγῆνωρ. 550
 οὐδὲ μὲν οὐδ' ἔνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.

Ἐλπήνωρ δέ τις ἔσκε νεώτατος, οὔτε τι λῆν
 ἄλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς·
 ὅς μοι ἄνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 ψύχεος ἱμείρων, κατελέξατο οἶνοβαρείων. 555

κινυμένων δ' ἐτάρων ὄμαδον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν
 ἄψορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσεν· ἐκ δέ οἱ ἀνὰ χῆν
 ἀστραγάλων ἑάγη, ψυχὴ δ' Ἀιδόσδε κατῆλθεν. 560

ἐρχομένοισι δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 φράσθε νύ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἡμῖν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη,
 εἰς Ἀῖδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαιο. 565

ὥς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐξόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόων τίλλοντό τε χαίτας·
 ἀλλ' οὐ γάρ τις προῆξίς ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης
 ἦομεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες, 570
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἄρνεϊδον κατέδησεν ὄϊν θῆλυν τε μέλαιναν,
 ῥεῖα παρεξελθοῦσα· τίς ἄν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδοίτ' ἢ ἔνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Λ.

Νέκυια.

6 / αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν,
 ἐν δ' ἰσθὸν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, ἄν δὲ καὶ αὐτοὶ
 βαίνομεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. 5
 ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἱκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήσσσα.
 ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἡμεῖθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἰθύνειν. 10
 τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἰστία ποντοπορούσης.
 δύσετό τ' ἥελιος σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί,
 ἢ δ' ἐς πείραθ' ἵκανε βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.
 ἔνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε,
 ἥερί καὶ νεφέλη κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς 15
 ἥελιος φαέθων καταδέσκειται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὁπότ' ἄν στείχησι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἄν ἄψ ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται,
 ἀλλ' ἐπὶ νύξ ὅλοχ' ἑτάται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν, ἐκ δὲ τὰ μῆλα 20
 ἐλλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο
 ἦομεν, ὅφρ' ἐς χῶρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη. /
 ἔνθ' ἱερῆια μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ
 βόθρον ὄρουξ', ὅσσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα, 25
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεόμην πᾶσιν νεκύεσσιν,

πρῶτα μελικρήτῳ, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ πάλυνον.
 πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην στεῖραν βοῦν, ἥ τις ἀρίστη, 30
 ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν,
 Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν οἶν ἱερυσέμεν οἶῳ
 παμμέλαν', ὅς μῃλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 ἐλλισάμην, τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα 35
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲξ ἐρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νύμφαι τ' ἡίδεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες
 παρθενικαὶ τ' ἀταλαὶ νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι,
 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγχείησιν, 40
 ἄνδρες ἀρηίφατοι βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἱ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίῃ ἰαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρειν.]
 δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεί χαλκῷ, 45
 δείραντας κατακῆαι, ἐπεύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμῳ τ' Αἰδῇ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 αἵματος ἄσπον ἱμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πνθέσθαι. 50
 πρώτη δὲ ψυχὴ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαιπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
 σῶμα γάρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἄκλαντον καὶ ἄθαιπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγεν.
 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ 55
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα;

ἔφθης πεζὸς ἰὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ·

ὥς ἐφάμην, ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μύθῳ·
 ,[διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]

ἄσέ με δαίμονος αἶσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος.
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἄπορρον καταβῆναι ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐχὴν
 ἀστραγάλων ἔαγῃ, ψυχὴ δ' Ἀιδόσδε κατήλθεν.

νῦν δέ σε τῶν ὀπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρός, ὃ σε τρέφε τυτθὸν ἔοντα,
 Τηλεμάχου θ', ὃν μοῦνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γάρ, ὥς ἐνθύνδε κιὼν δόμου ἐξ Ἀίδαο
 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις ἐνεργέα νῆα·

ἔνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνησασθαι ἑμεῖο.
 μή μ' ἄκλαντον ἄθαρπτον ἰὼν ὀπιθεν καταλείπειν
 νοσφισθεῖς, μή τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι,
 ἀλλὰ με κακῆται σὺν τεύχεσιν, ἅσσα μοι ἔστιν,
 σῆμά τέ μοι χεῦται πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἀνδρὸς δυστήνοιο καὶ ἔσσομένοισι πνθέσθαι.
 ταῦτά τέ μοι τελέσαι πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον ἔων μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν
 ἡμεθ', ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχων,
 εἰδῶλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πόλλ' ἀγόρευεν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ μητρὸς κατατεθνηκυῖης,
 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀντίκλεια,

τὴν ζωὴν κατέλειπον ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρήν.
 τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς εἶων προτέρην, πυκινόν περ ἄχεύων,

αἵματος ἄσσον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίῃαο πνθέσθαι.

ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο 90

χρύσειον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·

,[διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]

τίπτ' αὐτ', ὧ δύστηνε, λιπῶν φάος ἡελίοιο

ἥλυθες, ὄφρα ἴδῃ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;

ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἅπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ, 95

αἵματος ὄφρα πίω καὶ τοι νημερτέα εἰπῶ.

ὧς φάτ', ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον

κουλεῷ ἐγκατέπηξ'. ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινόν,

καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα μάντις ἀμύμων·

,νόστον δίζηαι μελιηδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ· 100

τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω

λήσειν ἐννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἐνθετο θυμῷ

χωόμενος, ὅτι οἱ νῖδον φίλον ἐξαλάωσας.

ἀλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὧς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,

αἳ κ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἐταίρων, 105

δοπότε κε πρῶτον πελάσῃς ἐνεργέα νῆα

Θρινακίῃ νήσῳ προφυγῶν ἰοειδέα πόντον,

βοσκομένας δ' εὖρητε βόας καὶ ἵφια μῆλα

Ἡελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι, 110

καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·

εἰ δέ κε σίνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον,

νηί τε καὶ ἐτάροις. αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,

ὁπὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἅπο πάντας ἐταίρους,

νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίῃς· δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ, 115

ἄνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίον καταέδουσιν

μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες.

ἀλλ' ἦ τοι κείνων γε βίας ἀποτίσσει ἐλθῶν·

αὐτὰρ ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν

κτείνης ἢ δόλω ἢ ἀμφιδὸν ὀξεί χαλκῷ, 120
 ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβὼν ἐνῆρες ἔρετμόν,
 εἰς ὃ κε τοὺς ἀφίκηται, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 ἀνέρες οὐδέ θ' ἄλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους
 οὐδ' ἐνῆρε' ἔρετμά, τὰ τε περὰ νηυσὶ πέλονται. 125
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ὁππότε κεν δὴ τοι συμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
 φῆῃ ἀθηρολοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας ἐνῆρες ἔρετμόν,
 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι, 130
 ἀρνεῖον ταῦρόν τε συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
 οἴκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἐξείης. θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ σε πέφυη 135
 γῆραι ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 ὄλβιοι ἔσσονται. τὰ δέ τοι νημερτέα εἶρω.

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' πον ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον. 140
 μητρὸς τήνδ' ὀρώω ψυχὴν κατατεθνηκυῖης·
 ἣ δ' ἀκέουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἱὸν
 ἔτλη ἐσάντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθῆσασθαι·
 εἰπέ, ἄναξ, πῶς κέν με ἀναγνοίῃ τὸν ἐόντα;

ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν· 145
 ,ῥηίδιον τοι ἔπος ἐρέω καὶ ἐπὶ φρεσὶ θήσω.
 ὅν τινα μὲν κεν ἔῃς νεκύων κατατεθνηώτων
 αἵματος ἄσσον ἴμεν, ὃ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει·
 ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέης, ὃ δέ τοι πάλιν εἴσιν ὀπίσσω.

ὣς φαμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἄιδος εἶσω 150

Τειρεσίαιο ἄνακτος, ἐπεὶ κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν·
 αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ
 ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαινεφές. αὐτίκα δ' ἔγνων,
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡερόεντα 155
 ζωὸς ἑών; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν ὀρᾶσθαι.
 [μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ δεινὰ ῥέεθρα,
 Ὀκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὐ πῶς ἔστι περῆσαι
 πεζὸν ἐόντ', ἦν μὴ τις ἔχῃ ἐνεργέα νῆα.]
 ἧ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις 160
 νηὶ τε καὶ ἐτάροισι πολλὸν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
 εἰς Ἰθάκην, οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
 ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,μῆτερ ἐμή, χρεῖά με κατήγαγεν εἰς Αἶδαο
 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο· 165
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶεν ἔχων ἀλάλημαι διζύν,
 ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμεν Ἀγαμέμνονι δῖῳ
 Ἴλιον εἰς ἐύπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον· 170
 τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
 ἧ δολιχὴ νοῦσος, ἧ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐποιχόμενῃ κατέπεφνεν; }
 εἰπὲ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱέος, ὃν κατέλειπον,
 ἧ ἔτι παρ κείνοισιν ἐμὸν γέρας, ἧέ τις ἤδη 175
 ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμὲ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
 εἰπὲ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
 ἧ μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
 ἧ ἤδη μιν ἔγρημεν Ἀχαιῶν ὅς τις ἄριστος·
 ὣς ἐφάμην, ἧ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· 180
 ,καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ

σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δάκρυ χεούσῃ.
 σὸν δ' οὐ πῶ τις ἔχει καλὸν γέρας, ἀλλὰ ἔκηλος
 Τηλέμαχος τεμένεια νέμεται καὶ δαῖτας εἰσας 185
 δαίνυνται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
 πάντες γὰρ καλέουσι. πατήρ δὲ σὸς αὐτόθι μίμνει
 ἄγρῳ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται. οὐδέ οἱ εὖναι
 δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα,
 ἀλλ' ὃ γε χεῖμα μὲν εὖδει, ὅθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ, 190
 ἐν κόνι ἄγχι πυρός, κακὰ δὲ χοῦτ' εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσι θέρους τεθαλυῖά τ' ὀπώρα,
 πάντῃ οἱ κατὰ γουνὸν ἄλωῃς οἶνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χθαμαλαὶ βεβλήαται εὖναι.
 ἐνθ' ὃ γε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἀέξει 195
 σὸν νόστον ποθέων, χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 οὔτῳ γὰρ καὶ ἐγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὐσκόπος ἰοχέαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν,
 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα 200
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, παῖδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σὴ τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίζας
 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἐλέειν κατατεθνηκυῖης. 205
 τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, ἐλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγειν,
 τρὶς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἵκελον ἦ καὶ ὀνειρῶ
 ἔπατ'. ἐμοὶ δ' ἄχος ὅξυ γενέσκετο κηρόθι μᾶλλον,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 ,μητέρ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἐλέειν μεμαῶτα, 210
 ὄφρα καὶ εἰν Αἶδαο φίλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

ἥ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
 ὦτρυν', ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 ὥς ἐφάμην, ἥ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ· 215
 ,ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὐ τί σε Περσεφόνεια Διὸς θυγάτηρ ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε τίς κε θάνησιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερόν μένος αἰδομένοιο 220
 δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπη λεύκ' ὀστέα θυμός,
 ψυχὴ δ' ἡύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται.
 ἀλλὰ φρόσθε τάχιστα λιλαίεο· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπησθα γυναικί.
 νῶι μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ', αἱ δὲ γυναῖκες 225
 ἥλυθον, ὦτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνεια,
 ὅσσαι ἀριστηῶν ἄλοχοι ἔσαν ἠδὲ θύγατρες.
 αἱ δ' ἀμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην.
 ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή. 230
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ
 οὐκ εἶων πίνειν ἄμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν, ἠδὲ ἐκάστη
 ὄν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 ἔνθ' ἥ τοι πρῶτην Τυρῶ ἴδον εὐπατέρειαν, 235
 ἥ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῆ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἥ ποταμοῦ ἠράσσαι' Ἐνιπῆος θείοιο,
 ὃς πολὺν κάλλιστος ποταμῶν ἐπὶ γαῖαν ἵησιν,
 καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσκετο καλὰ ῥέεθρα. 240
 τῷ δ' ἄρα εἰσάμενος γαιήοχος ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῆς ποταμοῦ παρελέξατο δινῆεντος·
 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὐρεὶ ἴσον,

κυρωθέν, κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 [λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.] 245
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ,χαῖρε, γύναι, φιλότῃτι· περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 τέξεις ἀγλαὰ τέκνα, ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιοι εὖναι
 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε. 250
 νῦν δ' ἔρχευ πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο μηδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὣς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.
 ἥ δ' ὑποκυσαμένη· Πελίην τέκε καὶ Νηληϊα,
 τὼ κρατερῶ θεράποντε Διὸς μέγαλοιο γενέσθην 255
 ἀμφοτέρω· Πελίης μὲν ἐν εὐρυχόρῳ Ἰαωλκῶ
 ναῖε πολύρρητος, ὁ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 τοὺς δ' ἐτέρους Κρητῇ τέκεν βασιλεια γυναικῶν,
 Αἴδονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθᾶονά θ' ἱππιοχάρμη.
 τὴν δὲ μετ' Ἀντιόπην ἶδον Ἀσῶποιο θυγάτρα, 260
 ἥ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι,
 καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιόνά τε Ζῆθόν τε,
 οἳ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ', ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο
 ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην κρατερῶ περ ἔόντε. 265
 τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνην ἶδον Ἀμφιτρύωνος ἄκοιτιν,
 ἥ ῥ' Ἡρακλῆα θρασυμέμοννα θυμολέοντα
 γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μέγαλοιο μιγείσα·
 καὶ Μεγάρην Κρεῖοντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρύωνος νῆος μένος αἰὲν ἀτειρής. 270
 μητέρα τ' Οἰδιπόδαο ἶδον, καλὴν Ἐπικάστην,
 ἥ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδρεῖσιν νόοιο
 γημαμένη ὧ νῦν· ὁ δ' ὄν πατέρ' ἔξεναριῆας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων 275
Καδμείων ἦνασσε θεῶν ὀλοὰς διὰ βουλὰς·

ἣ δ' ἔβη εἰς Ἀίδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
ἄψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου,
ὧ ἄχεϊ σχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω
πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς ἐρινύες ἐκτελέουσιν. 280

καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, τὴν ποτε Νηλεὺς
γῆμεν ἔδν δια κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυεῖῳ ἴφι ἄνασσειν·

ἣ δὲ Πύλου βασίλευε, τέκεν δέ οἱ ἀγλαὰ τέκνα, 285
Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.
τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρὼ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
τὴν πάντες μνώοντο περικτίται· οὐδ' ἄρα Νηλεὺς
τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἔλικας βόας εὐρυμετώπους
ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληείης 290

ἀργαλέας. τὰς δ' οἶος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
ἐξελάαν· χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησεν,
δεσμοί τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῖῳται.
ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο
ἄψ περιτελλομένου ἔτεος καὶ ἐπήλυθον ὥραι, 295
καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληεῖη
θέσφατα πάντ' εἰπόντα, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

καὶ Λήδην εἶδον τὴν Τυνδαρέου παρὰκοῖτιν,
ἣ δ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
Κῆστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα, 300
τοὺς ἄμφω ζωοὺς κατέχει φρεσίζοος αἴα·
οἳ καὶ νέρθην γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνᾶσιν· τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσα θεοῖσιν.

τὴν δὲ μετ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παρὰκοῖτιν 305

εἰσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι,
καὶ ῥ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυνθαδίω δὲ γενέσθην,
ὧτόν τ' ἀντίθεον τηλεκλειτόν τ' Ἐφιάλτην,
οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ξείδωρος ἄρουρα
καὶ πολὺ καλλίστους μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα· 310
ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχες ἦσαν
εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
οἳ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φυλόπιδα στήσειν πολυαῖκος πολέμοιο.

Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὅσῃ 315
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἔν' οὐρανὸς ἀμβατὸς εἴη.
καὶ νύ κεν ἔξετέλεσσαν, εἰ ἥβης μέτρον ἵκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱός, ὃν ἠύκομος τέκε Αἰητώ,
ἀμφοτέρω, πρὶν σφωιν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένυς ἐνανθεὶ λάχνη. 320

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἶδον καλήν τ' Ἀριάδνην,
κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνὸν Ἀθηναίων ἱεράων
ἦγε μέν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἕκτα
Δίῃ ἐν ἀμφιρῦτῃ Διονύσου μαρτυρήσιν. 325

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἶδον στρυγερήν τ' Ἐριφύλην,
ἣ χρυσὸν φίλον ἀνδρὸς ἐδέξατο τιμήμεντα.
πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
ὅσας ἡρώων ἀλόχους ἶδον ἠδὲ θύγατρας·
πρὶν γάρ κεν καὶ νῦν φθίτ' ἄμβροτος. ἀλλὰ καὶ ὦρη 330
εὐδαιν, ἣ ἐπὶ νῆα θοὴν ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἣ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει·“

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο· 335
κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιάεντα.
τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
„Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὕδὲ φαίνεται εἶναι·

εἶδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔνδον εἴσας·
 ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μηδὲ τὰ δῶρα
 οὔτω χρηρίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν 340
 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι κέονται.“

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἦρως Ἐχένης,
 [ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
 „ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
 μυθεῖται βασιλεία περίφρων· ἀλλὰ πίθεσθε. 345
 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.“

τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 „τοῦτο μὲν οὔτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἐγὼ γε
 ζωὸς Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνᾶσσω·
 ξεῖνος δὲ τλήτω μάλα περ νόστοιο χατίζων 350
 ἔμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰς ὃ κε πᾶσαν
 δωτίνην τελέσω. πομπή δ' ἄνδρεςσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δῆμῳ.“

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, 355
 εἴ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοιτ' αὐτόθι μίμνειν,
 πομπὴν δ' ὀτρύνετε καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῖτε,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον εἴη,
 πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι·
 καὶ κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην 360
 πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκηνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.“

τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 „ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὐ τί σ' εἰσκομεν εἰσορόωντες,
 ἥπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, οἷά τε πολλοὺς
 βόσκει γαῖα μέλαινα πολυσπερέας ἀνθρώπους, 365
 ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
 σοὶ δ' ἐπι μὲν μορφή ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί.

μῦθον δ' ὥς ὅτ' αἰοιδὸς ἐπισταμένως κατέλεξας,
 πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρὰ.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον, 370
 εἴ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἅμ' αὐτῷ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
 νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρὴ, ἀθρόεσφατος· οὐδέ πω ὦρη
 εὔδειν ἐν μεγάρῳ, σὺ δέ μοι λέγε θέσκελα ἔργα.
 καὶ κεν ἐς ἡῶ δι' ἄν' ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ 375
 τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σὰ κήδεα μυθήσασθαι."

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ὦρη μὲν πολέων μύθων, ὦρη δὲ καὶ ὕπνου·
 εἰ δ' ἔτ' ἀκουέμεναί γε λιλαίεαι, οὐκ ἂν ἐγὼ γε 380
 τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερόν ἄλλ' ἀγορεύειν,
 κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετόπισθεν ὕλοντο,
 οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτήν,
 ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικός.

αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη 385
 ἄγνῃ Περσεφόνειᾳ γυναικῶν θηλυτεράων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
 ἄχθυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῆγέραθ', ὅσσοι ἅμ' αὐτῷ
 οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
 ἔγνω δ' αἰψ' ἔμ' ἐκεῖνος, ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαϊνόν· 390
 κλαῖε δ' ὅ γε λιγέως θαλερόν κατὰ δάκρυον εἴβων,
 πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
 ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἐμπεδος οὐδέ τι κῆρυς,
 οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυαμπτοῖσι μέλεσσιν.
 τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ, 395
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
 „Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 τίς νύ σε κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;

ἦε σέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
 ὕρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν; 400
 ἦέ σ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου
 βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἶων πῶεα καλά,
 ἦε περὶ πτόλιος μαχεούμενον ἠδὲ γυναικῶν;

ὧς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, 405
 οὐτ' ἐμέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν
 ὕρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν,
 οὔτε μ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θάνατόν τε μόρον τε
 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἁλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας, 410
 δειπνίσσας, ὧς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ.
 ὧς θάνον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
 νωλεμέως κτείνονται σύες ὧς ἀργιόδοντες,
 οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
 ἦ γάμῳ ἦ ἐράνῳ ἦ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖη. 415

ἦδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας,
 μουνᾶξ κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὕσμίνῃ·
 ἀλλὰ κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
 ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν. 420
 οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς
 Κασσάνδρης, τὴν κτεῖνε Κλυταιμνήστρη δολόμητις
 ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἵρων
 βάλλον ἀποθνήσκων περὶ φασγάνῳ· ἡ δὲ κυνῶπις
 νοσφίσατ', οὐδέ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Αἶδαο 425
 χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν σὺν τε στόμ' ἐρεῖσαι.
 ὧς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός,
 [ἦ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλῃται·]
 οἶον δὴ καὶ κεῖνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικὲς

κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον· ἥ τοι ἔφην γε 430
 ἀσπάσιος παίδεσσιν ἰδὲ δμῶεσσιν ἑμοῖσιν
 οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· ἥ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα
 οἷ τε κατ' αἰσχρος ἔχευε καὶ ἐσσομένηησιν ὀπίσσω
 θηλυτέρησι γυναιξί· καὶ ἥ κ' ἐνεργὸς ἔησιν·

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ πόποι, ἥ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύοπα Ζεὺς 436
 ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς
 ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἵνεκα πολλοί,
 σοὶ δὲ Κλυταιμινόστρη δόλον ἤρτυε τηλόθ' ἐόντι·
 ὣς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 τῷ νῦν μὴ ποτε καὶ σὺ γυναικί περ ἦπιος εἶναι· 441
 μὴ οἱ μῦθον ἅπαντα πιφανυσκέμεν, ὃν κ' ἐν εἰδήῃς,
 ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
 ἀλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
 λίην γὰρ πινυτή τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν 445
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

ἥ μὲν μιν νύμφην γε νέην κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἐρχόμενοι πολεμόνδε· πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
 νήπιος, ὅς πού νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἵζει ἀριθμῷ,
 ὄλβιος· ἥ γὰρ τόν γε πατὴρ φίλος ὕψεται ἐλθών, 450
 καὶ κεῖνος πατέρα προσπτύσσεται, ἥ θέμις ἐστίν.

ἥ δ' ἐμὴ οὐδέ περ νῆος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις
 ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
 [ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.
 κρύβδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν 455
 νῆα κατισχέμεναι, ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.]
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἴ πού ἐτι ζῶοντος ἀκούετε παιδὸς ἑμοῖο,
 ἥ πού ἐν Ὀρχομενῷ ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι,
 ἥ πού παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ· 460

οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀρέστης·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
, Ἀτρεΐδη, τί με ταῦτα διείρεαι; οὐδέ τι οἶδα,
ζῶει ὃ γ' ἢ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμῶλια βάζειν·

νῦν μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ στυγεροῖσιν 465
ἔσταμεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληιάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἴαντός θ', ὅς ἄριστος ἦν εἰδός τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 470

ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο
καί ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
, διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης Αἰδόςδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ 475
ἀφραδέες ναίουσι, βροτῶν εἰδῶλα καμόντων;·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
, ὦ Ἀχιλεῦ Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν
εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην· 480
οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἄμῃς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακά. σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ,
οὗ τις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω·
πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν ἴσα θεοῖσιν
, Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν 485
ἐνθάδ' ἐὼν· τῷ μὴ τι θανῶν ἀκαχίζεις, Ἀχιλλεῦ·

ὥς ἐφάμην, ὃ δέ μ' ἀντίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
, μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
βουλοίμην κ' ἐπάροικος ἐὼν θητευέμεν ἄλλω,
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίोटος πολὺς εἴη, 490
ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἄγανου μῦθον ἐνίσπες,
 ἢ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι, ἦε καὶ οὐκί.
 εἰπὲ δέ μοι Πηλῆος ἀμύμονος, εἴ τι πέπυσσαι,
 ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 495
 ἢ μιν ἀτιμάζουσιν ἂν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνέκα μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 εἰ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο,
 τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 πέφνον λαδὶ ἄριστον ἀμύνων Ἀργείοισιν· 500
 εἰ τοιόσδ' ἔλθοιμι μίνυνθά περ ἐς πατέρος δῶ·
 τῷ κέ τεω στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἷ κεῖνον βιώωνται ἐέργουσιν τ' ἀπὸ τιμῆς·

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἦ τοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐ τι πέπυσμαι, 505
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις.
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἴσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' ἑυκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 ἦ τοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς, 510
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσκομεν οἶω.
 αὐτὰρ ὅτ' ἐν πεδίῳ Τρώων μαρναίμεθα χαλκῷ,
 οὐ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν ὀμίλῳ,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκεν ἔον μένος οὐδενὶ εἰκων, 515
 πολλοὺς δ' ἄνδρας ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δημοτῇτι.
 πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσον λαὸν ἔπεφνεν ἀμύνων Ἀργείοισιν,
 ἀλλ' οἷον τὸν Τηλεφίδην κατενήρατο χαλκῷ,
 ἦρ' Εὐρύπυλον, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι 520
 Κήτειοι κτείνοντο γυναιῶν εἵνεκα δώρων.
 κεῖνον δὲ κάλλιστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.

αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ὃν κάμ' Ἐπειός,
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι, ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντα τέταλτο,
 [ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἡδ' ἐπιθεῖναι,] 525
 ἔνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυνντο τρέμον θ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστου·
 κείνον δ' οὐ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠκρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 δάκρυ ὁμορξάμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἰκέτευεν 530
 ἱππόθεν ἐξέμεναι, ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος ὀξεί χαλκῷ 535
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
 γίνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῖξ δέ τε μαίνεται Ἄρης·
 ὥς ἐφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 γηθοσύνη, ὃ οἱ υἱὸν ἔφην ἀριδείκετον εἶναι. 540
 αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκύων κατατεθνηώτων
 ἔστασαν ἀχνύμεναι, εἴροντο δὲ κήδε' ἐκάστη.
 οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφεστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν 545
 τεύχεσιν ἄμφ' Ἀχιλλῆος· ἔθηκε δὲ πότνια μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.]
 ὥς δὴ μὴ ὕφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοίην γὰρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευ,
 Αἴανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο 550
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηγύδων μελιχίοισιν·
 ,Αἴαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἔμελλες

οὐδὲ θανῶν λήσεσθαι ἐμοὶ χόλου εἵνεκα τευχέων
οὐλομένων; τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν. 555
τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλῇ Πηληϊάδαο
ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές. οὐδέ τις ἕλλος
αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητάων
ἐκπάγλως ἤχθηρε, τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν. 560
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἵν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς
ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγήνορα θυμόν·

ὣς ἐφάμην, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἄλλας
ψυχὰς εἰς ἔρεβος νεκύων κατατεθνηώτων.
ἐνθα χ' ὅμως προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τόν· 565
ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.

ἐνθ' ἣ τοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν,
ἡμενον, οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἶροντο ἄνακτα 570
ἡμενοι ἐσταότες τε κατ' εὐρυπυλῆς Ἴδους δῶ.

τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἴοπόλοισιν ὄρεσσιν
χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἶεν ἀαγές. 575

καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γῦπε δέ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον
δέρτρον ἔσω δύνοντες, ὁ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·
Ἀητῶ γάρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παρὰ κοιτίν, 580
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

καὶ μὲν Τάνταλον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα
ἔστεῳτ' ἐν λίμνῃ· ἣ δὲ προσέπλαξε γενεῖφ·
στεῦτο δὲ διψᾶων, πῖεῖν δ' οὐκ εἶχεν ἐλέσθαι·

ὀσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πίεειν μενεαίνων, 585
 τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκειτ' ἀναβροχέν, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν
 γαῖα μέλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ δαίμων.
 δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν,
 ὄγγυαι καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι
 σνκέαι τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι· 590
 τῶν ὀπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
 τὰς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδόντα.

καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα
 λαῶν βασιτάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

ἦ τοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσσὶν τε 595
 λαῶν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
 ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταίς·
 αὐτίς ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λαῶς ἀναιδής.
 αὐτὰρ ὃ γ' ἄψ ὤσασκε τιταινόμενος, κατὰ δ' ἰδρῶς
 ἔρρεεν ἐκ μελέων, κούνη δ' ἐκ κρατὸς ὀρώρειν. 600

τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
 εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τέρεται ἐν θαλίσῃ καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην,
 [παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου].
 ἀμφὶ δέ μιν κλαγγὴ νεκύων ἦν οἴωνων ὥς, 605
 πάντοσ' ἀτυχομένων· ὁ δ' ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς,
 γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν διστόν,
 δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἐοικώς.
 σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἀορτὴρ
 χρύσεος ἦν τελαμών, ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο, 610
 ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σύες χαροποί τε λέοντες,
 ὕσμῖναί τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκτασίαι τε.
 μὴ τεχνησάμενος μηδ' ἄλλο τι τεχνήσαιτο,
 ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἐῖν ἐγκάτθετο τέχνη.
 ἔγνω δ' αὐτ' ἔμ' ἐκεῖνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 615

καί μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ,διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἃ δεῖλ', ἧ τινὰ καὶ σὺ κακὸν μῦθον ἡγηλάσεις,
 ὃν περ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο.

Ζηνὸς μὲν πάϊς ἦα Κρονίουος, αὐτὰρ οἰζὺν 620
 εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολὺ χεῖροσι φῶτι
 δεδμήμην, ὃ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἄεθλους.
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄξοντ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
 φράζετο τοῦδέ γέ μοι κρατερώτερον εἶναι ἄεθλον·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο, 625
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλανκῶπις Ἀθήνη·

ὥς εἰπὼν ὃ μὲν αὖτις ἔβη δόμον Ἄϊδος εἶσω,
 αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, εἰ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 καί νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ, 630
 [Θησέα Πειρίθοόν τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν,
 μή μοι Γοργεῖην κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 ἐξ Ἀΐδεω πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα. 635
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κιῶν ἐκέλευον ἑταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο,
 πρῶτα μὲν εἰρεσίῃ, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος. 640

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῶνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες Ἡλίου.

αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὠκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἵκετο κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νῆσόν τ' Αἰαΐην, ὅθι τ' Ἡοῦς ἡριγενείης
 οἰκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἡελίοιο,
 νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν, 5
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐειν ἐς δώματα Κίρκης
 οἰσέμεναι νεκρὸν, Ἑλπήνορα τεθνηῶτα. 10
 φιτροὺς δ' αἶψα ταμόντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρὸς τε κἀη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες
 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἐνῆρες ἐρετμόν. 15
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν· οὐδ' ἄρα Κίρκην
 ἐξ Αἰδέω ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὦκα
 ἦλθ' ἐντυναμένη· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σίτον καὶ κρέα πολλὰ καὶ αἶθοπα οἶνον ἐρυθρόν.
 ἡ δ' ἐν μέσσω στᾶσα μετηύδα διὰ θεάων· 20
 ,σχέτλιοι, οἳ ζῶοντες ὑπήλθετε δῶμ' Αἰδαο,
 δισθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἀνθρώποι.
 ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐθι πανημέριοι· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
 πλεύσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἥδ' ἕκαστα 25
 σημανέω, ἵνα μὴ τι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ

ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες·

ὥς ἔφαθ', ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ·

ὥς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ· 30

ἤμος δ' ἥλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς,

ἡ δ' ἐμὲ χειρὺς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἶσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα. 35

καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσηύδα πότνια Κίρκη·

,ταῦτα μὲν οὕτω πάντα πεπείρανται, σὺ δ' ἄκουσον,
ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσει δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρῆνας μὲν πρῶτον ἀφίξειαι, αἶ ῥά τε πάντας
ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὃ τέ σφεας εἰσαφίκηται. 40

ὅς τις αἰδρεῖη πελάσῃ καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὐ τι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται,
ἀλλὰ τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν ἀοιδῇ

ἤμεναι ἐν λειμῶνι, πολὺς δ' ἄμφ' ὀστεόφιν θῖς 45
ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥινοὶ μινύθουσιν.

ἀλλὰ παρεξελάαν, ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων
κηρὸν δεψήσας μελιηδέα, μὴ τις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα·
δησάντων σ' ἐν νηὶ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε 50

ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω,
ὄφρα κε τερπόμενός ᾗπ' ἀκούσῃς Σειρήνοιν.

εἰ δέ κε λίσσῃαι ἐτάρους λῦσαί τε κελεύῃς,
οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι διδέντων.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τὰς γε παρεξελάσσωσιν ἐταῖροι, 55
ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκέως ἀγορεύσω,

ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.
 ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφές, προτὶ δ' αὐτὰς
 κύμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης· 60
 Πλαγκτὰς δὴ τοι τὰς γε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.
 τῇ μὲν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι
 τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰὲν ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη·
 ἀλλ' ἄλλην ἐνέησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι. 65
 τῇ δ' οὐ πῶ τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥ τις ἵκηται,
 ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
 κύμαθ' ἄλδς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
 οἷη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 Ἄργῳ πᾶσι μέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα. 70
 καὶ νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλεν μέγας ποτὶ πέτρας,
 ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

οἱ δὲ δῶα σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 ὀξείῃ κορυφῇ, νεφέλῃ δέ μιν ἀμφιβέβηκεν
 κυανέῃ· τὸ μὲν οὐ ποτ' ἔρωεῖ, οὐδέ ποτ' αἶθρη 75
 κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὁπώρῃ.
 οὐδέ κεν ἀμβαίῃ βροτὸς ἀνὴρ οὐδ' ἐπιβαίῃ,
 οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες εἶεν·
 πέτρη γὰρ λῖς ἐστι, περιξέσθη εἰκυῖα.
 μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἔστι σπέος ἡεροειδές, 80
 πρὸς ζόφον εἰς ἔρεβος τετραμμένον, ἧ περ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 οὐδέ κεν ἐκ νηὸς γλαφυρῆς αἰζήιος ἀνὴρ
 τόξῳ ὀιστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει δεινὸν λελακυῖα. 85
 [τῆς ἧ τοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς
 γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.]

τῆς ἣ τοι πόδες εἰσὶ δυνάδεκα πάντες ἄωροι,
 ἔξ δέ τέ οἱ δειραὶ περιμήκεες, ἐν δὲ ἐκάστη 90
 σμερδαλή κεφαλὴ, ἐν δὲ τρίστοιχοι ὀδόντες
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλεῖοι μέλανος θανάτοιο.
 μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυνεν,
 ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῦ βερέθρου,
 αὐτοῦ δ' ἰχθυάα, σκόπελον περιμαιμώσασα, 95
 δελφῖνάς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποδι μεῖζον ἔλῃσιν
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη.
 τῇ δ' οὐ πώ ποτε ναῦται ἀκήριοι εὐχετόωνται
 παρφυγγεῖν σὺν νηί· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ
 φῶτ' ἐξαρχπάξασα νεὸς κυανοπρώροιο. 100
 τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλώτερον ὕψει, Ὀδυσσεῦ.
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοῖστέυσειας.
 τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἔστι μέγας, φύλλοισι τεθηλώς·
 τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναρροιβδεῖ μέλαν ὕδωρ.
 τρεῖς μὲν γάρ τ' ἀνίσκιν ἐπ' ἡματι, τρεῖς δ' ἀναρροιβδεῖ 105
 δεινόν· μὴ σύ γε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῥοιβδῆσειεν·
 οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπὲκ κακοῦ οὐδ' ἐνοσίχθων.
 ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένος ὦκα
 νῆα παρεξελάαν, ἐπεὶ ἣ πολὺν φέρτερόν ἐστιν
 ἔξ ἐτάρους ἐν νηὶ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας· 110

ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ,εἰ δ' ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἐνίσπες,
 εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδι,

τὴν δέ κ' ἀμυνναίμην, ὅτε μοι σίνοιτό γ' ἐταίρους·
 ὥς ἐφάμην, ἣ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δῖα θεάων· 115
 ,σχέτλιε, καὶ δὴ αὖ τοι πολεμῆια ἔργα μέμηλεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπείξειαι ἀθανάτοισιν;
 ἣ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακὸν ἐστίν,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·

οὐδέ τις ἔστ' ἀλήκῃ· φυγέειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς. 120
 ἦν γὰρ δηθύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δεῖδω, μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τόσσησιν κεφαλῇσι, τόσους δ' ἐκ φῶτας ἔλῃται.
 ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κράταιυν,
 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν· 125
 ἣ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον ὀρμηθῆναι.

Θρινακίην δ' ἐς νῆσον ἀφίξεαι· ἐνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἑελίοιο βόες καὶ ἵφια μῆλα,
 ἐπτα βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἰῶν πῶεα καλά,
 πεντήκοντα δ' ἕκαστα. γόνος δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν, 130
 οὐδέ ποτε φθινύθουσι. θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν,
 νύμφαι ἐνπλόκαμοι, Φαέθουσά τε Λαμπετίη τε,
 ἃς τέκεν Ἑελίῳ Ὑπερίονι διὰ Νέαιρα.
 τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε τηλόθι ναίειν, 135
 μῆλα φυλασσέμεναι πατρῷα καὶ ἔλικας βοῦς.
 τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖνῃαι, τότε τοι τεκμαίρομ' ὕλεθρον,
 νηὶ τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς, 140
 ὁπῆ κακῶς νεῖται ὀλέσας ἄπο πάντας ἐταίρους·

ὣς ἔφατ', αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἥλυθεν Ἥως.
 ἣ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεάων·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν ὤτρυνον ἐταίρους
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι· 145
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 [ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολιὴν ἄλα τύπτουν ἑρετμοῖς.]
 ἡμῖν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 Κίρκῃ ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἀνδῆεσσα. 150

αὐτίκα δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 δὴ τότε' ἐγὼν ἐτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
 θέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, δῖα θεάων· 155
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ κε θάνωμεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ κῆρα φύγοιμεν.

Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
 φθόγγον ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα.
 οἶον ἔμ' ἠνώγειν ὅπ' ἀκουέμεν· ἀλλὰ με δεσμῷ 160
 δῆσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὅφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήψω.
 εἰ δέ κε λίσσωμαι ὑμέας λῦσαί τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότε' ἐν δεσμοῖσι πιέζειν·

ἢ τοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἐτάροισι πίφανυσκον· 165
 τόφρα δὲ καρπαλίμως ἐξίκετο νηὺς ἐνεργῆς

νῆσον Σειρήνουιν· ἔπειγε γὰρ οὗρος ἀπήμων.
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη
 ἔπλετο νηνεμῇ, κοίμησε δὲ κύματα θαίμων.
 ἀνστάντες δ' ἔταροι νεὸς ἰστία μηρούσαντο 170

καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν, οἱ δ' ἐπ' ἐρετμὰ
 ἐξόμενοι λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τυτθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον·
 αἶψα δ' ἰαίνεται κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἱς 175
 Ἑλίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος·

ἐξείης δ' ἐτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα.
 οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήπτου·
 αὐτοὶ δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτου ἐρετμοῖς, 180
 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,

ρίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς
 ἐγγύθεν ὀρνυμένη, λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοιδὴν·
 ,δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα γυνδὸς Ἀχαιῶν,
 νῆα κατὰστησον, ἵνα νωιτέρην ὅπ' ἀκούσῃς. 185

οὐ γάρ πώ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι,
 ἀλλ' ὃ γε τερψάμενος νεῖται καὶ πλείονα εἰδώς·
 ἴδμεν γάρ τοι πάνθ', ὅς' ἐνὶ Τροίῃ εὐρεῖη
 Ἀργεῖοι Τρωῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν, 190

ἴδμεν δ', ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πούλυβοτείρῃ. ~~Λ~~
 ὥς φάσαν ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἦθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαί τ' ἐκέλευον ἐταῖρους
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσαν.

αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε 195
 πλείοσιν μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πίεζον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοιδῆς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρήϊρες ἐταῖροι,
 ὃν σφιν ἐπ' ὥσιν ἄλειψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν. 200

ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῦμα ἴδον καὶ δοῦπον ἄκουσα.
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπιτατ' ἔρετμά,
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἔσχετο δ' αὐτοῦ
 νηὺς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἔρετμά προήκεα χερσὶν ἔπειγον. 205

αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἐταῖρους
 μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ,ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενές εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπει κακόν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 εἴλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῇφι βίηφιν· 210
 ἀλλὰ καὶ ἐνθεν ἐμῇ ἀρετῇ, βουλῇ τε νοῶ τε,
 ἐκφύγομεν, καὶ πού τῶνδε μνήσεσθαι δῖω.

νῦν δ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλως ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 τύπτετε κληρίδεσσιν ἐφήμενοι, αἶ κέ ποθι Ζεὺς 215
 δῶη τόνδε γ' ὕλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι·
 σοὶ δέ, κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴηια νωμᾶς.

τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς ἔεργε
 νῆα, σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν 220
 κεῖσ' ἐξορμήσασα καὶ ἐς κακὸν ἅμμε βάλλῃσθα·

ὧς ἐφάμην, οἱ δ' ὦκα ἑμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην,
 μὴ πῶς μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἐταῖροι
 εἰρεσίης, ἐντὸς δὲ πνκάζοιεν σφέας αὐτούς. 225

καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμην, ἐπεὶ οὐ τί μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδὺς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλῶν εἰς ἱκρία νηὸς ἔβαινον
 πρώρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμην πρῶτα φανεῖσθαι 230
 Σκύλλην πετραίην, ἥ μοι φέρε πῆμ' ἐτάροισιν.
 οὐδέ πη ἀθροῆσαι δυνάμην, ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.

ἡμεῖς μὲν στενωπὸν ἀνεπλέομεν γοῶντες·
 ἔνθεν μὲν Σκύλλη, ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδιδος 235
 δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λέβης ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη, ὑπόσε δ' ἄχνη
 ἄκροισι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἐπιπτεν·
 ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ, 240
 πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
 δεινὸν ἐβεβρύχειν, ὑπένερεθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
 ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρειν.

ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν δεῖσαντες ὄλεθρον·
 τόφρα δέ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους 245
 ἔξ ἔλεθ', οἷ χερσὶν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
 σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἅμα καὶ μεθ' ἑταίρους
 ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθευ
 ὑπόσ' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ. 250
 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει δάβδῳ
 ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
 ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραύλοιο,
 ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε,
 ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας· 255
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας
 χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηιοτήτι·
 οἴκτιστον δὴ κεῖνο ἐμοῖς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων, ὅσσ' ἐμόγησα πόρους ἄλδς ἐξερεείνων.

αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν δεινὴν τε Χάρυβδιν 260
 Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
 ἰκόμεθ'· ἐνθα δ' ἔσαν καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι,
 πολλὰ δὲ ἵφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελιοιο.

δὴ τότε ἔγῳν ἔτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσά βοῶν ἀνλιζομενάων 265
 οἴων τε βληγῆν· καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ
 μάντης ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσῖαο,
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
 δὴ τότε ἔγῳν ἑτάροισι μετηύδων ἀχνύμενος κῆρ· 270
 ,κέκλυτέ μεν μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
 ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήια Τειρεσῖαο
 Κίρκης τ' Αἰαΐης, ἣ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
 νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο·

ἐνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν. 275
ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν.

ὣς ἐφάμην, τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἡμείβετο μύθῳ·
,σχέτλιός εἰς, Ὀδυσεῦ· πέρι τοι μένος, οὐδέ τι γνῖα
κάμνεις· ἦ ῥά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, 280
ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
οὐκ ἔαας γαίης ἐπιβήμεναι, ἐνθα κεν αὖτε
νῆσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον,
ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοῇν ἀλάλησθαι ἄνωγας
νῆσου ἀποπλαγχθέντας ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ. 285

ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν,
γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
ἦν πῶς ἑξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
ἣ Νότου ἣ Ζεφύροιο δυσάεος, οἳ τε μάλιστα
νῆα διαρραίουσι θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. 290
ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες,
ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.

ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων, 295
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·
,Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δὴ με βιάζεστε μοῦνον ἑόντα.
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερόν ὄρκον·
εἴ κέ τιν' ἡὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶν μέγ' οἴῳν
εὖρωμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν 300
ἢ βοῦν ἢέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι
ἔσθιετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

ὣς ἐφάμην, οἳ δ' αὐτίκ' ἀπώμνυνον, ὥς ἐκέλευον.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὅμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ ἐνεργέα νῆα 305

ἄρχ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι
 νηὸς, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύκοντο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο,
 μνησάμενοι δὴ ἔπειτα φίλους ἔκλαιον ἑταίρους,
 οὓς ἔφαγε Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλοῦσα· 310
 κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.
 ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἦν, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκειν,
 ὤρσεν ἐπὶ ζαῆν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυπεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. 315
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆα μὲν ὠρμίσσαμεν κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
 ἔνθα δ' ἔσαν νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἡδὲ θόωκοι·
 καὶ τότ' ἐγὼν ἀγορῇν θέμενος μετὰ μῦθον ἔειπον·
 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θεῶν βρωσίς τε πόσις τε 320
 ἔστιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχώμεθα, μὴ τι πάθωμεν·
 δεινοῦ γὰρ θεοῦ αἶδε βόες καὶ ἱφία μῆλα,
 Ἥελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

ὥς ἐφάμην, τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 μῆνα δὲ πάντ' ἄλληκτος ἄη Νότος, οὐδέ τις ἄλλος 325
 γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
 οἱ δ' εἴως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
 τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιλαιόμενοι βιότοιο.
 ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἥια πάντα,
 καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη, 330
 ἰχθυὺς ὄρνιθάς τε, φίλας ὅτι χεῖρας ἴκοιτο,
 [γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός·]
 δὴ τότ' ἐγὼν ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὄφρα θεοῖσιν
 εὐξαίμην, εἰ τίς μοι ὁδὸν φῆνιει νέεσθαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἤλυξα ἑταίρους, 335
 χεῖρας νιψάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,

ἠρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἳ Ὀλύμπου ἔχουσιν·
 οἳ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχεναν.
 Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς·
 κέκλυτέ μεν μύθων κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι. 340
 πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 λιμῶ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
 ἀλλ' ἄγετ', Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ῥέξομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν, 345
 αἰψά κεν Ἥελίῳ Ὑπερίονι πύονα νηὸν
 τεύξομεν, ἐν δέ κε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἑσθλά.
 εἰ δὲ χολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκραιρῶων
 νῆ' ἐθέλῃ ὀλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπονται θεοὶ ἄλλοι,
 βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῆμα χανῶν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, 350
 ἢ δητὰ στρεῦγεσθαι ἔων ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

ὣς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἐταῖροι.
 αὐτίκα δ' Ἥελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
 ἐγγύθεν, οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
 βοσκέσκονθ' ἔλικες καλαὶ βόες εὐρυμέτωποι, 355
 τὰς δὲ περίστησάν τε καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
 φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
 οὐ γὰρ ἔχον κρεῖττον λευκὸν εὐσσέλμου ἐπὶ νηός.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν 360
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοθέτησαν.
 οὐδ' εἶχον μέθῃ λείψαι ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν,
 ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπώπτων ἔγκατα πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρα κἀκὴ καὶ σπλάγχνα πάσαντο,
 μίστυλλόν τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. 365
 καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος,
 βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης.

ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κιὼν νεὸς ἀμφιελίσσης,
καὶ τότε με κνίσσης ἀμφήλυθεν θερμὸς ἀντμή.
οἰμῶξας δὲ θεοῖσι μέγ' ἀθανάτοισι γεγώνευν· 370
,Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε νηλεὶ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες·

ὥκέα δ' Ἑελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν
λαμπετὴ τανύπεπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς. 375
αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετηύδα χῳόμενος κῆρ·
,Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἳ μεν βοῦς ἔκτειναν ὑπέρβιον, ἦσιν ἐγὼ γε
χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, 380
ἡδ' ὁπότ' ἄψ' ἐπὶ γαῖαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην.
εἰ δέ μοι οὐ τίσουσιν βοῶν ἐπεικέ' ἀμοιβήν,
δύσομαι εἰς Αἶδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαίνω·
τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
,Ἑλί', ἦ τοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε 385
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ξείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ·

ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψοῦς ἠυκόμοιο·
ἡ δ' ἔφη· Ἑρμείαο διακτόρου αὐτῇ ἀκοῦσαι. 390
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα, βόες δ' ἀποτέθνασαν ἡδῃ.
τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέραα πρὸφαινον·
εἶρπον μὲν ρινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι μεμύκειν, 395
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά, βοῶν δ' ὥς γίγνεται φωνή.

ἔξῃμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι
δαίνυντ' Ἑελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἡμᾶρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων, 400
 ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρέϊ πόντῳ,
 ἴστων στησάμενοι ἀνὰ θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
 δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων 405
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς, ἥχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 ἦ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἶψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγῶς Ζέφυρος μεγάλη σὺν λαίλαπι θύων,
 ἴστοῦ δὲ προτόνους ἔρηξ' ἀνέμοιο θύελλα
 ἄμφοτέρους· ἴστος δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα 410
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'. ὁ δ' ἄρα προμνηῇ ἐνὶ νηὶ
 πληῆξε κυβερνήτεω κεφαλὴν, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ζοικῶς
 κάππεσ' ἀπ' ἰκρίφιν, λίπε δ' ὅστέα θυμὸς ἀργήτωρ.
 Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν· 415
 ἦ δ' ἐλελίχθη πᾶσα Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
 ἐν δὲ θεείου πληῆτο, πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορέοντο, θεὸς δ' ἀποαίνυντο νόστων.

αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὄφρ' ἀπὸ τοίχους 420
 λῦσε κλύδων τρόπιος, τὴν δὲ ψιλὴν φέρε κύμα,
 ἐκ δὲ οἱ ἴστων ἄραξε ποτὶ τρόπιν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοδὸς ῥινοῖο τετευχῶς·

τῷ ῥ' ἄμφω συνέεργον, ὁμοῦ τρόπιν ἠδὲ καὶ ἴστων,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν. 425

ἐνθ' ἣ τοι Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων,
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὄφρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.
 παῖννύχιος φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ ἀνιόντι

ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν. 430
 ἢ μὲν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἄλμυρον ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθεῖς,
 τῷ προσφῦς ἐχόμεν ὥς νυκτερεῖς. οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στηριῖξαι ποσὶν ἔμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι·
 ῥίξαι γὰρ ἐκὰς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι, 435
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκίαον δὲ Χάρυβδιν.
 νωλεμέως δ' ἐχόμεν, ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐελδομένῳ δέ μοι ἦλθον
 ὅψ'· ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῇθεν ἀνέστη·
 κρῖνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, 440
 τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη.
 ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδούπησα παρὲς περιμήκεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε 445
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκφυγον αἰπὺν ὄλεθρον.]

ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
 ναίει ἐνπλόκαμος, δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα,
 ἢ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. τί τοι τάδε μυθολογεύω; 450
 ἦδη γὰρ τοι χθιζὸς ἐμυθεόμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἰφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.“

